

Chiêu Hoàng

Bùa yêu



Hắn vốn không phải là người có tính tin dị đoan. Nhưng từ khi quen biết Nhỏ, hắn thường hay (vô tình, hoặc cố ý) kể cho Nhỏ nghe những chuyện trên trời, dưới đất, đại khái những mẩu truyền thuyết, như thực, như hư để có thể chọc Nhỏ cười, nhưng đôi khi, (bị ép phê ngược) cũng làm cho Nhỏ sợ.

Sáng nay gặp Nhỏ hắn hớn hờ nói:

- Nhỏ oi, đêm qua anh mới nằm mơ thấy Nhỏ...
- Thiệt sao ???
- Phải...
- Giấc mơ ra sao ????

Nào hắn có biết giấc mơ ra sao ??? Vì chuyện đó là hắn bịa ra để lấy câu chuyện làm quà đấy thôi. Nhưng, ngheo đầu (giả vờ) ngẫm nghĩ:

- Hummm... Anh quên mất giấc mơ ra sao rồi Nhỏ ạ. Nhưng người ta bảo, ngay sau giấc mơ mình thức dậy phải lập tức nằm xoay ngược đầu lại, rồi nhổ nước miếng vào đôi dép xoa xoa vào nhau, rồi để 2 chiếc nằm ngay ngắn, xếp dưới gối ...

Nhỏ ngạc nhiên:

- Làm như vậy để làm gì thế???
- Để cái người mình vừa nằm mơ sẽ nằm mơ thấy mình ... (nhỏ giọng, làm ra vẻ đầy bí mật). Người ta gọi đó là "bùa yêu" đấy!!!
- Ha ...ha ...ha... Bùa yêu của anh dỏm quá... Đêm qua Nhỏ không hề nằm mơ thấy anh... !!!

Hắn cãi:

- Nhưng đó chỉ là mới lần đầu. Nếu anh làm đủ 100 lần thì Nhỏ sẽ nằm mơ thấy anh ...

Thấy hắn nói cứng. Cô Nhỏ bắt đầu chột dạ:

- Ê.... Chơi như vậy không công bằng à nha. Nhỏ "cắm" anh không được thư, ếm Nhỏ. Anh còn làm nữa, nếu Nhỏ gặp anh trong mơ sẽ lấy gậy đánh anh chạy trời chết!!!

- Anh không sợ, càng đánh anh càng... nhỏ nước bọt tiếp ...

Nghe hắn nói vậy, cô nhỏ sợ thiệt tình. Vùng vằng la lớn:

- Anh chơi ăn gian. Nhỏ không chịu!!!!!!!!!!!!!! Nhỏ tuyên bố "NGHỈ CHƠI!!!!"

Chiêu Hoàng

Bút Chì

Thiếu nữ ngập ngừng đứng trước một tiệm bán bút trong một khu thương mai. Để chắc ăn, cô nhìn lại địa chỉ trong miếng giấy nhỏ cầm

tay rồi mới bước vào cửa tiệm.

Đó là một tiệm chuyên bán bút và những đồ linh tinh sách vở học trò... Tuy tiệm tương đối nhỏ, nhưng lối trang trí khá mỹ thuật, với những tủ kính bày biện cơ man những loại bút khác nhau. Bên cạnh điểm tô thêm mấy hình tượng làm bằng crystal, soi dưới ánh đèn, trông càng lung linh, đẹp mắt...

Thiếu nữ lang thang nhìn một cách lơ đãng những cây bút nằm ngán nắp. Có nhiều loại mang những nhãn hiệu nàng không hề biết tên, nhưng bên cạnh là một giá tiền cắt cổ. Bỗng dưng, nàng chú ý đến một cặp bút được đặt ngán nắp bên nhau, bên cạnh điểm tô bằng một cái tháp 7 tầng bằng thuỷ tinh trong suốt. Vốn là người giàu tưởng tượng, hay nhân cách hoá, nàng mỉm cười khúc khích nghĩ rằng: Chà, trông "cặp vợ chồng" này đẹp đôi nhỉ? Lại còn được gắn tháp thờ Sá Lợi Phật nữa, tha hồ mà thích nhé...!!!!

Còn đang lảng quăng với những ý tưởng... tào lạo Một gã bán hàng, mặt mũi bánh bao, diện một bộ complet màu đen. Trên cổ treo lủng lẳng một chiếc cà vạt màu vàng chói. (Hình như bộ quần áo mới cất chỉ mặc lần đầu hay sao mà thấy hần có vẻ hơi cứng trong mỗi bước đi, cộng thêm tiếng sột soạt của vải mới làm cho hần trông nửa... què mùa, nửa... thời thượng. Nếu nhìn kỹ hơn một chút, cộng thêm sự tưởng tượng phong phú - một cách ranh mãnh - có lẽ, trông hần hơi giống... cây bút mực màu đen, viền vàng..) Mon men, đến gần, hần hỏi han:

- Này cô, cô cần giúp gì không??

Thiếu nữ giật mình quay lại, nhưng không chú ý lắm đến hần, mà lại nhìn suốt vào bên trong như có ý tìm kiếm. Ngập ngừng, thiếu nữ cất giọng:

- Xin lỗi, có... Bút Chì ở đây không ạ??

Gã nhìn thiếu nữ một thoáng rồi nhanh nhẩu trả lời:

- Ồ..., tưởng gì... Bút chì ở đây thiếu giống. Cô muốn mua bao nhiêu cũng có... (chỉ tay về cuối phòng, trên một cái kệ gần sát đất, ngổ ngang nhiều phong bút chì được để trong một basket bằng nhựa).

Thiếu nữ hơi đỏ mặt lúng túng:

- Không..., không....!!! Tôi muốn hỏi.... anh Bút Chì cơ....!!!

- À... Bút Chì chưa tới.. Nhưng có tôi (vỗ ngực), Bút Mực. Thằng kia, (chỉ một tên đang ngồi ủ rũ góc phòng) Bút Lông. Chúng tôi có thể giúp cô được điều gì chẳng???

Một thoáng thất vọng trên đôi mắt thiếu nữ:

- Không..., không....!!! Cảm ơn ông...

Nói rồi, nàng dợm bước quay lưng...

Bút Mực tỏ vẻ hơi khó chịu, cho rằng mình - dân "bút mực" - ngon thế này mà cả đến một cô gái rất... tầm thường cũng chỉ nhìn mình bằng một cái nhìn thoáng qua... Hấn gọi giật:

- Này cô....!!!

- Hử??...

Hơi cao giọng, hấn hỏi:

- Thằng Bút Chì có cái gì mà cô phải thích?? Nó chỉ là loại bút... hạng bét trong tất cả các loại bút. Chỉ cần bỏ ra một đồng cũng có thể đem về cả chục cây. Còn tôi đây nè... (vỗ ngực), Bút Mực, đã ngon rồi, lại còn có cái mác "mont Blanc" ...

Thiếu nữ đỏ bừng mặt vì câu nói thô lỗ của gã bán hàng. Nàng cau mày, tỏ vẻ bất mãn, ngắt ngang:

- Ông này ăn nói hồ đồ quá đi thôi..!!! Tạo sao ông lại... "dám" gọi người ta bằng "thằng" ??

Bút Mực cúi tiết:

- Không gọi nó bằng thằng thì chẳng lẽ lại phải gọi nó bằng " Ông - Cồ - Nội" chắc?? Nó là bạn... hạng bét của tôi thì tôi muốn gọi bằng gì mà chả được?? !!!

Thiếu nữ nhìn Bút Mực bằng đôi mắt đầy thất vọng, khuôn mặt khế chao đi, nàg thấp giọng:

- Phải rồi, mỗi người đều có sự tôn trọng riêng với đối tượng của họ. Tôi cũng thật vô lý khi đã nói lên những điều đó.. (đổi giọng tâm sự, khuôn mặt nàng hơi hồng lên vì thẹn). Tôi thích.... Bút Chì (nàng kiểm duyệt bót chữ " anh") vì dễ vẽ..., dễ bôi... Nhất là người ưa viết như tôi thì lại càng phải thích lắm...!! (đôi mắt trở nên mơ màng...)

Tựa như tâm thức hay khởi lên những ý niệm, cái nào đẹp thì giữ, cái nào xấu thì bôi đi... Đâu có như bút mực, viết xong, muốn bôi đi phải để lại trên tờ giấy của tâm thức một dấu mực đen xì... Xấu xí lắm cơ....!! Lại nữa, những loại bút có " mắc " như ông thì lại càng... xa tránh, vì ngã mạn to hơn núi Tu Di, chỉ tổ làm cồng kênh thêm tâm thức mà thôi... !!!

Bút Mực mù mịt, giọng bồi rối:

- Cô đây mới thực ăn nói hồ đồ... Cô nói cái gì tôi chẳng hiểu!?! Cái gì là Ngã mạn?? Gì là núi Tu Di?? Đang nói chuyện nọ, cô xỏ chuyện kia... Thiệt tình....!!! Cô làm tôi muốn weng beng luôn cái đầu....!!!

Thiếu nữ cười khúc khích:

- Thì tôi đang nói... ông đó... Mù mịt, hồ đồ !!! Chỉ có cái " mắc " bên ngoài, còn tâm thức thì.... rỗng tuếch....!!! Nói rồi, nàng quay lưng bỏ đi...

Bút Mực:

- Này cô....!!!

- Gì nữa đây???

Tằng hắng, Bút Mực nói:

- Nếu tí nữa thằng Bút Chì... (vội bịt miệng, len lén nhìn thiếu nữ, sợ nàng lại cau mày... nổi đoá như lúc nãy...) À quên..., (tằng hắng) Nếu tí nữa... Bút Chì có đến, cô muốn nhắn gì không?? (hắn cũng cẩn thận, bắt chước nàng " kiểm duyệt" chữ " thằng")

Thiếu nữ tư lự... Khuôn mặt nghiêng nghiêng, hàm răng cắn nhẹ lấy môi dưới:

- Thật ra, tôi cũng chẳng có điều gì quan trọng để nhắn cả. Chỉ vì tình cờ đi ngang qua đây muốn ghé thăm thôi. Nhưng nếu được, xin ông nhắn lại lời này: " Có Con-Múa-Rối ghé qua..."

.....

" Ta là Con-Múa-Rối,

Quậy cho đời thêm vui,

Múa theo đời biến hoá...

Trùng trùng duyên nghiệp thôi....."

Chiêu Hoàng

Cái bóng

Ngày tôi còn bé. Tôi có một ấn tượng rất mạnh khi nhìn thấy một bức ảnh vẽ một chú bé nằm tòng teng trên một mảnh trăng lưỡi liềm

giống như chiếc võng. Một tay chú cầm chiếc cần câu. Đầu cần móc một trái tim nhỏ bé. Tay kia chú co lại làm gối, một chân thõng xuống và chân kia co lại trên chiếc võng sáng ngời.

Vì một chân thò ra ngoài chiếc võng, nên tôi có cảm tưởng chiếc võng đang đong đưa. Mỗi nhịp võng, chú lại đánh rớt một trái tim son xuống phía dưới. Có lẽ chú đang vui, vì hình như chú đang cất tiếng hát, giọng hát trẻ thơ không có bài bản, vang vang trong đêm vắng, có lẽ chú nghĩ gì thì hát nấy, lời hát trong sáng phát ra từ tâm thức trẻ thơ của chú....

Đang cất cao tiếng hát. Bỗng dưng trong không gian có một tiếng gầm lớn làm rung chuyển cả những vì sao đang lấp lánh nghiêng tâm lắng nghe. Không gian rung động, các vì sao xôn xao, và mảnh trăng lưỡi liềm đang nâng đỡ chú cũng ngỡ ngàng ngừng lại....

Trên bầu trời bao la rộng lớn, bỗng xuất hiện một khuôn mặt giận dữ của một vị thần. Tiếng hát của chú đã làm ông thức giấc. Mặt ông đỏ rực lên như lửa vì giận, rồi chuyển thành xanh lè pha chút tím xẫm.. Hai con mắt mở to lộ hẳn ra ngoài. Râu tóc ông dựng đứng một màu hung hung như râu ngô. Hơi thở ông mới nóng làm sao, ông phì ra như một ống khói tàu có thể đốt hết mọi vật chung quanh ông....

Chú bé sợ quá hét lên một tiếng lớn rồi rơi tõm xuống dưới - nơi mà những trái tim chú đã đánh rơi trước đó - Chú rơi như một cánh lá, chiếc cần câu cũng vượt khỏi tay chú rơi theo, trái tim hóa ra muôn ngàn trái hỏa châu tỏa ra như pháo bông rơi lả tả theo chú....

Chú cứ rơi... Một điều kỳ diệu là chú không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Chú thích thú khi thấy mình đang chao đảo trong không gian. Chú kêu lên một cách thích thú: "Ồ... tuyệt... thật tuyệt diệu!!!"

Có một vật gì rơi đập lên đầu chú. Nhìn lại thì đó là một trái tim son...

Chú cười lên khanh khách và đặt nó trên ngực mình. Lập tức, trái tim chui tọt vào lồng ngực. Ngay sau đó, chú không còn cảm thấy mình rơi nhẹ nhàng như cánh lá nữa. Ngược lại, chú bị rớt xuống với một vận tốc nhanh khủng khiếp. Nhanh tới độ chú có cảm tưởng không gian chung quanh chú đều đồng loạt mang vào đôi hia bảy dặm chạy vù vù qua tai.

Chú kêu lên một tiếng lớn. Đồng thời chú nhìn thấy khuôn mặt hung thần ác độc đang nhìn chú mỉm cười...

*

Bây giờ thỉnh thoảng nghĩ lại những chuyện tưởng tượng trẻ con ngày xưa. Tôi nhận ra được một điều rất hiển nhiên. Hình như những niềm vui, nỗi buồn, sự âu lo, những tai họa v.v.. đều là những điều mà ai cũng phải trải qua trong cuộc sống. Nó chính là "*cái bóng*" của tâm thức. Mà đã gọi là cái bóng thì nó chẳng rời ta bao giờ...

Chiêu Hoàng

Cái lúm đồng tiền

Hoàng ghét cái con bé ấy tệ. Nó xanh xệ gì đâu!! Khổ nỗi, càng "ghét" nó, Hoàng càng "phải" để ý đến nó nhiều hơn.

Lần đầu "đụng trận" với nó là trong ngày khai trường. Nó đi sấn sỏ chẳng nhìn ai, đụng vào Hoàng một cái rầm, sách của nó đổ toé

xuống đường. Một cuốn sách súyt làm Hoàng bể mũi. Nó vừa nhặt sách, vừa tía lia cái miệng: "Xin lỗi.. xin lỗi nghe..." Rồi chẳng cần nhìn Hoàng hay hỏi han lấy một tiếng, nó ù chạy vì đã trễ giờ học rồi...

Hoàng nhìn theo. Con bé thất cái bím cao tòng teng gần tới cái xoáy trên đỉnh đầu. Nó có đôi mắt tinh ranh, người gầy gò như cây sậy. Nhưng điểm đặc biệt nhất trên khuôn mặt nó là cái lúm đồng tiền. Mọi sự duyên dáng của nó đều chui vào cái trũng nho nhỏ trên má trái. Mỗi lần nó cười, trông nó lạnh và có duyên làm sao!!!

Nó thường đi chung với một cô bạn. Ngược lại với nó. Cô này hơi mũm mĩm và thấp người, mái tóc cắt ngắn cũn cỡn ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh làm cho cô có vẻ tròn hơn. Hoàng không thấy cô có cái lúm đồng tiền giống như nó. Họ thường đi líu ríu dính với nhau có vẻ tâm đầu ý hợp lắm... Ít khi nào Hoàng thấy họ vào cafeteria để mua đồ. Thường là họ đem theo những hộp đồ ăn ngồi ngay ở bãi cỏ trong khuôn viên đại học, dưới những tàn cây lớn, vừa ăn, vừa rù rì nói chuyện. Nhìn thoáng. Hoàng biết ngay đây là những "chú lính mới" vừa rời khỏi ghế nhà trường trung học để bước vào ngưỡng cửa của đại học. Nên cái gì con bé cũng làm ra vẻ rất quan trọng và nghiêm túc.

Từ cái ngày con bé làm Hoàng gần bể mũi. Hoàng đâm ra kiêm thêm một nghề phụ không lương, nhưng lại mất rất nhiều thì giờ. Đó là nghề "Điệp - Viên - Không - Không - Biết" để đi điều tra về lý lịch con bé. Cuối cùng Hoàng cũng biết đại khái những lớp học và thời khóa biểu trong tuần của nó. Hoàng còn biết thêm con bé tên gì nữa cơ. Nó tên Thùy. Ôi chao, tên thì như vậy, nhưng chẳng.. thùy mị tí nào!!! Nhiều lần, Hoàng lảng vảng muốn làm quen. Nhưng gần như con bé

rất vô tình. (Đụng người ta súyt phải.... vào nhà thương vì bể mũi) mà những khi gặp nhau trong khuôn viên đại học, dọc theo hành lang, hay trên những bậc thang dẫn lên lớp học, nó nhìn Hoàng như một người xa lạ, chẳng thèm chào hỏi tí nào. Hoàng tức lắm. Giá nó đừng có cái lúm đồng tiền khiêu khích kia thì Hoàng.... thèm vào!!!

"Cả trăm con gái, nghìn con gái. Nàng cũng chỉ là người con gái thôi!!!".... Nói thế, chứ dẫu Hoàng có đọc thuộc lòng câu thơ bất hủ đó thì cái "con gái ấy" vẫn quấy rối trong tâm Hoàng lắm. Hoàng cố nghĩ rằng mình ghét nó. Nhưng hình như cái "ghét" nó cứ đi theo chiều nghịch mới khổ thân Hoàng chứ!!

Cuối cùng, Hoàng cũng có dịp làm quen được với Thùy. Đó là gần cuối năm. Hội sinh viên Việt Nam có tổ chức một buổi picnic tất niên ngoài trời. Thùy cũng tham dự, và may mắn hơn nữa nàng nằm trong ban hợp ca của trường. Hoàng cũng bon chen xin một chân vào trong nhóm ấy. Ca hát thì Hoàng rất dở. Nhưng nếu nhập nhằng ca cùng một nhóm thì ai biết đấy vào đâu. Dẫu giọng Hoàng có tệ thế nào chắc cũng chẳng sao.

Trước tết khoảng hơn một tháng. Ca đoàn trong trường tập dợt ráo riết. Nhưng hình như ông trời không tha cho Hoàng tí nào. Chẳng hiểu sao cứ hễ rướn cổ lên bắt đầu hát thì giọng Hoàng to nhất, ồm ồm, ngang phè không ra tông nào cả, bè cũng không ra bè, mà chính cũng chẳng ra chính. Dẫu Hoàng đã đứng lẫn trong nhóm và hạ thấp giọng mình xuống hát khe khẽ mà giọng vẫn cứ rõ mồn một. Cuối cùng, anh trưởng nhóm đành phải cho Hoàng ra rìa, vác đồ, vác đặc chạy vòng ngoài vậy.

Nhưng chính vì thế mà Thùy mới bắt đầu để ý đến Hoàng. Nàng hay cười phì ra mỗi khi nghe Hoàng chuẩn bị.... rống. Hoàng khắp khởi

mừng thầm, cảm ơn giọng ca "bất hủ" của mình. Thật cũng không uổng công cho Hoàng bon chen!!

Một lần, trong giờ nghỉ lao. Bọn con trai, con gái xúm xít vào nhau nói chuyện. Hoàng ngồi gần Thùy mon men làm quen:

- Tôi để ý mỗi lần tôi sắp hát sao thấy Thùy cứ cười hoài vậy?

Thùy nhìn Hoàng với ánh mắt ranh mãnh:

- Vì anh hát... hay quá. Không nhịn được cười.

Hoàng giả bộ ngu:

- Hay thì vỗ tay chứ sao lại cười được?

Thùy tủm tỉm làm cho cái lúm đồng tiền khi ẩn, khi hiện trên má:

- Có loại "hay" mà phải cười chứ không vỗ tay!

Hoàng thả một câu thăm dò, hy vọng Thùy sẽ an ủi, nói vài câu lịch sự:

- Đúng là Thùy nói móc tôi. Thùy chê tôi hát dở chứ gì?

Ai ngờ, Thùy cắn môi, như cố nén nụ cười chực vỡ tuôn:

- Phải rồi. Giọng anh... "đặc biệt" quá. Chẳng cứ gì mình Thùy, mà ai cũng phải cười hết....

Đang nói chuyện thì con bạn phải gió của Thùy từ đâu hót hơ, hót hải lạch bạch chạy tới. Bằng một cử chỉ rất bất lịch sự, không cần xin phép, nó lôi Thùy đi sênh sếch về hướng cửa thì thầm chuyện gì đó. Còn lại Hoàng ngồi lại một mình, bực tức. Thầm nhủ: "Phải kiếm một thằng bạn cù lần nào giới thiệu cho "con phải gió" ấy để nó đừng phá mình..."

Nhưng giới thiệu thằng nào "con phải gió" cũng đều chê hết. Hoàng tức lắm. Chàng có cảm tưởng nó đang giành nhau Thùy với mình. Hay nó là dân lesbian? Chẳng lẽ nào. Tuy "chúng nó" đi chung với nhau thật nhưng chẳng có cử chỉ gì đáng nghi ngờ cả.

Một buổi chiều, trong khuôn viên đại học nhạt nhòa nắng úa. Thùy đi song song với Hoàng làm bộ hỏi bằng quơ:

- Ở Thùy có điểm gì anh thích nhất?

- Cái lúm đồng tiền!.

Thùy tỏ vẻ hơi thất vọng, kêu lên:

- Chỉ có mỗi cái lúm đồng tiền thôi hả?

Hoàng khôn ngoan đủ để không bị Thùy đưa vào tròng:

- Đâu có. Đó là cái "thích nhất". Nhưng Thùy còn có nhiều cái đáng yêu lắm. Như cặp mắt nè. Mắt này đổ ai mà bắt nạt được nghe, lạnh thì phải biết!!. Cái miệng lém lỉnh nè... Tính tình dễ thương nè...

Thùy cười lên khanh khách cãi:

- Đâu có. Thùy chỉ.... hơi bắt nạt anh thôi mờ... (giải thích) Thùy "bắt buộc" phải bắt nạt anh trước kẻo anh sẽ bắt nạt Thùy mất.

Hoàng biểu đồng tình:

- Ờ..., Thùy chỉ có... "khôn nhà, dại chợ" thôi. Mắt lạnh chỉ để dành bắt nạt anh tối đa, còn ra đường, dẫu thiên hạ làm gì thì cũng im thin thít. Chạy tuốt về nhà mới dám khóc...

Nghe Hoàng "tán" như thế. Thùy hất mặt, "Hứ" lên một tiếng ngắn, rồi hỏi:

- Còn anh ghét cái gì nhất?

Hoàng trả lời không do dự:

- "Con phải gió"...

Thùy ngạc nhiên, trợn mắt, khuôn mặt đỏ bừng lên vì giận:

- Hả? Anh bảo ai là "con phải gió"?

Hoàng biết mình vừa lỡ lời để làm Thùy hiểu lầm, vội vã đính chính:

- Xin lỗi. Anh lỡ lời. Ý anh muốn nói cái "con phải gió" là... là... bạn Thùy... Cái cô hay đi với Thùy ấy mà. Chứ không phải anh nói Thùy

là... con phải gió...!!

Tuy nghe lời giải thích của Hoàng. Nhưng Thùy vẫn giận tím mặt. Nàng quyết chí giận thật dai cho Hoàng biết thân. Nhưng kỳ thực Thùy cũng chẳng giận được Hoàng lâu. Vì hình như, cái "thằng" có cái giọng ồm ồm hát dở ngoại hạng, ngoài hàng rào ấy cũng đã có một ấn tượng đặc biệt trong tâm Thùy mất rồi...

Cứ thế đó. Hai đứa yêu nhau rồi giận nhau. Ngủng ngoẳng cả ngày. Tâm hồn Hoàng cứ nổi trôi như giá vàng lên xuống theo những buồn, vui của Thùy. Nhất là những lúc Thùy giận thì khổ biết mấy. Mà cơn giận cũng được chia làm hai loại đó nghe. "Giận ồn ào" và "Giận yên lặng"... Giận ồn ào thì đỡ... "sợ" hơn, Thùy chỉ đánh "võ miệng" ồn ào một lúc rồi quay ra ôm mặt khóc hu hu. Hoàng dễ dãi, Thùy dễ quên. Nhưng cái giận yên lặng mới đáng sợ. Nó còn yên lặng hơn cả "mặt trận miền Tây vẫn yên tĩnh" nữa.... Lúc đó, mặt Thùy lạnh như tiền. Đó mà có thấy được cái lúm đồng tiền thấp thoáng trên má... Nhưng lúc nào Hoàng cũng luôn luôn là người thua cuộc. Là người phải xin lỗi trước. Mặc dù, nhiều khi chẳng biết mình đã làm lỗi gì để xin. Một đôi lần, oải quá, vì Thùy giận quá dai. Hoàng ngồi bó gối nghĩ thầm:

"Giá nó đừng có cái lúm đồng tiền ấy thì chưa chắc gì "ông" đã... mê...

Tức chết được!!!"

Chiêu Hoàng

Cha tôi

Cuối tuần này là "Ngày của Cha"

Bạn đã chuẩn bị cái gì cho Cha thế?

Cha tôi đã mất cách đây 5 năm rồi. Tôi nhớ cha lắm! Ông là người cha tuyệt vời!. Từ khi tôi có trí khôn tới khi cha mất, ông chưa hề đánh tôi một lần nào cả. Như vậy không có nghĩa rằng tôi ngoan ngoãn dễ bảo, đôi khi ngược lại là đằng khác. Tôi đã từng làm cho cha buồn lòng và đau khổ. Nhưng người luôn luôn tha thứ cho tôi, luôn mở rộng vòng tay đón tôi khi tôi khổ sở và cần giúp đỡ. Những lúc tôi hư hoặc làm những điều sai trái. Người viết thư cho tôi, cư xử với tôi như một người bạn và cho tôi những ý kiến rất xây dựng. Chưa lần nào đọc thư cha xong mà tôi không khóc và hối lỗi những việc mình đã làm. Rất tiếc, những lần đó, vì tự ái trẻ con. Tôi đã không chạy đến bên cha, ôm lấy ông mà nói lên lời xin lỗi một cách tha thiết, chân thành. Dẫu thế nào, tôi biết ông cũng đã tha thứ ngay từ khi ông viết thư cho tôi rồi.

Có một lần, chị em tôi cãi nhau. Tôi ra một xó ngồi khóc thút thít...

Cha đi ngang hỏi:

"Sao con khóc?".

Tôi vừa quệt nước mắt, vừa nức nở mách cha:

"Chị chê con xấu!!".

Cha ôm chặt lấy tôi vào lòng, chẳng nói gì. Sự im lặng làm tôi cảm nhận được nguồn yêu thương đang truyền từ thân thể ông qua tôi. Tôi như được tắm mát bằng lòng từ bi bao la ấy. Tôi thấy tâm hồn mình dịu lại, sự đau khổ dường như đã được tẩy sạch. Tôi dụi vào lòng cha, cảm thấy một niềm an vui vô bờ. Lúc đó, ông mới vuốt tóc tôi và bảo:

"Con ạ, mỗi người sinh ra có được một tâm hồn và nhân dáng riêng của mình. Có thể dưới mắt của người này thì họ cho là xấu, nhưng với mắt người khác lại cho là đẹp. Cái đẹp đến từ những quan niệm riêng tư rất chủ quan. Và đôi khi sự chủ quan đó không đặt trên một căn bản nào nhất định. Với ba, con rất xinh đẹp. Ba tin rằng, nhiều người cũng nhìn thấy như vậy!! Có thể Chị con nói do lòng tức giận mà ra, nên hôm nay dưới mắt chị, con trở thành xấu xí, nhưng ngày mai, khi cơn giận qua đi, chị con sẽ thấy con lại xinh đẹp như bao giờ..."

Nghe cha nói như thế, tôi sung sướng quá tới độ tôi lại muốn chảy nước mắt....

Nói cho ngay. Tôi gần cha hơn gần mẹ. Áo dài hoa đầu tiên của tôi là do cha mua cho. Tôi cứ hay than phiền với cha rằng:

- Mẹ chẳng bao giờ cho con có ý kiến trong việc lựa chọn áo dài, nhiều cái, mẹ mua, con chẳng thích....

- Vậy khi nào ba sẽ mua cho con một cái theo ý con muốn nhé...

Khoảng một tháng sau, cha dẫn tôi vào sở, nhờ một chị thư ký đưa tôi ra chợ mua vải và dặn chị kỹ càng:

"Chị cứ để em ấy tự chọn nhé..."

Tôi sung sướng theo chân chị, vì đó là lần đầu tiên tôi được tự quyết định cho chính mình một việc mà tôi cho là rất quan trọng. Chị thư ký làm đúng theo ý cha. Chị cứ để tôi toàn quyền quyết định. Tôi chọn mãi, ngần ngừ giữa đám tơ lụa đủ màu sắc sỡ. Cuối cùng, tôi chọn một sấp vải nhìn thoáng có lỗi vẽ như áo của người thượng du mà tôi cho là đẹp nhất. Đem về khoe cha:

"Ba ơi, đẹp không hở Ba?".

Cha nhìn ngắm một lúc rồi hỏi lại:

"Con có thích không?"

"Dĩ nhiên là con thích lắm, con nghĩ may lên thành áo dài sẽ rất đẹp!!".

"Vậy là được rồi!!".

Sự sung sướng của tôi kéo dài cho đến khi sấp vải may thành áo. Chiếc áo dài với hàng vẽ ngang dọc kiểu thượng du không giống ai, mặc lên người thật là xấu xí. Tôi mặc thử chỉ một lần duy nhất, và không đủ có can đảm mặc đi ra ngoài đường. Tôi cất kín cái áo dài đầu tiên của mình vào trong đáy ngăn tủ, và quên đi ngay lập tức những niềm sung sướng cách đó vài tuần. Tôi cũng không hề biết rằng, tất cả những cố gắng của cha cho tôi tiền mua vải và tiền công may đều rất khó khăn, vì cha chẳng bao giờ có tiền. Tiền bạc, mẹ giữ hết, thỉnh thoảng chỉ cho cha vài chục để cha tiêu vặt mà thôi. Vậy mà nó chỉ được trả giá bằng nỗi sung sướng kéo dài vài tuần. Sau này nghĩ lại, tôi thương cha hết sức!

Một lần cha hỏi tôi:

- Chiếc áo dài ba mua cho con đâu?

Tôi ngượng ngịu trả lời:

- Ba ơi, hình như con mặc không đẹp. Con hết thích nó rồi!!!

Cha mỉm cười:

- Vậy thì lần sau, trước khi mua, con nghĩ mình có nên hỏi ý kiến của những người chung quanh không nhỉ?.

- Chắc chắn rồi ba ạ. Lần sau, con sẽ mua một chiếc áo dài bằng tiền mình kiếm được, và thế nào con cũng chọn ba là người đầu tiên để con hỏi ý kiến.

Tôi nhớ ngày tôi lãnh lương đầu tiên trong đời. Cha là người tôi nghĩ đến. Tôi đem nguyên cái pay check của mình đưa cho cha và bảo:

- Ba ơi, con xin biếu Ba số tiền đầu tiên con kiếm được.

Cha rất hoan hỷ, cầm lấy tờ check lương của tôi, nhìn ngắm rồi bảo rằng:

- Con ngoan lắm. Bây giờ con đem biếu mẹ đi. Ba nghĩ chắc mẹ sẽ vui thích lắm. Nhưng đừng quên xin lại mẹ một ít để con tiêu dùng nhé.

Tôi chạy lại ôm chầm lấy cha:

- Ba ơi, Ba thật tốt. Lúc nào Ba cũng chỉ nghĩ đến mẹ, đến các con. Nhưng mẹ cứ hay quản lý đòi hết. Nếu con đưa mẹ, chắc mẹ sẽ chẳng cho lại con đồng nào đâu... Mà con muốn có tiền để con biếu ba.

Cha nghe như vậy, cười phá lên, rồi giải thích:

- Mẹ rất cần tiền con ạ, vì nhờ có mẹ lo nên cha con mình mới có những bữa cơm dẻo, canh ngọt đầy con...

Tôi phụng phịu:

- Nhưng ít nhất mẹ cũng nên cho ba một ít tiền tiêu vặt chứ?

Nghe lời cha. Tôi đem lương của mình biếu mẹ. Mẹ rất hài lòng và vui sướng. Nhưng hình như tôi không vui lắm....

Sau này. Dù đã có gia đình, anh chị em chúng tôi vẫn thường biếu

cha mẹ tiền hàng tháng. Cha tôi, vẫn như xưa, không bao giờ có được đồng chinh dính túi. Mẹ tôi giữ tất. Nên chúng tôi thường hay lén lút biếu riêng cho cha tiền để cha tiêu vặt.

Ngày cha mất. Mẹ buồn vô cùng. Mẹ hối hận vì đã quá "khe khắt" với cha khi cha còn sống, muốn gì mẹ cũng không cho. Bây giờ thì đã ra người thiên cổ mất rồi, có hối hận thì cũng đã quá muộn!!!. Vậy mà cha chẳng bao giờ than thở. Cha thật tuyệt vời!!!

Trong ngày của Cha, con xin thắp nén hương hướng về cha yêu quý. Cha ơi...

Chiêu Hoàng

Chuyện Của Tí

Tí sinh ra đời là kết tinh nguồn yêu thương "Cho và Nhận" vô bờ của Bố Mẹ (Mẹ bảo Tí như thế). Có nhiều lúc Tí thắc mắc hỏi mẹ :

- Mẹ ơi, "Cho" cái gì và "Nhận" cái gì hở Mẹ?

Mẹ chỉ nhìn Tí bằng một cái nhìn yêu thương rồi ôm Tí vào lòng bảo khẽ:

-Ồ.... Lớn lên Tí sẽ biết mà... Vì bây giờ Mẹ có nói, Tí cũng không hiểu "Tình Yêu" là gì đâu, Tí phải "cảm nhận" mới hiểu được cái nghĩa sâu xa của nó...

Mẹ thì luôn luôn nói những điều mơ hồ, khó hiểu... Nhưng Tí không

hỏi thêm, vì Tí tin Mẹ, đợi lớn, Tí sẽ hiểu ra mà....

Ngày Tí sinh ra đời là một buổi sáng mùa Xuân. Trời nắng ấm. Cái tổ Chim Bò Câu trên nóc cây dừa đằng sau nhà kêu gù gù.... Bố tức tốc đưa Mẹ vào nhà thương và ở lại với Mẹ, chia sẻ với Mẹ tất cả những cơn đau đớn trước khi sinh Tí. Bố gần như suốt buổi ngồi bên cạnh giường, nắm tay Mẹ, cảm nhận những cơn đau từng lúc... từng lúc.... Những lúc Mẹ gần như chịu không nổi, trán lấm tấm mồ hôi, Bố lại cúi xuống ôm Mẹ, lau cho Mẹ những giọt mồ hôi ấy, rồi để tay lên bụng, lên người Tí lúc đó đang đập liên tục đòi rạ..

Trong cơn đau banh da, xẻ thịt. Tí ra đời... bé xíu..., chỉ có 2.5kg (vì Mẹ bé mà..) Nên Bố đặt cho cái nick là Tí. Khuôn mặt Tí tròn và sáng, Tí có cái trán cao thông minh và đôi mắt trực tính giống Bố, nhưng lại có đôi môi hiền từ giống Mẹ... Đôi môi cong cong như cánh của con Hạc đang soải bay..

Tí lớn lên với tình thương của Mẹ Bố thì đi đi về về.. (Vì việc của Bố chưa xong). Mẹ cũng buồn lắm, nhưng không nói rạ Vắng Bố, mọi tình thương Mẹ đều dồn vào Tí... Những lúc Bố về Mẹ và Tí vui không thể tưởng tượng. Bố dành cho Tí rất nhiều thời gian và dạy Tí nhiều điều mà Mẹ không bao giờ biết... Tí phục Bố nhất đời, vì cái gì Bố cũng biết cả, hỏi gì Bố cũng trả lời được và nhất là Bố có thể làm được nhiều đồ chơi cho Tí. Một lần, Bố bỏ ra mấy tiếng đồng hồ để đóng cho Tí cái bàn học và một cái bảng. Bố bảo, Tí phải học cho chóng giỏi, giỏi hơn Bố để lớn lên nuôi Mẹ...

Còn Mẹ thường đưa Tí đi chùa (Tí được Mẹ đưa đi chùa từ hồi còn trong bụng Mẹ cơ !!!). Mẹ kể, lúc Tí mới chào đời, Mẹ đem Tí lên chùa để được thầy ban phép lành, Mẹ còn bảo, đợi đến khi có dịp thuận tiện Bố Mẹ sẽ cho Tí thọ lễ quy y nữa, Mẹ ước sao lớn lên Tí

trở thành một nhà sư để chuộc lại lỗi lầm cho Bố Mẹ...

Tí ngây thơ hỏi:

- Mẹ ơi... Lỗi lầm gì thế Mẹ???

- Ồ... (vuốt tóc Tí...) Sao Tí cứ hay thắc mắc, hỏi han...(thấp giọng)

Lỗi Mẹ.....yêu Bố và có Tí đấy mà...!!!

Tí vòng đôi tay nhỏ bé bá lấy cổ Mẹ, hôn Mẹ chùn chụt và hỏi bằng một giọng rất ngây thơ:

- Mẹ ơi... Bố và Tí thương Mẹ quá mà.... Sao lại gọi là "một lỗi lầm"??

Mẹ cười hắc hắc với những nụ hôn của Tí đặt trên má:

- Phải... phải... Bố cũng bảo thế... Bố bảo Tí không cần phải "chuộc" lỗi lầm gì cho ai, vì chẳng ai có lỗi gì phải chuộc. Lại nữa, Bố bảo Tí tinh khôi lắm, vô nhiễm như một đoá sen trắng (đổi giọng) Thế Tí có thích làm một đoá sen trắng tinh khôi không???

Tí cười tí mắt:

- Mẹ thích thì Tí thích chứ... Tí thương Mẹ mà !!!

Nói rồi Tí lại ôm chầm lấy cổ Mẹ hôn chùn chụt...

Một buổi chiều..

Mẹ ngồi sau nhà đọc sách.. Tí quanh quẩn bên cạnh ngồi trên cái xe ba bánh đạp bằng chân. Xe này, một lần Bố về thăm đã dẫn Tí đi mua... Tí đạp xe vòng vòng quanh Mẹ, thỉnh thoảng gọi lớn:

- Mẹ ơiii.....

Nhưng Mẹ vẫn mãi mê đọc sách, gọi mấy lần không thấy Mẹ trả lời, Tí bỏ xe chạy xà vào lòng Mẹ kêu lớn:

- Mẹ ơii.....!!!!!!

Mẹ buông sách, âu yếm nhìn Tí hỏi:

- Tí cần gì thế?

Thật ra, Tí chẳng cần gì, nhưng thấy Mẹ mãi mê đọc sách, không (thèm) để ý gì nên Tí kiếm chuyện nhõng nhẽo Nghe Mẹ hỏi, Tí ngập ngừng rồi nũng nịu nói:

- Mẹ ơi... Tí nhớ Bố... Bao giờ Bố lại về hờ Mẹ??

Nghe Tí nhắc đến Bố, đôi mắt Mẹ như vương vãi những sợi tơ trời! Giọng Mẹ buồn buồn, trầm hẳn xuống:

- Mẹ cũng nhớ Bố, chẳng biết bao giờ Bố lại về...

Thấy Mẹ buồn, tự nhiên Tí cũng buồn lây... Cảm thấy hối hận đã nhắc đến Bố để Mẹ phải buồn.. Không gian như hụt hẫng trong sự yên lặng vô bờ.. Đôi mắt Mẹ nhìn xa xăm, Tí nghe tiếng Mẹ khe khẽ thở dài... Thương Mẹ quá, lòng tràn ngập sự hối hận...Tí ôm lấy Mẹ, úp mặt vào vùng ngực ấm hởi trong một nỗi lo lắng:

- Mẹ ơi... Tí làm Mẹ buồn phải không??

- Không, Tí ngoan lắm (vuốt tóc) Chẳng bao giờ Mẹ buồn vì Tí... Chỉ có Bố.... Đôi khi... có lẽ trong Mẹ hơi... trách Bố thôi..

- Sao Mẹ lại trách Bố??

- Vì Bố... đa đoan... đa tình... làm cho Mẹ khổ... (mỉm cười, tặc lưỡi.)Hay Mẹ con mình.... đi tu quách, Tí nhĩ??

- Đi tu là gì hờ Mẹ? (ngây thơ, Tí hỏi.)

- Ờ... ờ... là làm lễ quy y tam bảo, thọ giới Tỳ Kheo, Tỳ Kheo Ni... là... dứt bỏ mọi nhân duyên, vào chùa sống...

Tí ngạc nhiên tròn tròn mắt hỏi lớn:

- Vậy thì mình sẽ bỏ Bố cho ai?

Đôi mắt Mẹ hơi chao đi Có một chút hờn dỗi trong lời nói:

- Bố hờ??? Bố... hư lắm...!!! Mẹ sẽ bỏ Bố một mình. Lại nữa, Tí khỏi cần lo cho Bố vì đã có bà nội lo cho Bố rồi...!!!

Tí dụi mắt khóc lóc:

- Hự..hự.hu... Mẹ ơi, Bố không hự... Bố ngoan... Tí không chịu bỏ Bố một mình đâu Bố sẽ buồn lắm đó...!!!

- Nếu vậy, Mẹ đóng thùng gửi Tí qua ở với Bố nhé??

Tí ôm chặt lấy Mẹ, nghe mùi hương Mẹ thơm ngát trong từng phân da thịt:

- Tí không chịu đâu... Tí muốn ở với Mẹ cơ !!!

- Tí tham quá... Cái gì cũng muốn trọn vẹn (giọng nhỏ dần..) mà trên đời thì chẳng có gì trọn vẹn cả...

Nói rồi Đôi mắt Mẹ ngơ ngác nhìn trời Nắng đã tắt. Vạt nắng cuối cùng đang trốn sau những đám mây bắt đầu đổi màu vàng cam rồi trở thành màu chì, thẫm dần... thẫm dần... Mẹ ôm lấy Tí trong lòng. Mẹ bảo Tí có mùi của Bố.. Những lúc như thế, Tí thấy lòng thật ấm áp vì cảm nhận được nguồn yêu thương lan từ thân thể Mẹ. Giọng Mẹ mơ hồ, xa vắng, nửa như nói một mình, nửa như những lời tâm sự:

- Mẹ gặp Bố qua trang kinh... Kỳ diệu thay... Mẹ yêu Bố ngay từ giây phút ấy... Mặc dù chưa một lần gặp mặt... Đôi khi Mẹ tự hỏi lòng, đó có phải là một Tình Yêu mù quáng hay không? Một Tình-yêu-vô-điều-kiện. Rồi 2 người quen nhau, thư qua, từ lại, phải đến 3 năm sau Mẹ mới gặp Bố lần đầu..

Ơi...

Dòng đời vội vã..

Gặp nhau qua trang Kinh,

Đời chia muôn lối ngã..

Còn lại đây, cuộc tình...

Tờ Kinh xưa anh dịch..

Thành hoa đốm hự không,

Em về đan kết lại,
Vọng tình trong mắt trong...
Trăm năm, đời một kiếp,
Như gió thoảng mây trôi,
Lạc nhau từ mấy kiếp?
Tình sầu vẫn đơn côi..

Trời bắt đầu lạnh. Đêm len lén trở về từ lúc nào Mùi hương Dạ Lan trong vườn nhà ai thoảng thoảng đâu đây... Tiếng ve sầu như đồng nhịp cất lên một điệu buồn muôn thuở.. Tí đã ngủ gục trong lòng Mẹ từ lúc nào....

.....

Đêm hình như đã sâu lắm... Nhưng người thiếu phụ vẫn còn ngẩn ngơ trước bàn làm việc với máy computer mở sáng. Trên màn hình chỉ thấy một dòng chữ ngắn, dờ dang: "Anh yêu dấu..." Hình như nàng muốn viết thật nhiều, nhưng vẫn loay hoay ngổn ngang nhiều ý niệm mà chẳng biết phải viết điều gì trước... Hai tay bưng lấy mặt, một sự mệt mỏi chợt ủa về.. Mệt mỏi của thân xác, cộng thêm sự cô đơn dai dẳng cùng với nỗi nhớ vô bờ..... Nàng nhớ rằng, nàng cần phải để nhiều thời gian trưởng dưỡng tâm thức trong sáng hơn là cứ để tâm hồn mình uỷ mị thế này..

Có tiếng động khẽ ở cửa phòng...Ngẩng lên, Tí đang đứng giữa ngưỡng cửa Tay phải nắm lấy chéo áo con gấu bông nghiêng lết xuống sàn nhà. Đôi mắt rưng rưng, ngán lệ:

- Mẹ ơì..

Người thiếu phụ vội chạy ra ôm lấy con:

- Chuyện gì thế Tí? Sao lại khóc thế này?

Bàn tay bé xíu dụi lên mắt, Tí nói:

- Tí vừa mới nằm mơ, sợ quá...!!

- Tí mơ thấy gì, kể mẹ nghe?

- Tí mơ thấy mẹ bỏ bố và Tí. Mẹ đòi đi tu... Hụ..hụ.hu... Tí buồn lắm...
Mẹ đừng bỏ Tí nhé??

- Không!!! (ôm chặt Tí vào lòng) Chẳng bao giờ có chuyện đó đâu...
Tí đừng sợ... Chỉ là giấc mơ thôi mà!!! Tí coi, Mẹ đây nè.. Mẹ đang
ôm Tí vào lòng... Mẹ thương Tí... hôn Tí nè.. Chụt... chụt... chụt...

- Mẹ cũng không bỏ Bố nhé?

- Sao Tí lại hỏi vậy

- Vì chiều nay mẹ nói mẹ muốn đi tu, rồi còn rủ Tí đi theo, mẹ nói, bỏ
bố một mình quách !! Hụ.hụ.hu... Tí thương bố, Tí không muốn mẹ
bỏ bố một mình...

Dỗ dành:

- Mẹ nói đùa thôi mà!!! Mẹ không bỏ bố đâu, mẹ còn muốn làm Biều
Nữ và một Dakini kiều diễm của Bố nữa đó...

Tí úp mặt vào vai mẹ, nghe hơi ấm từ mái tóc mẹ thơm nồng:

- Làm Biều gì hở mẹ?

- Biều Nữ...

- Rồi gì nữa?

- Dakini..

- Mẹ hứa nhé??

- Mẹ hứa !!

Tiếng mẹ thì thầm.. gần như rất nhẹ, nhẹ như một làn gió thoảng.. Tí
ôm chặt lấy mẹ, cũng thì thầm bên tai mẹ:

- Mẹ ơi... Tí thương mẹ và thương cả Bố nữa..

Đêm như vang lên một khúc ca rộn rã... Có lẽ, đó là khúc nhạc từ

trong tâm phát ra, một khúc hoan ca, nói lên một tình yêu tuyệt vời, vô điều kiện...

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 1

Lời tác giả:

Câu chuyện kể về 2 nhân vật đi lạc loài trong vùng tâm thức mịt mù

Một nhân vật nữ, kiếp trước có tu hành chút đỉnh, nhưng vì không gặp được đúng thầy, nên chỉ tu theo một lối quờ quạng, chấp vá Chỉ biết tu theo hạnh bố thí, và có nhiều lần đã dâng hoa cúng Phật với một tấm lòng thành, nên kiếp này, được sinh trở lại làm người trong một gia đình hoàng tộc . Có được một thân căn đẹp đẽ và một cuộc sống vật chất đầy đủ

Nhân vật thứ 2. Một nam nhân . Kiếp trước tu hành khá, nhưng động năng tu tập chỉ muốn cầu trí huệ cho thoả tính tò mò và đó cũng là cơ duyên làm tăng cái Ngã mình càng thêm lớn . Sự tu tập đó đưa đến một trí huệ kha khá và một chút thần thông của loài Rồng . Nhưng vì bị vướng vào một đại nạn nên phải chịu làm thân Éch trong một thời hạn 3 năm . Tuy làm thân Éch, nhưng vẫn nói được tiếng người.... Cả hai, cùng có những ưu tư và khắc khoải về đời sống tâm linh. Họ

như 2 cọng rong rêu, trôi lêu bêu trên dòng đời . Gặp nhau, cùng đi tìm một cái gì tuyệt đối trên những cái tương đối, nhị nguyên.....

Chiêu Hoàng

.....

Chương Một

Ngày xưa

Tại một vương quốc nhỏ bé, có một vị vua rất nhân từ và đạo đức . Ngài trị vì toàn dân bằng tất cả tình thương bao la của Ngài, chăm lo cho dân như chăm lo cho chính bản thân mình . Vì vậy, ngày càng quốc lạc, dân an, thái bình mọi nơi, mọi chốn

Vua chỉ có một nàng công chúa nên thương yêu hết mực . Nhưng từ nhỏ công chúa đã sống nhiều về nội tâm, nên có vẻ biếng ăn, biếng nói ... Càng lớn, thì càng có vẻ suy tư, khắc khoải nhiều hơn

Nàng thường hay có những câu hỏi thật mơ hồ, không thực tế, gần như chẳng có gì mảy may dính líu đến đời sống hằng ngày . Như vũ trụ này từ đâu mà có ??? Chết rồi sẽ đi về đâu ????? Tại sao trong đời lại có nhiều sự bất công đến thế ????? Tại sao lại có những kẻ giàu người nghèo, kẻ đẹp, người xấu, hạnh phúc lẫn khổ đau ??? v.v.....

Vì không có người trả lời được những câu hỏi lằng lằng ấy, nàng thường tìm đọc những cuốn sách về tâm linh, rồi say sưa đi vào thế giới mịt mù của tâm thức

Một hôm, công chúa thơ thẩn vào cánh rừng nhân tạo của vua cha xây ngay bên cạnh cung điện, bất ngờ gặp một con Ếch nhỏ 3 màu xanh đậm, đỏ và xanh lá cây tuyệt đẹp . Công chúa ngắm nhìn một hồi lâu, thấy con Ếch này rất lạ Ngoài màu sắc rực rỡ, nó còn mang trên đầu một hạt nhỏ giống như hạt ngọc màu xanh biếc . Ngạc

nhien, khẽ đưa tay chạm nhẹ vào hạt ngọc trên đầu Ếch...

Kỳ diệu thay

Con Ếch rùng mình Rồi từ lốt Ếch, bước ra một thanh niên với cái trán rộng . Đôi mày đậm nét dưới cặp mắt nhìn loang loáng . Hấn cúi mình trước công chúa và tự giới thiệu:

- Thừa công chúa, ta là một hoàng tử đi chơi lạc trong rừng, chẳng may bị đại nạn phải mang thân Ếch Hôm nay lại hữu duyên gặp được công chúa nơi đây . Ta muốn hiến tặng nàng 3 điều ước . Vậy xin cho biết nàng muốn ước điều gì chẳng ????

Công chúa suy nghĩ một lúc rồi bảo rằng:

- Được, nhưng không biết Ếch có thực hiện nổi 3 điều ước của ta chẳng ????

Bằng một giọng tự tin, hoàng tử nói:

- Công chúa cứ nói Không có chuyện gì mà ta không làm được !!!

- Vậy thì (tằng háng ...) Hoàng tử nghe cho rõ nhé Điều ước thứ nhất là: "Làm thế nào để cho tâm ta được an ????"

Ếch ngăn người ra một lúc rồi lắc đầu:

- Chuyện đó..... hùmmmm.... ta thực không thể làm được. Dụ như một người đang đói mà lại đi nhờ người khác ăn dùm thì chẳng bao giờ cơn đói hết được . Cũng vậy, tâm bất an là do những vọng tưởng lăng xăng trong tâm thức quấy động, chỉ có chính mình mới giúp được mình mà thôi Vậy xin cho biết điều ước thứ 2 ???

- Làm thế nào cho mọi người bớt khổ ???

Hoàng tử lặng đi một vài giây, xong lại buồn bã lắc đầu:

- Rất tiếc, tại hạ không thể thực hiện được điều ước thứ 2 của công chúa . Vậy còn điều thứ 3 ???

Công chúa ngập ngừng:

- Thôi, quên điẾch ạ Hai điều ước đầu, may ra còn có thể thực hiện được màẾch đã không làm tròn, thì điều này, ta không nghĩẾch có thể thực hiện được đâu

Ếch có vẻ nóng nảy, giục giã hỏi bạn:

- Xin công chúa cứ nói, tại hạ sẽ cố gắng hết lòng

Ngập ngừng Khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìnẾch. Hình như có một chút tinh nghịch dấy lên trong đáy mắt công chúa:

- Ta muốn thành Phạt !!!

Hoàng tử bật cười lớn:

- Ha ...ha ...ha Công chúa ơi . Có lẽ nàng nên chạm vào hạt ngọc trên đầu ta để ta có thể.... hóaẾch trở lại Thực tình, 3 điều ước của công chúa tại hạ đã không thực hiện nổi (ngẫm nghĩ...) Nhưng có một người có thể mách công chúa thực hiện được 3 điều ước ấy

- Là ai thế ????

- Một vị tên Cồ Đàm, nhưng hình như Ngài đã tịch diệt cách đây khá lâu rồi . Giờ chỉ còn lại giáo lý của Ngài thôi

Công chúa hoan hỷ:

- Vậy ta hãy mau đi kiếm giáo lý của Ngài nhé (nghèo đầu nhìnẾch hồi lâu rồi tiếp) Hoàng tử ơi, Xin lỗi nhé ... Ta sẽ chạm vào hạt ngọc trên đầu hoàng tử thêm lần nữa để trở về thânẾch, rồi để hoàng tử trên vai . Mình sẽ đi kiếm giáo lý của đức Cồ Đàm

Dứt lời, công chúa nhanh tay chạm vào hạt ngọc xanh biếc trên đầu, lập tức hoàng tử biến thành conẾch xinh đẹp như trước . Công chúa nhẹ nhàng đỡẾch để trên vai . Nghe tiếngẾch léo nhéo:

- Hay lắm Nay, ta hãy đi về hướng Bắc

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 2

Cả hai đi khoảng non nửa ngày đường Công chúa bắt đầu mệt, bước chân chậm lại và có phần hơi lão đảo:

- Éch ơi, ta mệt lại đói nữa

- Công chúa ráng đi thêm khoảng mười phút nữa . Ta sẽ đến một giòng suối, có nhiều bóng mát và cây ăn trái Ta sẽ nghỉ đêm tại đó (cười lớn, Éch tiếp). Nhắc đến giòng sông, ta nhớ đến một điển tích rất hay, hình như do một vị thiền sư kể lại . Câu chuyện tức cười muốn nê ruột

- Chuyện kể ra sao ???

- Chuyện kể rằng (ngừng bật một chút rồi reo lên)Ồ..... Công chúa nhìn kìa đẹp quá

Cả hai đều phóng tầm mắt nhìn về phía trước Cách đó không xa, một dòng sông lấp lánh như dát bạc nằm lung linh dưới nắng

Đầu nguồn là một thác nước đổ xuống từ trên cao, tạo nên một âm thanh ầm ầm, rất lớn Tuy còn xa, nhưng trong không khí đã mát mẻ vì những bụi nước bắn ra từ đầu thác ... Khung cảnh rất hùng vĩ và đẹp vô cùng. ... Vì gần suối, nên cỏ cây chung quanh cũng rất xanh tươi, mọc đủ các loại kỳ hoa dị thảo . Cỏ ở đây cũng rất mềm

và mịn, xanh ngăn ngắt một màu lục của lá non

Cả hai đều đứng sững, ngây ngất nhìn cảnh đẹp của thiên nhiên

Giọng công chúa oà vỡ, hỏi hã:

- Ếc ơiiiiii Sao cảnh đẹp lạ lùng thế nhỉ Phụ vương ta thường hay hãnh diện về khu vườn thượng uyển được trồng tỉa rất công phu . nhưng so với cảnh này thì chẳng bằng một góc (hỏi hã) Mau lên nhé !!! Thích quá đi thôi Ta sẽ đến uống nước và tắm rửa cho đã....

Nói rồi, công chúa chạy vội vã về hướng con suối Bỗng nàng kêu "Ồi" lên một tiếng, chân vấp phải hòn đá ngã chúi mặt về phía trước . Ếch bị văng đi chỗ nào không biết, đầu gối bị hòn đá cắt một đường nhỏ đau nhói . Nhưng công chúa cũng không quan tâm mấy đến vết thương của mình, nàng chỉ lo lắng đến bạn vừa bị văng xuống đất, nàng sợ, nếu bất cẩn, nàng sẽ dẫm chết nó mất Giọng đầy lo lắng, nàng cất tiếng gọi to:

- Ếch ơiiiiii Ếch đâu rồi ???

Vừa kêu, vừa lấy tay vạch đám cỏ xanh dưới đất, giọng nghẹn ngào muốn khóc:

- Ếch aaaà`````` Đâu mất tiêu rồi ?!?!?

Đang lo lắng, bối rối cho bạn, bỗng công chúa nghe tiếng Ếch văng vẳng:

- Công chúa !!!.... Công chúa Đừng khóc à nheng Ta không sao đâu, ta đang ở đây neeè``

Mừng rỡ, công chúa reo lên:

- Đâu ... đâu ?!?!... Sao nghe gần quá mà không thấy Ếch vậy ??? (tỏ vẻ quan tâm) Ếch có đau lắm không ???

Giọng Ếch ồm ồm:

- Không biết ...!!! Chắc phải tí nữa nhờ công chúa cho ta thành người trở lại để coi kỹ coi có đau chỗ nào không neeè``

Đang lo lắng, nhưng công chúa cũng không nén được cái cười khúc khích, giục giã gọi bạn:

- Vậy thì Ếch đang ở đâu thế ????. Nói nhanh đi kéo ta bỏ mi ở lại đây một mình bây giờ đó !!!!

- Thì..... ta ở đây neeè``!!!

- Đâu đâu ??? Sao nghe gần quá vậy ????

- Đây neeeeeeeè``..... Đang đóng cửa trên chèo áo công chúa chứ đâu !!! Lúc công chúa té xuống, ta vội chụp lấy chèo áo nàng, nên còn tòng teng đây nè hihi ...hi!!!

Chợt nhìn thấy Ếch đang bám trên áo mình, công chúa cũng không nén được tiếng cười . Cả hai ôm bụng cười lớn . Tức mình, công chúa trách:

- Vậy mà nãy giờ làm ta hết hồn ... Mi thiệt là đồ Quỷ sứ!!!

Giọng Ếch reo lên một cách bốn cọt:

- À há Công chúa gọi ta là "Đồ Quỷ Sứ " Thì chỉ có 2 trường hợp có thể xảy ra thôi . Một là công chúa ghét ta thiệt nên chửi ta như thế - mà bình sinh, ta không nghĩ công chúa ghét ta tới độ vậy - Hai là Hùmmmm haha ...ha Công chúa thương ta nên "mắng yêu" ta đấy thôi hahaha!!!!!!!

Nghe Ếch nói, cộng thêm tiếng cười ròn rã, công chúa thẹn đỏ mặt mà không biết ứng phó ra sao . Thẹn quá, hoá hờn:

- Ếch cứ hay bốn cọt trêu ta . Coi chừng ta không thèm chơi với Ếch nữa !!! Và nhất là cho Ếch đi bộ, không thèm để Ếch trên vai

Nói rồi, nàng vùng vằng bỏ đi Ếch lúp xúp chạy theo, léo nhéo:

- Công chúa chờ ta với !!!!! Sao giận mau quá vậy ???? Ta chỉ nói đùa một chút thôi ấy mà..... Công chúa công chúa !!!!

Tuy nghe Ếch gọi ráo riết đằng sau, nhưng nàng vẫn cứ lờ đi, hờn giận, vùng vằng, nhất định bỏ đi trước Chợt nhớ đến đầu gối bị sưng hổi nãy, thấy đau đau nên ngồi thụp xuống vuốt xoa:

- Chà Hối nãy té đau quá !!!

Ếch le te, làm quen, lấy điểm:

- Phải, mau đến suối rửa vết thương, kéo làm độc bây giờ đây !!!

- Được, mình đi ngay!!!

Ếch:

- Có lẽ ở đây cũng có nhiều cây Aloe Vera . Đây là một loại cây dùng để chữa những vết thương rất tốt . Mình hãy đến suối rửa đã

Do sự khéo léo của Ếch, cộng thêm tính hồn nhiên của công chúa nên nàng đã quên hẳn sự hờn dỗi cách đây mấy phút . Nàng đặt Ếch lên vai trở lại . Cả hai, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ hướng về phía thác nước . Độ một lúc thì đã đến bên giòng suối . Ếch thoăn thoắt nhảy phóc xuống đất và biến vào trong đám cỏ rậm đi hát Aloe Vera . Còn lại công chúa, nàng se sẽ đến bên giòng suối, thò chân xuống đo độ lạnh của nước Nước mát làm sao, hình như nước ở đây cũng tinh khiết như nước nhà trời, vừa trong lại vừa mát

..

Ngồi một lúc không thấy Ếch trở về.... Công chúa nhìn quanh quẩn, cảnh vật ở đây thật vắng vẻ và đẹp lạ lùng... Nàng se sẽ đứng dậy, thò một chân xuống dòng suối... Ôi chao, nước mát làm sao... Nhìn quanh quất, không thấy bóng người, công chúa bèn cởi áo ngoài, chỉ còn mặc phong phanh chiếc áo cánh mỏng rồi nhảy tùm xuống nước.... Nước suối trong và mát, nàng có thể nhìn suốt tận đáy dòng

với những hạt cát trắng mịn. Lại còn thêm mấy loại cá đủ màu sắc bơi lội tung tăng bên cạnh..... Công chúa lấy tay đập nước cho nó bắn tung toé, một vài con cá sợ hãi bắn ra xa Công chúa cất tiếng cười khanh khách và soãi tay bơi thee Chiếc áo cánh mỏng chập chờn, bay theo thân hình dưới dòng nước. Cũng có một vài loại cá như muốn nhập cuộc chơi, bơi song song với công chúa, đôi khi chúng còn nhảy tung lên cao rồi nhào lại xuống nước. Hớn hở, vui thích như một đứa trẻ con, nàng vội lấy 2 tay đập mạnh liên tiếp xuống mặt nước như người đang đánh trống làm nước văng lên tung toé. Công chúa nhắm tịt mắt lại rồi cười lên khanh khách.... Tiếng cười hoà với tiếng nước đổ thành một điệu nhạc nhảy múa trên cao

Tám một lúc thì bắt đầu thấy lạnh, nàng vội vã lúp xúp chạy lên bờ tìm chiếc áo . Hên quá, chiếc áo vẫn còn nằm tại chỗ cũ chưa bị gió thổi mất. Nàng tụt chiếc áo lót ra, rồi trùm lại áo ngoài vào cho ấm.... Cẩn thận, nàng treo chiếc áo lót trên cành cây thấp và tiếp tục ngồi chờẾch trở về.....

Chờ mãi Vẫn chưa thấyẾch về..... Công chúa bắt đầu đói bụng, thấy chung quanh những trái chín rụng đầy đất, trông xanh như trái lê và mịn như trái đào tợ Nàng nhặt lên một trái, nhìn tần ngần một lúc rồi se sẽ đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ. Nước ngọt thấm vào lưỡi làm nàng cảm thấy ngon lạ thường. Nàng không biết loại trái này là trái gì, định bụng tí xíu,Ếch về sẽ hỏi Ăn xong, đợi một lúc cũng chưa thấyẾch về, nàng cảm thấy mệt mỏi và ngủ thiếp đi lúc nào không biết !!!

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 3

Chẳng biết công chúa ngủ bao nhiêu lâu... Nhưng bỗng mơ màng thức giấc khi nghe tiếng sáo văng vẳng trầm bổng, khi nhặt, khi khoan... Công chúa vươn vai, mở mắt. Thấy Éch ngồi đối diện dựa lưng vào gốc cây sồi đang thổi sáo bằng một khúc tre vừa làm vội. Nàng hơi thẹn vì nghĩ rằng Éch đã thấy nàng đang nằm say ngủ, đánh trống lảng, nàng hỏi bằng quơ:

- Ta đợi mãi không thấy Éch về, nên ngủ quên mất. Éch đã ăn chưa ????

- Ăn rồi !!! Ta thấy công chúa ngủ say quá nên có hứng muốn thổi sáo. Không ngờ lại làm nàng thức giấc!!

- Không sao!!!... À.... đã có lá cây Aloe Vera chưa ???

- Có đây ...!!!!

Éch lấy ra một nhánh lá xanh biếc, bẻ đôi, rồi bôi chất nước lỏng chảy ra từ lá lên vết thương, chàng còn cẩn thận, lấy một ít lá bỏ vào miệng nhai nát rồi đắp thêm vào. Sau đó, lấy khăn cột tóc của công chúa cột lại thật chặt:

- Từ giờ đến mai thì vết thương sẽ lành. Lá cỏ này rất tốt, chỉ tiếc là chẳng biết sao vùng này loại này không có nhiều, muốn có phải vào

sâu trong rừng mới hái được....

Cả hai đều im lặng. Công chúa sau một giấc ngủ, cảm thấy trong người rất khỏe khoắn. Màn đêm đã bắt đầu buông. Tiếng thác nước đổ ầm ầm làm át hết cả tiếng kêu của ve sầu . Trên cao, bầu trời trong sáng, mặt trăng lười liềm nằm vắt vẻo trên không, chung quanh, cả ngàn vì sao lấp lánh trông như một miếng nhung đen nạm ngọc...

Công chúa chợt nhớ đến câu chuyện hồi chiềuẾch chưa có dịp kể về dòng sông, bèn hỏi:

-Ếch à, còn nhớ chiều nayẾch bảo sẽ kể về một điển tích rất nực cười do một vị thiền sư kể lại không?? Câu chuyện ra sao ???

-À.... Đó là một câu chuyện nói về một người khát nước đã bị..... chết khát bên một giòng suối

-Hả?...?!? Chuyện gì mà vô lý vậy ??? Suối nước có đầy, sao lại phải bị chết vì khát??? Thiệt là.... ngu hết sức...!!!

-Đó là một câu chuyện ẩn dụ Ngài muốn nêu lên một điểm hết sức vô lý như thế, nhưng lại có những ẩn ý riêng. Ý muốn nói rằng, tuy người đó ngu thật, nhưng chúng sanh còn..... ngu gấp ngàn lần hơn... Dụ như người đi tìm cầu Phật pháp, thấy được một chút thì chê ít quá, không muốn học. Đến khi gặp nhiều thì lại... ngạt thở, kêu ca là nhiều quá, học làm sao cho hết được??? Chính vì vậy mà chúng sanh cứ phải chìm nổi mãi trong luân hồi và chết khát bên bờ sông Phật pháp ...

-À.... thì ra thế !!! (ngẫm nghĩ) Nhưng đối với riêng ta thì khác. Ta không chê ít, chê nhiều đâu... Ta rất muốn gặp được Phật pháp đó...!!

- Công chúa gặp được Phật pháp thì công chúa sẽ làm gì???

- Ờ.... (bối rối).... Chưa biết nữa... Chắc là sẽ tu tập chứ nhỉ!?!
- Để làm gì???
- Để..... để.... để... thoát khổ??!?!
- Công chúa đâu có thọ khổ đâu mà thoát... Này nhé, công chúa sống vương giả trong cung điện, lúc nào cũng có kẻ hầu người hạ, vật chất thì đầy đủ, thân căn đẹp đẽ, người thân không bị chia lìa v.v.. Vậy thì tu tập làm gì?!?!

Nghe Ếch vận vẹo, công chúa im lặng, vì không có câu trả lời nào cho thỏa. Nhưng trong thâm tâm, nàng vẫn nghĩ rằng, con người, ngoài đời sống vật chất bình thường, còn phải có thêm đời sống tâm linh nữa, phần này, tuy nó vô hình tướng, nhưng cũng rất cần thiết. Nhưng vì nàng chưa biết gì nhiều về Phật giáo, nên không thể bỏ được những luận điệu của Ếch... Nàng chỉ biết rằng, trong đáy cùng tâm thức, thăm thẳm - nhưng mãnh liệt - một tiếng gọi mơ hồ nào đó. Và cho đến giờ, nàng cũng chưa nhận ra được rằng nàng cần gì, muốn gì...

Còn Ếch thì cố tình vận vẹo để bắt công chúa phải suy nghĩ... Suy nghĩ càng chín thì càng có nhiều cơ duyên đi sâu vào Phật pháp hơn....

Sự im lặng bỗng nhiên kéo dài . Cả hai đều theo đuổi những ý nghĩ riêng tư... Công chúa ngồi bó gối, nhìn mảnh trăng lưỡi liềm treo lắt lẻo trên cao . Ánh trăng toả dịu dàng một vùng, hồn nhiên, vô tự tính... Rồi các vì sao bắt đầu mọc, nhìn lâu, nàng có cảm tưởng những vì sao ấy rất sống động như đang tham dự vào một buổi luân vũ trên trời Rồi bỗng lại khởi tâm thắc mắc: Vũ trụ này tại sao lại hiện diện một cách nhịp nhàng đến thế??? Aï!?!... Ai có khả năng để tạo ra nó??? Nếu thực có một đấng toàn thiện, toàn mỹ tạo ra thì tại sao

Ngài lại sáng tạo ra một thế giới đau khổ đau, bất toàn?!?! Hay cuộc đời này chỉ là những dữ kiện của sự tình cờ?!?! Tất cả những câu hỏi đó đều chưa có câu trả lời thỏa đáng, nên trong tâm nàng vẫn còn ưu tư, khắc khoải ...

Tiếng Ếch nghe mơ hồ, xa xăm, như từ một tinh cầu xa lắc:

- Khuya lắm rồi, có lẽ công chúa cũng phải đi nghỉ thôi . Hồi nãy vào trong rừng kiếm lá cây Aloe Vera, ta thấy gần đây có một hang động nhỏ. Chúng ta có thể trú đêm tại đó....

Nói rồi, Ếch đi trước dẫn đường. Công chúa leo đèo theo sau Một nỗi buồn chợt vụt lên trong tâm. Công chúa nhớ phụ vương, nhớ mẫu hậu, nhớ sự xôn xao trong cung cấm.... Chẳng biết giờ này mọi người đang làm gì??? Tự dưng, công chúa lại muốn khóc...

Đó là một cái hang nhỏ nằm nép sau một triền núi . Hình như ngày xưa đã có một vị Yogi chứng đắc trú ngụ nơi đây nên còn vương lại một ít quang minh thanh tịnh. Vì vậy, khi cả hai bước vào hang đều cảm thấy rất ấm áp.... Hình như mọi ưu phiền của công chúa cũng vơi đi được phần nào... Điều kỳ diệu là chẳng hiểu sao trong hang vẫn có một thứ ánh sáng mờ mờ và còn vương vất một mùi hương thoang thoảng như mùi cỏ dại, pha lẫn mùi trầm.....

Trong hang, ngoài chiếc bồ đoàn làm bằng cỏ không còn một thứ nào khác. Công chúa ra ngoài, đi nhặt một chiếc lá Bồ Đề to bản, hái thêm một ít cỏ xanh làm nệm xếp thành một chiếc giường cho Ếch. Nàng cẩn thận để chiếc lá Bồ Đề sâu trong hang (chắc có lẽ sợ Ếch lạnh) và hớn hờ bảo:

- Ếch ơi, ta đã làm giường cho Ếch xong rồi đây Chúc Ếch ngủ ngon ngheng..!!

- Cảm ơn Công chúa Công chúa thực chu đáo quá.... Nhưng (ra về

ngạc nhiên)... nhưng..... sao lại thế này ???!

Công chúa ngơ ngác nhìn chung quanh:

- Thế này là... thế nào ???! Ý Ếch muốn nói gì ta chẳng hiểu !!!

Giọng hơi riều cọt, Ếch:

- Sao không để ta nằm gần Công Chúa ???!

Công chúa đỏ mặt, ấp úng:

- Bộ có mục đó nữa sao ???! Theo ta hiểu, chỉ khi nào là.... là... vợ.... chồng.... mới được..... nằm gần thôi . Ếch chỉ là bạn của ta, nằm góc đằng đó là được rồi!!!

Biết công chúa thẹn, Ếch trêu thêm:

- Nhưng ta nhớ trong chuyện cổ tích, họ có cho nằm gần mà !!!!

hihihihihi

Công chúa cau mày, cố che nổi thẹn:

- Chuyện cổ tích thì..... mặc kệ chuyện cổ tích. Bây giờ là.... chuyện hôm nay Không có cái mục đó đâu!!!

Ếch (giả vờ) không chịu, dẫm chân bành bạch rồi kêu lên:

- Thiệt tình !!! Ta không hiểu công chúa ra sao nữa Nếu công chúa ngại "nam nữ thọ thọ bất tương thân" thì sao lại để ta trên vai đi cả ngày đường??? Bây giờ lại bắt ta nằm riêng lẻ một nơi ???...

Lạnh lấm đó !!!!

Công chúa lại bị.... bí, không cãi được với luận điệu của Ếch. Nàng ngẩn người ra một lúc rồi bảo bạn:

- Ừ nhỉ.... Nếu vậy, ngày mai, ta sẽ... bỏ Ếch vào trong một cái túi, xách đi !!!

Ếch chột dạ:

- Thôi !!! Ta không chịu nằm trong túi đâu... Ngọt chết!!!

- Thì ta sẽ đục mấy cái lỗ cho Ếch thở....

Ếch lắc đầu nguầy ngoậy, xua tay rồi rít:

- Không.... không.... ta cũng chẳng chịu!!!!

Thấy Ếch có vẻ khấn trương, công chúa cười khanh khách và cố tình chọc tức Ếch thêm:

- Không chịu cũng phải... chịu...!!! Vì Ếch đâu có quyền chọn lựa, ta mới là người quyết định mờ``````....

Ếch bực lắm (nhìn công chúa hầm hừ....). Không biết làm cách nào chọc tức lại công chúa . Bèn lôi ra một cây bút chì và một tờ giấy, hí hoáy viết xuống điều gì đó. Công chúa khe khẽ nhòm lén nhưng chẳng thấy được gì..... Tò mò quá đành hỏi:

- Ếch đang viết gì vậy ?!?!

- Ta viết xuống những..... tính xấu của công chúa...

- Là tính gì???

- Tính..... hay bắt nạt kẻ khác !!!!

- Hihihi Tưởng gì...!!! Bắt nạt hả?? Ếch nói như thế là..... còn nhẹ lắm đó. Đề nghị nhé, hay Ếch sửa lại bằng chữ "độc tài" đi... (che miệng cười...) Cho độc tài luôn!!! hi ...hi ...hi Nhớ tô đậm đậm vào . Vì ta độc tài lắm đó !!! hiiihiiiiiiii ... (hớn hở, nàng nói tiếp). Rồi từ từ Ếch sẽ biết thêm nhiều "tính xấu" khác của ta nữa đó !!!

- Là những tính gì??? Công chúa cứ thành thật khai báo hết ra để ta viết xuống một thể...

- Không được!!! Vì đối với riêng ta, ta chẳng thấy có một "tính xấu" nào đáng phàn nàn cả. Chỉ có Ếch là "thấy" và phàn nàn thôi... Nên tự mình mà xét đoán, ta không nói được đâu!!

Nói rồi, công chúa ngồi xuống bên cạnh Ếch, ra dáng rất "kẻ cả", vồ khế trên lưng:

- Thôi!!! Ráng ngủ cho ngoan.... "chị" thương!!!

Rồi cười khúc khích trở về tắm bồn đoàn làm bằng cỏ khô, nằm quay mặt vào vách, ngẩn ngơ, tưởng tượng đến vị Yogi nào đó trước đây đã từng ngồi thiền định trên tắm bồn đoàn này... Lòng xao xuyến, nghĩ đến cuộc đời tu tập đạo hạnh đầy chông gai

CònẾch thì.... hậm hực...

Nhưng cũng leo lên chiếc lá Bồn Đề quay mặt về phía công chúa .

Nghĩ bụng, ta sẽ thức suốt đêm để..... rình.....!!!

...

Đột một lát... Công chúa lại nghe tiếngẾch léo nhéo, than thở cuối hang:

- Công chúa ơiiiiiii Ngủ chưa đấy ????!?

Công chúa lồm cồm ngồi dậy:

- Gì nữa đây ???

- Tạ.... lạnh...!!

- Chời ơi!!!Ếch lại búng nhắng nữa rồi ...!!!

- Ta lạnh thật mà!!!

Công chúa nhìn quanh quẩn, chợt thấy chiếc áo lót nàng vừa cởi ra lúc trưa, sau khi tắm suối . Ngấm nghĩ một lúc, nàng đem chiếc áo đến bênẾch:

- Thôi, lấy chiếc áo này đắp tạm vậy... Và đừng búng nhắng nữa

Ngủ đi thôi ...!!!

Vừa nói, nàng vừa phủ chiếc áo lên ngườiẾch... Mùi hương từ áo thoang thoảng, cộng thêm hàng lụa mềm mại làmẾch cảm thấy... choáng váng... Chàng im lặng, hưởng sự ân cần, chăm sóc của bạn... Lòng cảm thấy rạo rạo một niềm vui lâng lâng.... Công chúa cẩn thận, phục trước mặtẾch nhoẽn miệng cười:

- Ấm chưa vậy ??? Theo ta, trong hang này rất ấm, Éch chỉ thích mè nheo và băng nhăng thôi!!!

Éch ra vẻ nghiêm trang:

- Công chúa đừng nghi oan cho ta như thế... Ta lạnh thật mà... Ta còn muốn.... còn muốn..... nằm chung với công chúa cho ấm nữa cơ... Ta nói thật đấy!!!.... Bình sinh, ta chẳng nói dối bao giờ!!!

Công chúa bối rối, nói lảng:

- Thôi được rồi... Ngủ ngon nha Éch đừng mè nheo nữa nhé, khuya lắm rồi đấy!!! Phải ngủ thôi

- Ngủ ngon....

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 4

Buổi sáng hôm sau

Công chúa lại bị đánh thức bởi tiếng sáo ... Cũng tiếng sáo hôm qua, nhưng hôm nay, trong sáng hơn, réo rắt hơn... Hình như dòng âm thanh đang nhảy múa quán lấy tiếng ầm ầm của thác nước, pha trộn thêm một vài giọng hót trong trẻo của một loại chim chích choè nào đó gần đầu đây ...

Thoạt đầu, công chúa không nhớ mình đang ở đâu . Nàng mở mắt, ánh sáng ban mai chiếu sâu vào tận trong hang làm cho hang động

thêm rộng. Nàng ngồi nhồm dậy, chợt nhớ lại mọi sự. Vội vã nhìn qua chiếc giường bồ đề. Éch đã biến mất từ lúc nào

Nàng đi lần theo tiếng sáo . Buổi sáng ban mai, cảnh đẹp lạ lùng. Nơi xa, gần bên bờ suối, mờ mờ một dáng người nam ẩn hiện trong sương đang ngồi dựa lưng vào một tảng đá, khuôn mặt nghiêng nghiêng cất lên nền trời ửng hồng. Trên ngực, đeo tòng teng một hạt ngọc xanh biếc. Hắn đang thổi một khúc nhạc dân dã vui tươi . Bên cạnh đó là chiếc áo khoác hình Éch.....

Âm thanh réo rắt trong sương sớm..... Và lạ lùng làm sao... Chỉ có tiếng sáo ấy thôi, nhưng nếu để ý kỹ công chúa có cảm tưởng mình đang nghe một buổi hoà nhạc hùng vĩ nào đó, nhịp nhàng, khi trầm, khi bổng..... Dù là tiếng của thác đổ xuống ầm ầm từ trên cao, nhưng vẫn không át được giọng sáo ngọt ngào, réo rắt, vui tươi Hình như âm thanh đang nhảy múa trên những bọt sóng. Tiếng của thác càng cuồng nộ thì tiếng của sáo càng trong trẻo, nhịp nhàng... Một vài loại chim lạ đã bị cộng hưởng và xà trên những cành cây gần đó, róng cổ lên hát theo... Công chúa có cảm tưởng cả vũ trụ đang chuyển động nhịp nhàng bằng một sức sống cực kỳ linh động, bất khả hủy diệt.... Lòng hớn hở, như muốn hoà nhập vào sự lung linh đó, công chúa ngây ngất như người vừa nhấp chén rượu nồng.... Tiếng sáo bỗng ngừng bật.....

Người nam bắt đầu cất giọng trầm trầm:

[i]Tác hữu trần sa hữu

Vi không nhất thiết không, (*)

Biết đời là Ảo - Mộng,

Sao vẫn dài cơn mơ???

...

Ơi người cái chuyện về sau,
Thì làm mây trắng, áo nâu cỏ bông,
Có lời chuông mõ, hư không...
Hoa sen nở giữa Chân Tâm xưa giờ.....[/i]

(Thơ Bút Chì)

Giọng ngâm ngừng bật... Không gian chìm vào trong hư không thình lạng.....

Công chúa chưa hết bàng hoàng vì âm thanh còn lảng bẳng đâu đây . Lại thêm những vần thơ ấy Nàng lặng người đi hồi lâu . Rồi bỗng như choàng tỉnh, nàng reo lên như người vừa tìm thấy một điều gì:

- Hay quá..... hay quá..... !!! Bây giờ ta mới biết Ếch có nhiều tài đến thế... Sáng nay lại hoá thành một nhạc sĩ đại tài và lại có giọng ngâm trác tuyệt !!! (ngạc nhiên) Ơ....., sao Ếch lại biến được thành người thế kia ????

Người nam vẫn ngồi bất động. Ngẩng mặt nhìn ánh sáng mặt trời le lói trên cao:

- Công chúa lầm rồi... Đây chỉ là vía của ta thôi, nên công chúa chỉ nhìn thấy hình ảnh của ta mờ nhoà như hư, như thực.... (chỉ cái xác Ếch bên cạnh) Hồn ta thì vẫn còn vương trong này Ta bị mắc một đại nạn, nên chỉ có 2 cách có thể trở lại thành người được thôi

- Hai cách gì????

- Một là phải có một người thương yêu ta thật chân thành. Tình yêu ấy, chẳng cần phải hôn hít, hay sờ mó, ta cũng có thể hiện lại hình người

- Còn cách thứ 2????

- Trường hợp thứ 2 thì không còn gọi là "cách" nữa . Vì lời nguyện sẽ tự hoá giải trong vòng 3 năm. Hết hạn kỳ 3 năm thì ta sẽ trở lại thân

người

- Vậy thì Ếch còn bao lâu nữa ???

- Khoảng hơn một năm nữa

Công chúa thắc mắc:

- Nhưng sao hôm qua ta chạm vào hạt ngọc trên đầu Ếch thì lại hoá thành người ???

- À..... Hạt ngọc..... (khẽ nâng hạt ngọc trên ngực mân mê trong lòng bàn tay) Dưới ánh nắng trong sương sớm, trông hạt ngọc càng thêm lung linh, toả ra một vùng ánh sáng xanh dịu dịu... Đó chính là "bản mệnh" của ta đó.... Mỗi người đều có một hạt ngọc trong tâm. Tùy theo tâm thức thanh tịnh hay thô kệch mà hạt ngọc sáng hay mờ, đẹp hay xấu Hôm qua là ta trêu công chúa đấy.... Khi công chúa chạm vào hạt ngọc, ta vội biến thành người, nhưng chỉ ngắn hạn thôi, rồi lại biến thành Ếch trở lại, vì nó không nằm trong 2 trường hợp kia

Công chúa ngồi xuống phiến đá bên cạnh. Tàn ngần nhìn người thanh niên. Cũng chính cái người hôm qua nàng đã gặp, hấn có vàng trán rộng, đôi mắt trong như thủy tinh với đôi môi dày đầy đam mê Trông hấn có nhiều nét phong trần hơn là một hoàng tử chỉ thích ru rú tối ngày ăn chơi trong cung điện..... Nàng nghe giọng Ếch mơ hồ, xa vắng:

- Chắc ta đã tu hành từ nhiều kiếp trước, nên kiếp này có được một chút "sinh đắc thông", vừa sanh ra đã có được một vài thần thông nho nhỏ....

- Chẳng hạn như ?!?!?

- Chẳng hạn như ta có thể đọc được những tâm niệm của kẻ khác, nhưng chỉ đọc được những tâm niệm của những người thường, vì đó

toàn là những tâm niệm thô kệch, những vọng tưởng lăng xăng.....
Nhưng không thể đọc được tâm niệm của những vị tu hành cao, vì tâm các ngài vi tế quá. Ngoài ra, ta cũng có thể biến hoá được ít nhiều, như biến ra được thức ăn, quần áo v.v.. Chỉ có thể, chẳng làm gì thêm được.....

Nghe vậy, công chúa trách:

- Thế mà sao tối qua, Ếch không chịu biến ra một cái chăn quách đắp cho đỡ lạnh, sao cứ mè nheo, đòi ta phải giải quyết???

- À.... (cười khanh khách...) Đó là vì ta muốn biết lòng công chúa có quan tâm đến ta hay không mà thôi... Chỉ thử chút đó mà...!!!

- Nói như vậy lại càng nghe không ổn. Ếch bảo có thể đọc được tâm niệm của kẻ khác mà....

- Phải Ta có thể đọc được ít nhiều tâm niệm của công chúa

Nhưng phần muốn thử để..... biết chắc.... Phần vì.... tâm công chúa cũng..... khó đọc lắm cơ!!!

- Tại sao ???

- Vì ta vì ta

- !?!?

- !!!!!

Công chúa sốt ruột:

- Vì ta ...?!?!?!?

Ếch quay lại nhìn công chúa Đôi mắt ranh mãnh, pha một chút hóm hỉnh, tình tứ:

- Công chúa có thực muốn nghe không đã?

Tò mò, công chúa trả lời không suy nghĩ:

- Thực muốn !!!

- Nhưng không được..... thẹn đấy nhé???

Công chúa chợt hiểu Nàng im lặng và không dám hỏi thêm. Ếch tiếp:

- Và cũng không giận nhé???

Công chúa đỏ mặt, e thẹn, ấp úng:

- Thôi ta hiểu rồi Ếch.... không cần phải nói nữa

- Haha ...ha (Ếch cười lớn, giọng cười trồm lên công chúa làm nàng càng đỏ mặt...) Nhưng ta vẫn thích nói... Xin lỗi nhé, nếu lời ta nói ra làm cho nàng thẹn... Nhưng đó là sự thật mà.... Và ta luôn luôn nói sự thật... (thấp giọng). Ta không thể đọc được rõ tâm niệm nàng vì ta đã..... yêu nàng ngay từ buổi đầu gặp gỡ. Khi yêu, tâm thức đã phủ lên một màn vọng, như một lớp sương mù, nên không thể đọc được.....

Nghe lời tỏ tình của Ếch. Công chúa tự nhiên thấy lòng mình chùng lại, rất mềm yếu... Nàng như muốn khóc và thềm một bờ vai, một vùng ngực để úp mặt....

Cả hai đều im lặng.....

Công chúa im lặng vì nghe lòng thật rạt rào, bồi rối... Còn Ếch thì im lặng vì chàng nghe trong tâm một niềm thương yêu nhẹ nhàng hơn vạt nắng, dịu dàng hơn tơ trời... Lần đầu gặp mặt, chàng đã có cảm giác như mình vừa gặp lại cố nhân.....

Nắng đã lên chan hoà khắp nơi Dòng sông trông càng lung linh, sống động hơn dưới nắng.... Nước trong vắt một màu xanh biếc, những hạt sỏi dưới dòng hình như cũng đang thì thầm trò chuyện..... Ngoài tiếng thác nước, bầu không khí tĩnh lặng và thật êm đềm.... Đâu đây, có tiếng động xào xạc của một loài thú rừng nào đó....

Ếch:

- Chúng ta sửa soạn đi là vừa... Mình nên bắt đầu cuộc hành trình

trước khi trời nắng gắt.... (chợt nhớ) À.... vết thương của công chúa đã lành chưa ???

- Hình như là lành hẳn rồi.... Nếu Éch không nhắc, ta cũng không nhớ đến nữa, vì không còn cảm thấy đau

- Ta đi thôi

() Dịch: Có thì có tự may mắn,*

Không thì cả thế gian này cũng không.

(Hai câu thơ này hình như của một vị thiền sư nào đó-TG không nhớ tên)

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 5

Mùi hương...

Cả hai đi khoảng 3 ngày đường thì ra khỏi cánh rừng. Họ đến một ngôi làng nhỏ. Nơi đây, chắc còn xa thị tứ nên dân cư thưa thớt . Phần đông, họ làm nghề đồn củi và trồng trọt một vài loại ngũ cốc để trao đổi . Họ dùng một loại tiếng thổ ngữ rất khó nghe . Có một điều lạ là ở đây người nam cũng như người nữ đều ăn mặc giống nhau, cùng mặc những bộ quần áo chèn màu đen hoặc nâu . Có lẽ mặc như vậy cho dễ đồn củi, trồng trọt chăng ???

Éch cũng biến ra một bộ quần áo kiểu thư sinh và một tấm khăn vuông bịt đầu cho công chúa . Tuy không sơn phấn và mặc bộ quần

áo kiểu đàn ông rộng thùng thình, nhưng vẫn không dấu được nét thanh tú trên gương mặt . Cả hai cùng khúc khích cười về bộ quần áo mới

Ếch khen:

- Công chúa mặc bộ này trông ngồ ngộ và xinh trai làm sao
(giả vờ trêu). Chết ...!!! Coi chừng đấy nhá Ra ngoài đường gặp
mấy anh "gay" thì có mà chạy te tua, không chừng còn bị mấy anh
mê mệt đi theo về đến tận nhà

Công chúa nhận mặt:

- Eo ơiiiiii....!!! Éch đừng có hù à nhaPhỉ thui nè````... Coi chừng nói trúng giờ thiêng là bị vận vào người đó!!!

Nói rồi, công chúa vội vã chu miệng thổi phù phù chung quanh . CònẾch thì nổi lên tiếng cười ròn rã Tình nghịch, công chúa cố tình thổi văng nước miếng lên ngườiẾch rồi kêu lớn:

- Tránh ra, tránh ra Còi chừng nước miếng văng tùm lum hi
...hi ..hi

Ếch vôi vã nhập cuộc:

- Ôi chà!!! Sao tự nhiên lại có một trận mưa thế này ???? Ướt hết người tại ha rồi!!!! ha ...ha ...ha!!!!!!

- Hi ...hihi

Cả hai cùng cười nói và bắt đầu đi xuống phố Vừa xuống đến khu thị tứ, công chúa bỗng giật mình khi thấy hình mình dán đầy khắp mọi nơi . Xem ra mới biết, triều đình báo tin công chúa bị mất tích mấy hôm nay . Sẽ trọng thưởng cho ai tìm ra được, hay ít nhất, biết được bất cứ tin tức nào của nàng

Lo sợ bị nhận diện, công chúa bảo vớiẾch:

- Éch à Chắc có lẽ ta phải cải trang thành một gã hán tử . Hay là

Ếch biến ra cho ta một bộ ria mép và cặp lông mày đậm nhé???

- Được!!!

Tức thì, trên tay công chúa đã có những thứ nàng yêu cầu . Công chúa vội vã vào một nơi khuất, lục trong túi lấy ra một cái gương nhỏ, loay hoay dán bộ ria mép lên môi . Nhưng nghe chùng cũng chẳng ổn, vì vừa gắn lên, công chúa đã bị hắt xì liên tiếp, khi ngừng được thì bộ ria bị lệch qua một bên, nhìn vào gương, cả công chúa và Ếch đều phá lên cười lớn . Trông công chúa tếu không chịu được!!! Công chúa bèn vất bộ ria qua bên, còn lại cặp lông mày đậm, nàng cẩn thận dán chồng lên đôi mày thanh tú của nàng . Nay, công chúa bỗng trở thành một hán tử khá xinh trai

**

Càng đi sâu vào dòng phố chính, dân cư càng đông đúc, tấp nập . Tiếng rao của người bán hàng, tiếng người cười nói, tiếng ngựa gõ cồm cộp xuống mặt đường v.v.. tạo nên một âm thanh hỗn độn, hối hả Nhịp sống đang vội vã chảy xuôi Dân chúng như đang quay cuồng trong một sức hút vô hình nào đó Họ hối hả làm việc, ăn, chơi, ngủ nghỉ và cầu nguyện Họ làm tất cả những điều đó và chạy theo thời gian một cách máy móc . Những nỗi buồn, niềm vui trôi nổi như bọt nước theo giòng . Nơi kia, một phụ nữ đang ôm xác đứa con khóc ngất . Bên vỉa hè, một người ăn mày đang ngủ gật bên cái ống bơ trống rỗng . Trong tửu quán, cả trăm cái miệng há ra ăn, nuốt, nói chuyện ồn ào, những chuyện tầm phào, không mang lại một chút hữu ích gì cho đời sống tâm linh

Mọi nơi

Mọi chốn

Dòng sông ồn ào xuôi chảy, quần quanh

Bất-khả-hủyđiệt

Công chúa vàẾch như hai thành phần lạc lõng . Họ giống như 2 người khách đi coi một màn kịch . Vừa đi, vừa lạ lùng, thích thú ...

Nhưng mục đích của họ vẫn nhắm hướng Bắc mà tiến

Thương công chúa đi đường vất vả .Ếch vào tiệm mua một con ngựa . Cũng hên, vừa đúng lứa ngựa non mới lớn,Ếch chọn được một con khá khoẻ mạnh, thon gọn, giống có sức chịu đựng rất dẻo dai dùng để đi đường trường

Đi khoảng thêm mười ngày đường thì họ vào một khu chợ. Nơi đây, gần cả một khu phố lớn chỉ chuyên bán cơ man những loại hương đủ mùi, đủ loại . Có những mùi thật nồng, ngửi qua đã thấy choáng váng, chóng mặt . Có những mùi nhẹ như mùi trầm, thoang thoảng, dịu dàng

Công chúa tò mò, dừng chân trước một gian hàng lớn, trước mặt xếp đầy những hộp hương đủ cỡ, dài có, ngắn có, tròn có, vuông có v.v.. được đựng trong những hộp vẽ đầy hình sắc sặc sỡ . Nàng tò mò, cầm lên một hộp vẽ hình đôi rồng đang quấn lấy nhauẾch bảo khẽ:

- Đây là một loại hương làm bằng nước rãi của loài Rồng . Nước này chỉ chảy ra khi hai con đang giao hợp ... Người nghe mùi hương này sẽ rất bị kích thích về tình dục

Công chúa ngạc nhiên:

- Thật vậy sao ???

- Ta có nói dối công chúa bao giờ ???

- Lạ nhỉ

Đang ngẩn ngơ thì ông chủ (chắc thế) vừa mập, vừa béo phệ lúp xúp chạy ra . Lão hơi khựng lại vì trông thấy một hán tử rất xinh trai, có

khuôn mặt đẹp như con gái, với chiếc miệng đỏ như son . Trên vai, một con Éch tam sắc với hạt ngọc xanh biếc đính trên trán . Nhìn qua, lão biết ngay không phải là người địa phương, chắc chắn phải là người phương xa tới, nhưng lão đã quen với khách hàng như thế . Điều "cấm kỵ" nhất là không nên tò mò hỏi han . Bằng một cử chỉ rất nhà nghề đầy kinh nghiệm, lão đơn đả mời chào:

- "Công tử" muốn mua hương hả ??? Thật đúng lúc, hàng chúng tôi mới về hôm qua Đủ mùi cho công tử chọn lựa (chợt nhìn thấy công chúa đang cầm hộp hương trên tay, gã cười - nụ cười hóm hỉnh - như biểu đồng tình). Phải đó....., hương này đang bán chạy lắm, vị công tử nào cũng muốn tìm mua cho bằng được để dùng thử . Bảo đảm!!! Tốt lắm đấy!!!! Mùi hương quyến rũ, vừa thơm lại vừa nhẹ.....

Công chúa đỏ mặt, ấp úng:

- Không ta chỉ coi cho biết thôi

Sốt sắng, người bán hàng đơn đả:

- Vậy công tử có cần mua hương gì không ??? Ở đây, chúng tôi có đủ loại, từ các loại hương trầm cho tới các loại hương hoa

- Lão có các loại hương nào, nói nghe thử ???

- Ôi chào đủ thứ Này nhé, hương hoa Huệ, hoa Cúc, hoa Nhài, hoa Ngọc Lan v.v.. Nếu công tử muốn, ta còn có loại làm bằng nước nữa cơ Nước hoa thì mắc hơn, nhưng thơm rất lâu

- Còn hương trầm thì sao, lão có không ????

- Hương trầm hả ??? Có chứ!!! Chúng tôi để ở kệ bên kia (vừa nói, lão vừa chỉ tay về một cái kệ cao để cuối phòng)

Công chúa và Éch phóng mắt nhìn về cuối phòng. Éch nói khẽ:

- Chà Ông chủ này cũng chịu khó nghiên cứu về hương . Có những loại hương thật hiếm cũng thấy bán nơi đây

- Chẳng hạn như????

- Chẳng hạn như hương Chiên Đàn kia Cây Chiên Đàn hình như còn rất ít trên thế gian . Giống này một vài nơi đã bị biến mất rồi

- Phải, nghe nói mùi Chiên Đàn rất thơm . Phần đông họ dùng cây Chiên Đàn để đeo thành tượng Phật, để hoài cũng không hết mùi hương....

Công chúa đi một vòng quanh tiệm, vừa coi, vừa lạ lùng Cơ man đủ loại hương, đủ loại mùi Rồi nàng lại ngẩn ngơ suy nghĩ . Quái, chỉ có mùi hương thôi mà cũng làm cho thiên hạđảo điên

Ếch tiếp:

- Mùi hương cũng chiếm một vị thế rất quan trọng . Đôi khi chỉ cần ngửi mùi mà tâm thức người nghe cũng thay đổi: buồn, vui, an lạc hay rạo rực vì dục tình

- Ồ lạ nhỉ ???

- Phải ..., thường mùi trầm làm cho tâm thức an lạc Hơn thế nữa, hương trầm hình như cũng trị được vài căn bệnh . Rất tiếc là ta không nhớ rõ nó trị được bệnh gì . Còn các loại hương khác làm từ những đoá hoa thì làm cho người ngửi hay bị quyến luyến . Chính vì vậy mà mấy cô thiếu nữ hay bôi nước hoa lên thân thể . Mùi hương của nước hoa làm cho các chàng say mê, đêm ngày chỉ tưởng đến mùi hương ấy, rồi từ mùi hương sinh ra say mê người ngọc lúc nào không biết

- Thế còn còn(công chúa đỏ mặt, nhưng vì tò mò quá đành đánh liều hỏi đại) còn còn mùi hương làm từ nước rã loài Rồng như Éch vừa nói thì sao ???

- À mùi đó là một loại dùng để kích thích về tình dục mà thôi . Người ngửi mùi này, tâm sinh ra một cảm giác bị kích thích . Tựa

như người vừa nhấp chút rượu mạnh, tâm thần trở nên dễ dãi và ưa thích dần thân trong những cuộc hoan lạc Trong các loài hoa cũng thế, có loài tỏa ra những mùi thơm nhẹ nhẹ nhưng ngát cả một vùng. Còn có những loài, mùi của nó hôi đến độ không ai muốn đến gần cả(đổi giọng) Công chúa nên biết, trong mỗi chúng ta cũng đều có mùi hương riêng của mình . Có người có những mùi rất nồng, phần do bản chất tự nhiên, phần cũng do từ lối ăn uống không điều độ, hoặc ăn quá nhiều các chất kích thích trong hành, tỏi v.v... Mùi nồng tới độ làm cho những người chung quanh không thể chịu nổi . Lại còn có những mùi nhẹ nhàng làm cho thân tâm rất an lạc, hay dịu dịu..., thoang thoảng.... rất khó quên (mỉm cười, thấp giọng như thủ thỉ) Hình như công chúa không dùng nước hoa bao giờ ?? Từ khi ta gặp nàng, được nàng để trên vai, ta chỉ nghe được mùi hương của nàng, mùi hương của tóc, của vai, của da thịt Công chúa thẹn quá, hoá giận, kêu lên, vội nhắc bổng Éch cầm trên tay:

- Trời ơiiiiiiiiiii!.....!!!!!! Hoá ra từ đó đến giờ Éch ăn cắp mùi hương của ta ...

Éch xụ mặt:

- Sao công chúa lại nói oan cho ta như thế ??? Ta chẳng có ý ăn cắp của ai bao giờ Chỉ là tình cờ, ta được hưởng như thế thôi

Công chúa vùng vằng, hờn dỗi:

- Thôi, từ giờ về sau ta không để Éch trên vai nữa

- Tại sao ??????

- Tại vì

- Vì ?!?!?

- Vì Éch sẽ ngửi được mùi hương của ta

- Trễ lắm rồi !!!... Ta đã quen mùi ấy từ lâu rồi (trách khể) Công chúa không để ta trên vai nữa thì ác lắm đấy nhé . Chúng ta đều ước được làm "một Phật tử sẽ là" thì không bao giờ nên có tâm làm cho người khác khổ cả

Công chúa im lặng

Một lần nữa..,

Nàng lại bị bí trước luận điệu của Éch

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 6

Đôi mắt thiên thần

Cả hai rời tiệm bán hương và đi xuôi vào dòng phố chính

Tuy gọi là phố nhưng đây cũng còn là một tỉnh lỵ nhỏ gần bìa rừng, nên không đến nỗi tấp nập như những đô thị lớn . Dù vậy, vì từ bé công chúa chỉ sống quanh quẩn trong cung, cần gì cũng có kẻ hầu, người hạ, chẳng bao giờ có dịp ra ngoài, nếu có thì cũng đi với phụ vương và mẫu hậu đến đúng nơi muốn đến, tiền hô, hậu ủng, quân lính và cận vệ đầy chung quanh, xong việc rồi về, không bao giờ được đi lang thang, thoải mái thế này . Nên thấy cái gì cũng làm cho công chúa lạ lẫm, tò mò muốn tìm hiểu . Nàng cho rằng, mình đang lạc vào "thế - giới - bên - ngoài", một thế giới rất kỳ lạ và cũng rất thật, khác hẳn cái thế giới ngà ngọc trong cung

Cả hai đi một đôi thì thấy xa xa có một đám đông tụ tập, ồn ào . Công chúa cũng chen chân vào xem cho biết . Hoá ra, đó là một gã Sơn Đông bán thuốc đang ba hoa quảng cáo thuốc gia truyền mấy đời của cha, ông gã . Gã mặc một bộ đồ của con nhà võ, lưng thắt đai đen, dáng to lớn, khoẻ mạnh, trên trán cột một giải khăn đỏ . Bên cạnh là một chiếc thổ mộ được kéo bởi một con ngựa cột dây cương rất sặc sỡ, trên để vài chiếc thùng, một chiếc mở rộng bày ra những túi thuốc tể đen nhánh . Điểm đặc biệt thu hút thiên hạ nhiều nhất là gã mang theo một con khỉ nhỏ, lông nó ngà ngà vàng như râu bắp, trên người cũng được khoác một chiếc áo loè loẹt như kiểu một gánh xiếc rẻ tiền, trông nó không đẹp nhưng vì biết làm trò và khôn lanh nên cũng làm cho thiên hạ nhiều phen phải bật cười . Nó luôn luôn nhảy nhót, chuyển từ vai gã bán thuốc rồi nhảy lên nóc xe chiếc thổ mộ . Nhiệm vụ của nó là nhảy căng lên khi nghe tiếng trống và thanh la đánh choang choảng, rồi sau đó ngả mũ chào thiên hạ và đi một vòng để thu tiền

Tiếng gã Sơn Đông lơ lớ giọng chệt, rống lên quảng cáo thuốc, hai tay, hươu chập choả lên cao thỉnh thoảng chêm thêm một tiếng trống tùng tùng:

- Tùng tùngxoè`ng....!!! Mạì vô mạì vô Bà con ơiiiiiiij.....!!! Rẻ zồi rẻ zồi!!! Thuốc gia truyền mấy đời từ Sơn Đông tới Bảo đảm, không hết, không tính tiềnTùng tùng xoè``ng .....!!! Gã nhào lộn mấy vòng rồi hươu 2 cái chập choả lên cao đánh một cái "xoè``ng" rồi rống cổ quảng cáo tiếp. Em nhỏ hay lái đê, cho em nhỏ ún thuốc. Em nhỏ hết lái đê

Có tiếng ồm ồm như vịt đực từ trong đám thính giả:

- Vì em nhỏ bí lái !!!!

Đám người nghe như vậy cười rộ lên. Chính gã Sơn Đông cũng xoè hàm răng vàng khè, cẩu bần ra cười theo . Nhưng sau đó lại chòng thêm câu đính chảnh:

- Ày... zà``..... Hông phải đâu à !!! Cái nị nói vậy là tội nghiệp ngộ lắm à``.... Thuốc gia truyền của ông, cha ngộ tài giỏi lắm!!!! Em nhỏ nào mà uống thuốc ngộ dồi là khỏi lái đêm, nhưng sáng mai vẫn lái được như thường mà.... Bảo đảm, bảo đảm!!!! không hết, ngộ không có lấy tiền mấy nị đâu!!!

Nói xong, gã lại nhào lộn mấy vòng . Con khỉ lập tức vỗ tay đôm đốp, nhảy từ vai gã xuống đất, ngả cái mũ vừa đen, vừa bần đi một vòng để xin tiền . Cũng có nhiều người vui vẻ bỏ vào vài đồng bạc cắc Sau khi nhào lộn thêm mấy vòng, gã lại quảng cáo tiếp:

- Tùng ... tùng xoè``ng ....!!! Em nhỏ hay khóc đêm .... tùng ...tùng ..... cho em nhỏ ún thuốc ..... tùng ... xoè``ng em nhỏ hết khóc đêm.....

- Vì em nhỏ câm ... hihi ...hi!!!!

Lần này, thiên hạ cười rộ hơn lần trước. Nhìn lại, đó là một gã hán tử vừa cao, vừa gầy. Hắn đứng lẫn trong đám người vây chung quanh, hắn vừa nói, vừa cười, khuôn mặt búng ra đầy chất tếu . Trông hắn không có vẻ gì muốn phá gã Sơn Đông, nhưng cái tính tếu không chừa được nên ngửa miệng cứ chỏ mỏ vào mà phá gã...

Gã Sơn Đông bán thuốc chắc là đã gặp những tình cảnh "cười ra nước mắt" như thế này rồi. Nên gã vẫn lờ đi, lẩn át sự trêu chọc của gã hán tử bằng cách đánh thùng thùng liên tiếp trên mặt trống. Nhào lộn thêm mấy vòng rồi hươu 2 cái chập choả lên làm một cái xoèng!

- Bà con ơj...!! Mạj zộ... mạj zộ...!!!

Nói rồi, gã cầm mấy bọc thuốc tể đen nhánh mang đến từng người

mời chào... Nhưng chẳng ai dám mua cả, vì dù gã có bảo đảm rằng thuốc hiệu nghiệm, nhưng lời nói đùa của gã hán tử cũng làm cho thiên hạ ái ngại . Mà nếu, thuốc không hiệu nghiệm thì kiếm gã đâu mà bắt đền ???

Công chúa đứng xem mà cười khúc khích . Nàng không thể ngờ thế giới ngoài cung cấm lại vui và náo nhiệt đến thế . Đang ồn ào vui vẻ, bỗng dưng có tiếng còi tu huyết của đám vệ binh đằng xa dồn dập ủa tới . Đám đông chạy toán loạn, còn gã Sơn Đông cũng vội vã đóng xập thùng bán thuốc rồi nhảy phóc lên con ngựa, cong lưng quát thật mau trước khi vệ binh xập tới bắt bỏ bót . Chiếc thổ mộ chao đảo, xộc xệch, bị kéo lê theo sau . Con khỉ nhảy tót lên vai gã Sơn Đông ngoác miệng ra cười và vỗ tay đôm đốp ... Không khí nhốn nháo chỉ trong vòng vài phút thì không còn ai ở đó nữa . Một vài người vệ binh chạy vụt qua công chúa cố đuổi theo gã Sơn Đông . Nhưng chân chạy đâu nhanh bằng ngựa, nên chỉ thoáng chốc, gã đã mất hút tận cuối đường

Còn lại công chúa và Éch . Nàng rẽ qua con đường nằm ngang đi vào nơi có những ánh đèn thấp thoáng . Buổi tối, những tiếng rao, tiếng cười, tiếng nói v.v.. tạo nên một âm thanh hỗn độn, ầm ì

Ngoài đường xuất hiện khá nhiều ăn mày, họ lem luốc, bẩn thỉu . Đôi khi chạy theo chân du khách liều lĩnh nắm áo nài nỉ xin ít tiền xu . Đôi khi họ tụ tập ở những vỉa hè gần các tửu quán (nhất là những nơi có bày những chiếc bàn trước cửa tiệm), họ chờ cho thực khách vừa ăn xong đứng dậy là trờ tới, tranh nhau nhặt những đồ ăn thừa hay húp ít nước súp còn đọng trong tô

Nhìn cảnh đói khổ của người dân, công chúa bỗng thấy dậy trong tim một nỗi thương tâm tha thiết . Lăn vào túi, tiền bạc cũng chẳng còn

bao nhiêu, mà nếu ì sèo cho chác nhiều khi lại để lộ chân tướng .
Nên nàng không dám làm gì cả, chỉ biết cầu nguyện cho họ với bót
được ít nào nổi đói khổ mà thôi

Đang ngẩn ngơ, bỗng công chúa thấy một đứa nhỏ chỉ khoảng độ
7,8 tuổi . Chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra mà nó bị cụt 2 chân lên đến
bẹn . Nó dùng một chiếc ván vuông dưới có 4 bánh xe và di chuyển
bằng 2 tay đẩy mạnh xuống mặt đất . Thân hình nó gầy gò, yếu đuối .
Mặt mũi lem luốc, trên người mặc một chiếc áo rách tả tơi Động
mỏi thương tâm, công chúa vội vã đi theo nó, gọi khẽ:

- Em nhỏ em nhỏ Chờ ta với(vừa nói, công chúa vừa lần
tay trong túi lấy hết đám bạc vụn cầm trong tay). Khi nó ngừng lại,
nàng cúi xuống dúm vào tận tay nó đám bạc vụn . Khi nó ngược mặt
lên, cả Ếch và công chúa đều "Ồ" lên một tiếng lớn

Trên khuôn mặt lem luốc bẩn thỉu của đứa bé . Công chúa nhìn thấy
một đôi mắt rất trong sáng. Đôi - mắt - Thiên - Thần . Trong đôi mắt
đó, không có sự hiện diện của khổ đau và đói khát . Đứa bé nhoẻn
miệng cười, một nụ cười bao dung, và hình như trong ánh mắt có
một chút gì tinh quái, lung linh....

Cả hai chưa hết bàng hoàng vì ánh mắt của đứa bé . Không một lời
cảm ơn, nó phóng về phía con đường hẻm chệnh chéch trước mặt
..... Ếch thì thào:

- Ta hãy theo dõi xem nó đi đâu

- Được

Công chúa vội vã bước theo . Nhưng đường trong hẻm chẳng chịt,
lại tối, thoáng một cái đã không thấy bóng dáng nó đâu cả . Đi thêm
một đổi, công chúa sợ lạc bèn bảo:

- Ta đã mất dấu nó rồi Thật tiếc!!! Phải trở ra thôi trước khi bị lạc

....

- Phải !!! Cũng không nên biết một sự thật cuối cùng . Vì đôi khi, chúng ta chưa có đủ duyên nên dù có muốn tìm hiểu cũng không được (đổi giọng) Công chúa cũng nhận ra điều ta thấy chẳng ???

- Ý Ếch muốn nói, cặp mắt trong sáng như Thiên Thần của thằng bé ???

- Phải!! Ta trộm nghĩ, nó không phải là người bình thường đâu !!!

- Vậy thì nó là ai ???

- Chưa biết được . Nhưng trong kinh sách thường bảo, chư Phật và chư Đại Bồ Tát thường xuất hiện trong các cõi nhiều như bụi để cứu độ chúng sanh . Nhất là cõi người, vì cõi người là một nơi nằm giữa bờ mé của Thiện - Ác . Lại nữa, con người có được trí thông minh vừa đủ để có thể tu tập đạt đến Giác Ngộ Về việc độ sanh, thì các ngài có rất nhiều phương tiện thiện xảo . Tùy theo đối tượng độ sanh mà ứng biến một cách tương ứng . Chẳng hạn như các ngài có thể thị hiện làm một gã ăn mày ghẻ lác, một vị vua, một người bán hàng rong, một kẻ cướp v.v.. Nhấn đến một người kỹ nữ Tùy mọi cơ duyên để hoá độ Tuy nhiên trong 6 cõi (Trời, người, A Tu La, địa ngục, ngạ quỷ và súc sanh) cõi người là có nhiều cơ duyên hơn cả . Vì sao ??? Vì cõi trời sung sướng quá nên không ai muốn tu . Còn 3 cõi xấu ác như Địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh thì ngu si, không có trí huệ, và vì quả báo sâu dày nên khó tu, khó độ Đó là nói trên nguyên tắc thôi . Nhưng vì lòng từ bi vô giới hạn, các ngài vẫn thị hiện trong tất cả các cõi để tùy duyên mà hoá độ chúng sanh một cách không nhàm mỏi

- Như vậy, ý Ếch muốn nói thằng bé ta vừa gặp có thể là một bậc bồ

tát hay sao ????

- Cũng có thể!!! Nhưng theo ta nghĩ, có lẽ đó là một vị ẩn sĩ tu lục độ đã thuần, đắc được khá thần thông, vì cơ duyên nào đó, ngài đã hạ sơn để cứu độ cho một vài người (trầm ngâm một lúc) Không biết công chúa có thấy không ??? Lúc đưa bé ngược nhìn, ta thấy trong ánh mắt có một chút tinh quái, bốn cợt, và toàn thân thì toả hào quang

-Ồ Thật vậy sao ??? (tặc lưỡi ...), tiếc quá, phải chi mình có thể đuổi kịp được Ngài, vấn nạn về đạo pháp

- Có lẽ chúng ta không có đủ duyên, nên Ngài không cho gặp hoặc thời cơ chưa chín mùi Nếu quả thực như thế thì dù có cưỡng cầu cũng chẳng được gì

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 7

Duyên nghiệp

Tối hôm đó, họ dừng chân tại một quán trọ Vì công chúa đã vét hết tiền cho ăn mỳ, nên phải cầm cái vòng đeo tay cho chủ quán và bảo:

-Ông hãy đem chiếc vòng này đổi thành bạc và cho ta một chiếc phòng lớn ...

Gã chủ Quán nhìn sơ qua chiếc vòng thấy nét khắc rất tinh xảo, biết

ngay rằng đó là một vật rất quý giá, nên càng tỏ vẻ khúm núm và chiều đãi khách quý hơn .

Đó là một căn phòng có cửa sổ nhìn ra đằng sau vườn . Thoạt nhìn, khu vườn được trồng tỉa rất tươi tắn và thanh nhã . Góc vườn là một hòn non bộ giả với thác nước chảy róc rách nghe rất vui tai . Tuy là nhân tạo, nhưng cách kiến trúc cũng khá cầu kỳ. Chung quanh thác, chủ nhân trồng vài cây liễu tô điểm thêm các loại hoa đủ màu thi nhau đua sắc. Công chúa rất ưa thích hoa, nhất là các loài Lan, có những loại cánh nó mong manh nhỏ bé. Có loại trắng nuột như ngọc...

Vẫn như thường lệ, công chúa cũng làm một chiếc giường nhỏ choẾch, nàng vốn giàu tưởng tượng và có khiếu mỹ thuật, nên chiếc giường luôn luôn được nàng tô điểm thêm bằng những cánh hoa . . Sau khi về đến phòng, công chúa cảm thấy lòng mệt mỏi một cách lạ thường, nàng đi ngủ ngay, nhưng cũng không quên chúcẾch một đêm ngon giấc.

Từ khi gặp được thằng bé ăn mày,Ếch bỗng trở nên tự lự và ít nói. Công chúa có hỏi điều gì thì cũng chỉ ậm ừ cho qua... Hình như trong tâmẾch dấy lên một nỗi muộn phiền nào đó. Công chúa tôn trọng nỗi buồn của bạn, nên cũng không tò mò hỏi han thêm...

CònẾch thì bỗng thấy lòng mình chùng lại, chàng đột nhiên nhớ đến những ngày tháng miệt mài trong thiền định, nhớ đến niềm cô tịch và mùi hương trầm thơm ngát trong những buổi chiều nắng quái . Nhận ra cuộc đời muôn mặt. Tình Yêu, nỗi chết, sự vui trong thiền định, niềm cô đơn v.v.. Tất cả..., tất cả... đều là những cảm giác cần phải chứng nghiệm và kinh qua . Ngày xưa, trong những ngày tháng miệt mài đi sâu vào tâm thức, chàng thường phải đối diện với nỗi cô đơn,

những muộn phiền của ma ý, những nỗi khắc khoải của các “công án” hóc búa, mà nó như một mũi dao sắc đâm sâu trong trái tim, rút ra cũng chẳng được, mà để nguyên như thế cũng chẳng xong.

Nhưng bù lại, chàng có được niềm an vui của thiền lạc.

Ngày ấy..., Ôi ...!!! Sao mới có vài năm mà nghe chừng như cả thế kỷ. Ngày ấy, trong những lúc tu tập, chàng đã say mê trong thiền lạc, (đó cũng là một “căn bệnh trầm kha” của người tu hành). Có những lúc chàng cảm thấy như vong thân, không còn thấy sự hiện diện của sắc thân nữa, hình như nó thành ánh sáng, tan vào hư không.

Những lúc như vậy, chàng cố gắng an trú trong trạng thái đó càng lâu càng hay, rồi đâm ra sống xa vời với thực tế. Không muốn xả Thiền nữa, vì cứ hễ xả Thiền, chàng lại phải trở về với đời sống thực, đầy câu nệ, đầy vọng tưởng xôn xao...

Rồi đến một đêm trời đầy sao như hôm nay . Oan khiên lại đến, chỉ vì một niệm sân hận mà chàng phải mang thânẾch thế này...

Tối hôm ấy, đang trong lúc thiền định thì chàng bỗng nghe tiếng ồm ộp của một chúẾch. Hình như nó đang gọi bạn, hay đang ... hát. (Ta nên biết một điều, khi tu hành lên đến mức độ có cảm giác vong thân, thì lúc đó tâm thức khá thanh tịnh, có thể “đọc” được một chút tâm niệm của những chúng hữu tình bình thường). Dưới ánh trăng, đó là một conẾch màu xanh rêu đậm, nó đậu trên một lá sen lớn, đang rống cổ lên “hát” say sưa . Để ý kỹ, cũng thấy có nhịp điệu hẳn hoi, khi cao, khi thấp... Ban đầu, chàng cũng không để ý lắm vì chàng vẫn thường quen với những âm thanh rĩ rả của ve sầu, ếch, nhái. Nhưng dần dà, hình như âm thanh càng ồm ồm hơn, tiếng kêu thật là nhức óc, xoáy tại. Không thể tập trung vào thiền định được nữa, chàng liền từ từ xả thiền....

Đêm hôm sau, cũng đang trong công phu thiền định, thì chú Ếch hôm qua lại nhảy lên lá sen ấy, cũng cất tiếng kêu . Độ một lúc thì có tiếng Ếch thứ 2 đáp lại, có lẽ đó là một chị Ếch, nên âm thanh vừa ngắn lại vừa trong. Cả hai khảy động âm thanh yên tĩnh trong đêm khuya, chàng có cảm tưởng chúng nó đang say sưa hoà nhịp, kẻ tung, người hứng, như đang khiêu vũ với nhau bằng âm thanh ồm ộp ấy, như muốn trêu tức chàng....

Lòng xôn xao không chủ định. Chàng lại xả thiền...

Đêm thứ ba, rồi đêm sau, đêm sau nữa.... Gần cả tuần lễ chàng không cách gì thiền định được, cứ hễ sắp nhập thiền thì tiếng Ếch lại kêu . Riết rồi, tâm bị phân. Đầu óc chàng trở nên ... rình rập và chờ đợi âm thanh ấy đến. Càng chờ đợi, chàng càng nóng nảy, tâm càng vọng động.

Sang đến đêm thứ 15, đêm đó lại là ngày rằm, ánh trăng chan hoà khắp nơi, mặt trăng to như chiếc bánh treo lơ lửng trên không. Lòng dặn lòng rằng đêm nay ta quyết chí nhập thiền và đóng hết tất cả các giác quan để không bị quấy nhiễu nữa... Canh một qua đi trong yên lặng, sang đến đầu canh 2 thì tiếng Ếch bất thành linh lại nổi lên. Lần này như ròn rã, như chát chúa, như muốn trêu tức chàng. Đêm nay, chỉ có tiếng kêu của một chú Ếch. Kêu một lúc, nó ngừng bật, rồi bất thành linh, nó nhảy từ hòn đá phía bên kia bờ rạch qua sát phía bên chỗ chàng đang ngồi cách khoảng gang tay, kêu lên một tiếng “Ộp” lớn!!!!...

Không thể chịu đựng được nữa, chàng lập tức xả thiền và vói ngay hòn đá bên cạnh đập mạnh xuống người Ếch. Con Ếch chết tức thì... Còn chàng thì choáng váng, bần thần. Phần vì sự hối hận lên đến tột đỉnh đã phạm giới Sát. Phần vì xuất thiền quá nhanh, nên kinh mạch

bị rối loạn, chàng thấy bầu trời quay cuồng như mình đang bị xoáy trong một cơn lốc lớn. Chàng cố ôm lấy xácẾch và cầu nguyện trước khi ngã quy xuống và ngất đi...

Tỉnh dậy, thấy mình biến thành conẾch nhỏ (Do vì công phu tu hành, nên có được tam sắc cực kỳ đẹp mắt và vẫn còn nói được tiếng Người) Nghe đâu đây, trên không trung có một tiếng nói rất mơ hồ nhưng rõ rệt:

- Người phải chịu quả báo làm thânẾch trong 3 năm. Phải lăn lộn vào dòng đời để học được lòng Yêu Thương, và Bác Ái... Ngoài trừ người gặp được một người yêu thương và cải hoá được tâm hồn không cần chỉ cầu Trí Huệ của người thì mới trở lại làm người trước khi thời hạn chấm dứt...

Từ đó, chàng đi lang thang đây đó.. Tìm mãi bài học vỡ lòng về Yêu - Thương. Cho đến khi cơ duyên chín mùi thì gặp được nàng công chúa...

Ngày nay, càng đi sâu vào đời, nếm được hương vị của Tình Yêu trai gái (mà ngày trước chàng rất ... khinh bỉ và coi thường). Chàng cũng thấy Tình Yêu kỳ diệu biết bao . Nó rất lung linh đẹp như một bức tranh cổ, như hư..., như thực....

Do vì sự tu tập thiền định khá thuần thực, nên khi đối diện với Tình Yêu cho Công Chúa, thỉnh thoảng, trong lòng chàng lại nảy lên một sự tiếc nuối trong những ngày tháng tu tập xưa . Sợ rằng, nếu cứ đắm đuối trong tình cảm bình thường của thế gian này, thì khó có thể đạt đến Giải Thoát. (Chàng có biết đâu rằng, Tình Yêu trai gái, chính là cái bóng dáng, là “mặt bên kia” của lòng Từ Bi . Mà muốn có, bắt buộc ta phải đi từ mức độ thấp nhất. It nhất cũng có được Tình Yêu – mà chàng cho là rất “Đời” - Rồi từ Tình yêu ấy, đi xa hơn - trong một

chánh kiến do sự tu tập - dần dần sẽ trở thành Tình Bác Ái, lòng Vị Tha, rồi lên cao hơn, sẽ phải tu tập về tâm Từ, tâm Bi để có thể Phát triển được Bồ Đề Tâm...).

Vì không biết được điều này, nên lòng chàng đang hoang mang giữa bờ mé của Đời và Đạo Chàng cảm thấy lòng mình dấy lên một tình cảm khó tả... Một nỗi muộn phiền lắng lắng đâu đây...

Đêm đã rất sâu, bầu trời như trong hơn, những vì sao càng lung linh, lấp lánh trên cao .

Đợi đến khi Công chúa đã ngủ say . Éch lắc mình, chiếc áo khoác mang hình Éch rớt xuống, chàng hiện lại nguyên hình người và lên ra sau vườn. Mùi hương đêm chen lẫn với hương hoa thơm ngát một vùng. Chàng tần ngần ngừng lại bên hòn non bộ cạnh thác nước nhân tạo . Tiếng róc rách của nước làm chàng nhớ đến tiếng thác hùng vĩ hôm nào cùng công chúa trong cánh rừng bên một chiếc hang nhỏ. Lòng xôn xao quá, mới đây mà đã trở thành kỷ niệm... Rồi sẽ ra sao sau khi tìm được giáo pháp??? Sớm muộn gì cũng phải chia tay... Đời là vậy, khi hợp, khi tan... Nỗi buồn miên man vô tận thường đi theo ngay sau bóng dáng của Niềm VuiChàng ngạc nhiên đến tận cùng khi “ ngấm nhìn” tâm thức mình lao xao đầy vọng tưởng. Thật ra, trên mỗi bề mặt của tâm thức, dầu là Vọng hay Chân, nó cũng mang một dáng dấp giá trị nào đó cần phải kinh qua . (Tặc lưỡi, chàng nghĩ), hay ta cứ đi sâu vào Vọng cho đến tận cùng xem sao . Điều quan trọng là vào mà còn nhớ để đi ra mới thật là Đạo . Đêm càng sâu...

Đâu đây, tiếng côn trùng rả rích giữa đêm khuya....

Éch ngồi xuống chiếc bàn đá bên cạnh thác nước. Chàng khẽ hái

một cánh lá rồi thổi tâm lực vào đó. Lạ lùng thay, cánh lá biến thành một cái khay con, trên có một chiếc bình rượu và 1 cái chén nhỏ... Chàng lại hái một nhánh lá khác, trên còn đọng một hạt sương trong suốt như thủy tinh, chàng nhẹ nhàng rót hạt sương vào bình và lắc khẽ.. Lắc một lúc thì nghe có tiếng nước giao động trong bình.. Chàng lại hà thêm một làn hơi vào miệng bình. Để mũi vào ngửi thoáng qua, mùi rượu thơm ngát toả lên, chàng mỉm cười, thông thả rót rượu ra một cái chén nhỏ...

Hương đêm pha với hương rượu thơm thoang thoảng một vùng.. Chàng thông thả hớp từng hớp nhỏ, nhìn lên bầu trời đầy sao, tư lự... Chàng rút chiếc sáo làm bằng trúc ra đưa lên môi, thổi lên một điệu nhạc nhẹ nhàng.... Nhưng chỉ thổi được một lúc, chàng lại lắc đầu, tâm thức hình như đang xôn xao đầy vọng tưởng nên không thể thổi được một khúc nhạc nào ra hồn... Lòng băng khuâng muốn biết, duyên nghiệp giữa mình với nàng công chúa kiếp trước ra sao ?!?! Chàng lại rót rượu vào chén...

Lần này, chàng không uống, nâng chén rượu lên và nhìn xuống mặt rượu, mờ mờ, chỉ thấy bóng của trăng... Chàng muốn tìm kiếm xem nghiệp duyên mình với nàng công chúa trong những kiếp quá khứ.. Dù biết rằng tâm lực còn kém, khó có thể “nhìn” được tiền kiếp mình, nhưng chàng vẫn hy vọng có thể nhìn thấy được ít nhiều một vài mảnh quá khứ... Chàng bắt đầu điều hoà hơi thở, nhập định, chăm chú phổ tâm thức vào chén rượu... Độ khoảng một trống canh thì... Ô kià.., lạ lùng thay, mặt rượu trong chén hơi gợn sóng. Bóng của trăng xao động vỡ ra thành ngàn mảnh, mờ nhòa, rồi hiện ra một hình ảnh khác ngày càng rõ dần.....

Đó là hình ảnh một vị Bà La Môn áo vải, hình như còn rất trẻ . Chàng đang đi trên một con đường đưa vào một thành phố lớn . Trên người dính đầy bụi đất như vừa trải qua một cuộc hành trình rất xa . Khuôn mặt người Bà La Môn rất khôi ngô, với đôi mắt trong sáng luôn nhìn thẳng Chàng có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy dân chúng trong vùng rất nhộn nhịp . Mọi nơi, mọi chốn, họ đều treo đèn kết hoa và có nhiều nơi còn thêm tiếng nhã nhạc vang lừng Điều lạ là trên con lộ chính dẫn vào thành phố, dân chúng đứng bên đường ôm những bó hoa rực rỡ, có người còn cởi những chiếc áo đất tiền của mình trải trên mặt lộ như đang cung nghinh, chờ đợi một nhân vật cực kỳ quan trọng nào đó đi ngang Người Bà La Môn nhìn quanh, thấy cuối đường có một thiếu nữ đang ôm 7 cành hoa vô ưu đi ngược chiều . Khuôn mặt nàng được phủ lên một tấm voan mỏng . Thấp thoáng qua khuôn voan, chàng nhìn thấy đôi mắt nàng đang mơ màng nghĩ đến điều gì đó - chắc hẳn là vui lắm - nên đôi môi mọng của nàng như muốn mỉm cười

- Này cô... (người Bà La Môn lên tiếng)

Thiếu nữ giật mình vì tiếng gọi của vị Bà La Môn trẻ . Nàng dừng lại, nụ cười và đôi mắt mơ mộng chợt tắt, thay vào đó một khuôn mặt rất nghiêm trang . Chắp tay trước ngực như một lời chào:

- Xin lỗi . Ông cần gì ???

- Trong thành này có chuyện gì sắp xảy ra mà dân chúng nhộn nhịp thế ??? Và cô cầm 7 cành hoa Vô Ưu đi đâu vậy ???

Thiếu nữ ngạc nhiên, nàng nhìn vị Bà La Môn hỏi lại:

- Ông không biết sao ??? Hôm nay, đức Phật Nhiên Đăng sẽ đi ngang qua đây . Bảy cành hoa Vô Ưu này là để dâng lên cho Ngài . Ngài là một vị Phật - Đấng Nhất Thiết Chủng Trí - Thật may mắn cho

ai có cơ duyên được gặp Ngài

Người Bà La Môn trẻ nghe thiếu nữ nói đến một vị "Nhất Thiết Chủng Trí " thì trong tâm sinh hoan hỷ tột cùng . Có phải đấy không ? Chàng đã từng lặn lội bao nhiêu năm nay tìm thầy, học đạo, tìm một vị "biết tất cả các pháp" đó sao ??? Chàng nghe trong tâm rộn lên một niềm vui và đồng thời muốn khởi tâm cúng dường vị Phật này .. Chàng lần trong túi, biết chắc rằng mình chỉ có vốn vụn 12 đồng tiền vàng , số tiền này là chàng đã làm việc trong 10 năm để có đủ tiền báo ơn thầy mình . Nhưng chuyện cúng dường cho đáng Nhất Thiết Chủng Trí cần hơn . Nghĩ bụng, mình sẽ lấy số tiền này mua hoa cúng dường Phật trước, rồi sẽ lại đi kiếm tiền để trả ơn thầy sau . Hoan hỷ, chàng hỏi:

- Hãy chỉ cho tôi biết, cô mua hoa này ở đâu, vì tôi cũng muốn mua hoa cúng dường Ngài

- Rất tiếc, đây chính là 7 cành hoa cuối cùng tôi mua ở chợ . Bây giờ không còn hoa để ông mua được nữa đâu!!!

Nghe thiếu nữ nói vậy . Vị Bà La Môn trẻ hơi thất vọng, rồi đề nghị:

- Hay là cô để lại tôi 7 cành hoa Vô Ưu này với 12 đồng tiền vàng nhé??

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không được !!! Mười hai đồng tiền vàng chứ có đến trăm đồng tiền vàng tôi cũng không bán !!!

Thấy thiếu nữ cương quyết . Vị Bà La Môn lại đề nghị:

- Hay cô cứ cầm 12 đồng tiền vàng này giữ riêng . Còn hoa thì cô có bằng lòng cho tôi cùng chung cúng dường được chăng ???

Nghe vị Bà La Môn đề nghị như vậy . Thiếu nữ mới nhìn thẳng vào mắt chàng nghiêm trang hỏi:

- Nếu như chàng nói như vậy có nghĩa rằng chàng cũng muốn dính dáng đến ta ... Ta chỉ bằng lòng với một điều kiện thôi

-?!?!?

- Là chàng phải hứa đời đời kiếp kiếp sẽ làm chồng ta cho đến khi chàng đạt giác ngộ

Người Bà La Môn chẳng chịu . Lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được, không được !!! Ta không thể hứa được với nàng như thế . Vì tâm thức của người nữ hay đa đoan lắt léo Nàng sẽ cản trở con đường tu tập của ta ... Cản trở những hạnh ta muốn làm, như khi ta tu tập bố thí, có thể phải bố thí tất cả của cải, ruộng vườn, nhà cửa, nhấn đến cả cái thân xác này nữa

Thiếu nữ vẫn nghiêm trang:

- Ta sẽ nhấn chịu được tất cả . Chỉ cần chàng hứa một lời

- Ý nàng muốn bảo??

- Phải, ta sẽ không bao giờ cản trở chàng trên con đường tu tập

- Vậy thì tốt lắm!!! Nàng hãy mau đưa ta mấy cành hoa để ta đem đi cúng Phật!!! (*)

Mặt rượu lại gợn sóng, rồi các hình ảnh dần dần biến mất. Éch cố dụng tâm, nhưng cũng không thể nhìn thêm được chút nào....

Chàng tư lự, nhủ thầm: “À, hoá ra là thế!!!! Trong một tiền kiếp nào đó, ta và công chúa đã từng có những duyên nghiệp với nhau . Kiếp này gặp lại, cùng nương nhau đi tìm thêm giáo pháp....”

Chàng đưa ly rượu lên môi, tợp một hớp, lòng băng khuâng, bồi hồi với duyên nghiệp trùng trùng...

Xa xa, ánh mặt trời đã le lói ló dạng ở phương Đông...

Thì ra, đêm đã tàn..

Một ngày mới lại bắt đầu...

(*) *Diễn tích trích trong kinh Hoa Nghiêm. Viết theo trí nhớ của TG*

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Ếch

Chương 8

Mật Tông

Vừa trở về phòng, Ếch thấy mặt công chúa tái mét, đôi mắt long lanh như sắp khóc:

- Ếch đi đâu ta tìm mãi ? Chúng ta phải rời đây gấp . Hình như quân lính biết được ta đang trú ngụ trong này ...

Thì ra, tối qua lúc công chúa đưa cho lão chủ quán chiếc vòng. Là một người có tính rất tham lam và biết nhiều về ngọc ngà, châu báu. Nên nhìn thoáng qua, gã biết ngay đó là một món trân quý. Thêm vào đó, gã lại thấy một nam hán tử mặt mày thanh tú như con gái, giọng nói dịu dàng, biết ngay là gái giả trai . Để ý kỹ một chút, thấy khuôn mặt như quen quen, nhưng vì lòng tham làm mờ đi tất cả những ý niệm khác nên gã không chú ý gì nhiều . Sáng thức dậy, chợt nhìn thấy tám hình triều đình dán ngay trong tiệm, thấy quen quen như đã gặp qua một lần, gã chợt nhớ ra anh chàng hán tử đến trọ hôm qua, thoáng có ý ngờ ngợ, vội vã, gã đem chiếc vòng ra xem lại, thì quả đúng như gã dự đoán, trên chiếc vòng có dấu ấn của triều đình . Mặt gã tái mét không còn giọt máu . Điều này nếu không bẩm báo,

chắc mắt đầu như chơi ... Gã cuống quýt sai gia nhân rình xem khách đã bỏ đi chưa . Mặt khác, lập tức cho người đi báo quan huyện ...

Đúng thời gian đó thì Éch trở về....

Éch bảo:

- Hèn gì hồi nãy ta vào phòng thấy có một vài đứa gia nhân lén lút rình rập, lảng vảng trước cửa phòng . (Thúc dục) Ta phải đi ngay trước khi quân lính đến ...

Công chúa lắp bắp:

- Nhưng ... nhưng ..., làm cách nào để thoát khỏi đây??? Hình như ta đã bị họ bao vây rồi .. ??

- Không sao !!!...

Nói rồi, Éch hoá ra một bộ đồ gia nhân cho công chúa, thêm một bộ tóc giả có búi tóc đằng sau . Bôi thêm chút nhọ nhồi trên khuôn mặt, rồi chàng đệm một cái gối nhỏ vào bụng nàng . Chỉ một thoáng, công chúa trở thành một lão gia nhân tóc hoa râm, thân hình hơi xò xề.

Éch lại nhổ một chút nước miếng, bôi lên cổ . Giọng nàng trở thành khàn khàn như giọng một lão già.... Éch chỉ về cuối phòng:

- Đằng kia, có một cái rổ đựng đồ dơ, công chúa hãy cầm lấy và đi ra khỏi phòng về hướng Nam, đến cuối hành lang, rẽ trái, xuyên qua phòng giặt, bỏ cái rổ xuống rồi thông thả tiến thẳng về phía cửa sau, ra vườn . Góc vườn mé bên phải là một cái cổng nhỏ ra vào của gia nhân, công chúa cứ thản nhiên đi ra lối đó ...

Éch cũng thoát mình, hiện nguyên hình Éch, nhảy tót vào túi áo của Công chúa . Lúc này, ngoài cửa phòng đã có một vài gã vệ binh đứng canh chừng rồi, nhưng vì quan huyện chưa tới, nên họ chỉ canh chừng và chờ lệnh . Khi cả hai rời khỏi phòng . Công chúa lùm

xùm trong bộ quần áo gia nhân, trên tay ôm một cái rổ mây lớn đựng quần áo dơ . Đám thị vệ dồn mắt nhìn . Lòng hồi hộp, tim đập thành thịch như trống làng, công chúa bước đi như muốn quy, nàng cúi gằm mặt, đi ngang qua họ Đi độ khoảng mười bước, thì một người lính vệ gọi giật:

- Này ..., ngừng lại ...!!!

Công chúa sợ hãi, dừng phắt lại, giọng khàn đặc, lắp bắp:

- Da..... dạ....., “quan nhân” cần gì???

Thấy thái độ khúm núm của công chúa Gã lính vệ tỏ vẻ rất hài lòng, hách xì xằng hất mặt nhìn công chúa từ đầu đến chân, rồi ra lệnh:

- Lão đem đồ dơ thẳng xuống phòng giặt và không được đi lằng xằng đâu nữa . Nhớ kỹ đấy ..!!!!!!!!!!!!!!

- Da..., da.... Cảm ơn quan nhân !... rồi quay lưng, dậm bước, nhưng một gã vệ Binh khác lại gọi giật ngược:

- À... Này lão, đem cái rổ lại đây cho ta coi ...

Công chúa nghe gã gọi, tim nàng như muốn nhảy khỏi lồng ngực ...

Đôi chân dường như đeo đá, không cất lên được nữa . Sự Sợ hãi làm cho nàng đứng chết trân tại chỗ Gã vệ Binh thấy nàng đứng run run không cất bước nổi, gã bèn từ từ đi lại, nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi lấy đầu mũi kiếm đâm đâm vào rổ quần áo dơ, gã muốn chắc ăn trong rổ không có gì, sau đó, nhìn công chúa một lần nữa rồi bảo:

- Trong quán đang có chuyện quan trọng, ta không muốn lão đi lằng xằng đấy nhá, xuống đến phòng giặt thì cứ ngồi rít một chỗ cho đến khi có lệnh mới Biết chưa

- Dạ..., dạ..., da.....!!!

Nói xong, nàng đi gần như chạy về cuối hành lang, quẹo vào phòng

giật . Nơi đây, chỉ có một người đang cúi húi cuối phòng . Công chúa làm đúng theo lờiẾch dặn, nàng buông rỏ quần áo dơ xuống đất, cúi mặt, đi gần như chạy ra phía vườn Thoáng một lúc, cả hai đã ra đến đường phố chính, công chúa thở phào, tim vẫn còn đập như trống làng trong lồng ngực .Ếch bảo:

- Nay chúng ta đã bị phát hiện rồi, mình phải cẩn thận hơn một chút.

Hay hơn cả là nên tìm những con đường nhỏ để đi

- Phải ... phải !!...

Công chúa hấp tấp rẽ vào một con đường nhỏ . Vừa lúc đó, một đoàn người ngựa dồn dập phóng thật nhanh về quán trọ:

- Tránh ra, tránh ra !!....

Tiếng la hét của đám lính, tiếng ngựa hí và tiếng vó dồn dập làm ồn ào cả một góc phố trong sương sớm . Công chúa thoáng thấy lão quan huyện, đôi mắt còn kèm nhèm, ngái ngủ, quần áo còn xô lệch đang ngồi ngất ngưỡng trong cái kiệu phủ rèm mỏng dính ... Nhìn khuôn mặt hốt hoảng của lão, công chúa không khỏi bật cười ...

Ếch:

- Công chúa cười gì thế??

- Ta cười lão quan huyện ... Trông khuôn mặt khấn trương của hần tể không chịu được !!!...

TiếngẾch nhắc nhở:

- Mình chưa thoát hần đâu(Ngẫm nghĩ). Có lẽ, công chúa nên cải trang thêm lần nữa ...

- Cải dạng làm nô tì thế này cũng tốt lắm rồi !!!!!...

- Không được !!! Vì hồi nãy công chúa ra khỏi phòng, đám thị vệ đã nhìn thấy . Nếu họ vào phòng kiểm không được công chúa, họ sẽ hiểu ngay công chúa đã cải trang thành gia nô thoát ra ngoài . Chi

bằng, phải lập tức cải trang thành một người khác trước khi họ rượt tới ... (Vỗ trán), A...., ta nghĩ ra rồi ... Tốt hơn cả nàng nên hoá trang thành một vị ... tiểu Ni Cô ...

- Tiểu Ni Cổ?? hihihi !!!!!... Ý kiến cũng hay đấy!!!!!!!!!!!!. Nhưng ... cũng khó lòng lắm ...

- Vì sao!?!

- Vì ta đâu có phong tư của một vị ni cổ?

- Vậy phong tư của vị Ni Cô là thế nào? (Éch hỏi vặn)

- Là... là.... phải thùy mị, hiền lành ... mà ta thì.... (che miệng cười khúc khích), ta thì.... chưa đi đã chạy, chưa nói đã cười !!!....

- Ồ..., Công chúa không nên khiêm hạ như thế . Đối với ta, nàng cũng giống Ni Cô lắm ... Hơn nữa, chúng ta không còn thì giờ để chọn lựa Xin Công chúa hãy thay đổi y phục ngay cho .

Nói rồi, Éch biến ra một bộ đồ lam, chiếc áo tràng và tám khăn vuông bịt đầu cùng màu . Thoáng một lúc , nàng đã trở thành một vị ni cô áo lam với thân hình mảnh khảnh, đôi vai gầy guộc, và đôi mắt hạt dẻ trông rất ngây thơ ...

Trở lại quán trọ

Chỉ khoảng độ một thoáng, nguyên khu chung quanh quán được bao vây một cách nghiêm mật . Theo lệnh của quan huyện, không một ai được rời khỏi quán trước khi có lệnh mới . Quân lính đến mỗi lúc càng đông . Gã quan huyện, (bây giờ đã tỉnh hẳn ngủ), nhảy phóc từ kiệu xe xuống hô hoán đám quân lính phải tuyệt đối cẩn thận . Vì đây không phải đi bắt kẻ gian, mà chính là thỉnh nàng Công Chúa tinh nghịch trở về cung ...

Quan huyện đi trước, (dĩ nhiên phải thay đổi y phục mũ áo được chỉnh tề). Họ tiến thẳng về căn phòng nằm gần mé vườn, nơi công

chúa đã trú ngụ đêm qua:

- Cộc...cộc....cộccc...!!!

Bên trong yên lặng như tờ. Quan huyện lại gõ thêm lần nữa, lưng hấn hơi khom xuống (tỏ lòng cung kính), và kêu lớn:

- Công chúa ..., công chúa !!!.... Xin công chúa mở cửa để tiểu quan này xin được vào yến kiến ...

Vẫn không có tiếng trả lời . Quan huyện nhìn lão chủ quán, hất mặt ra dấu cho lão mở cửa, rồi cao giọng nói lớn:

- Xin Công chúa tha thứ cho tội vô phép . Tiểu quan xin được vào yến kiến đây ...

Cánh cửa từ từ mở rộng . Gã quan huyện lưng cong hấn xuống, (nhưng cũng ngóc đầu lên dòm láo liên) Trong phòng không có một ai . Trên chiếc giường, chỉ còn để lại một bộ đồ hán tử hôm qua

Vì chuyện công chúa Quân lính bao vây nguyên một vùng chung quanh quán trọ, hy vọng tìm kiếm được tông tích nàng . Quan huyện bắt đầu bức mình và ngờ rằng lão chủ quán nhìn gà hoá quóc, có thể làm người chẳng ... Lão chủ quán thì mặt mày xanh mét như bị cắt tiết, gã cứ kể đi kể lại câu chuyện chiều qua có một hán tử đẹp trai vào trọ, và đưa cho lão một chiếc vòng, trên chiếc vòng có dấu ấn của triều đình.

Dân chúng xôn xao, bàn tán làm cho thị trấn thêm náo động ... Họ không để ý, cách đó không xa, bỗng xuất hiện một vị Ni Cô dáng người mảnh dẻ, môi đỏ như son, với đôi mắt hạt dẻ ghé vào một quán ăn nhỏ mua mấy cái bánh bao chay và một ít đồ khô đem theo dọc đường . Trong lúc đứng chờ, nàng nghe các thị mệ nói chuyện với nhau:

- Chà!, không ngờ công chúa lại đến thị trấn này ... Có lẽ chỉ vài canh

giờ nữa là nhà vua sẽ đem kiệu rước nàng về... Cái gã chủ quán kỳ này được trời đãi, giàu to rồi !!!...

Một thị mệ khác:

- Nghe đâu công chúa cải trang thành một hán tử rất xinh trai (tặc lữ), tiếc quá ..., phải chi ta được nhìn thấy vị hán tử ấy ...

Thị mệ thứ nhất cười rúc rích hỏi đùa:

- Hi ..hi ..hi ..., Để làm gì??? Chắc không phải để tỷ về ôm tương tư anh chàng hán tử xinh trai đó sao!?! Hi ..hi ..hi ..

- Sao tỷ lại nói thế? Muội chỉ muốn biết hình dung công chúa ra sao khi giả trai thôi.!!! (thắc mắc). Mà không hiểu sao trong cung đang sống sung sướng thế lại bỏ đi nhỉ Giá phải như muội được ở trong cung, dẫu có một ngày, có đuôi cũng không đi !!...

- Sai bet !!... sai bet..!!! (giọng khàn khàn của một thiếu phụ đứng gần chen vào, khi nghe 2 cô gái nói chuyện). Ta nghe đâu, công chúa cải trang thành một gia nô cơ mà?

Cả đám đang lao xao bàn tán, bỗng ngoài cửa tiệm một hán tử cỡi con ngựa đen tuyền dừng chân thảng gập làm cho ngựa phải hất hai chân trước hí lên một tiếng lớn . Với dáng điệu dẻo dai, gã tung mình nhảy phóc xuống đất, vắt sợi dây cương vào cái thanh ngang đóng trước quán rồi khoa chân bước vào . Trông gã khá xinh trai, gã khoác trên người một chiếc áo bằng lụa gấm đắt tiền, trên tay cầm một cái quạt phe phẩy . Tất cả mọi người dồn mắt về gã, rồi không ai bảo ai, đều nhìn lên bức hình dán trong tiệm ... Hình như không giống ... Trông gã có vẻ một “công tử bột” được nuông chiều quá mức ...

Thấy mọi người dồn mắt về mình, gã cứ tưởng mình “ngon”, nên đập cái quạt xuống bàn và gọi lớn:

- Tiểu nhị!!!, tiểu nhị!!!...!!! Hãy đem ra đây một bình trà lớn và một ít bánh bao nhé ...

Tiểu nhị dạ lớn ...

Vị Ni Cô bấm bụng cười thầm . Kỳ này, nếu không có Ếch giúp sức, thể nào nàng cũng bị bắt đem về cung . Đôi khi lại còn bị mẩu hậu nọc ra đánh đòn cũng không chừng ... Hú vía !!!...

- Thưa Ni Cô, cần mua gì??

Tiếng người bán hàng đưa Công chúa về thực tại . Nàng không nhìn mặt lão, (sợ Bị nhận diện), chỉ đáp lí nhí:

- Lão gói cho ta một vài cái bánh bao chay và một ít lương khô ...

- Được

Người bán hàng nhanh nhẩu gói bánh vào túi, trao cho công chúa ..

Nàng đỡ lấy rồi lần túi trả tiền, nhưng người bán hàng xua tay:

- Xin Ni Cô nhận cho . Tiểu nhân không dám lấy tiền đâu . Coi như đây là phẩm vật cúng dường vậy!!

- Không !!!..., Ta có tiền đây . Vô công, vô thọ dụng . Xin lão cứ đối xử với ta như những người bình thường ...

- Thì hãy cho tiểu nhân có cơ hội cúng dường một vị Tiểu Ni Cô vậy, và xin đừng quên hồi hướng cho chúng tôi trong những buổi cầu nguyện hằng ngày ...

Sợ bị lộ diện khi phải lảng nhảng với lão chủ quán, công chúa bắt chước những nhà tu hành, chấp tay lại và niệm:

- A Di Đà Phật !!! Cảm ơn thí chủ đã có lòng

Rồi vội vã rời quán ...

Đi một quãng xa, công chúa mới dừng lại thở phào và mỉm cười

Ếch khen:

- Đúng là phong tư của một vị Tiểu Ni Cô !! Ta chỉ sợ, lộng giả thành

chân, mai này Công chúa đòi đi tu thật thì....

Ếch bỏ lửng câu nói, công chúa tò mò hỏi tới:

- Thì sao??

- Thì ... có lẽ không ổn lắm đâu!!

- Tại sao thế ?!?! (ngạc nhiên, công chúa hỏi)

- Vì ... có người ... chưa muốn Công chúa đi tu ...

- Ai thế ?

Ếch trách khế:

- Công chúa vẫn chưa nhận ra điều ấy sao?? Đôi lúc, ta cảm thấy Công chúa thật ... vô tình. Chẳng thèm để ý gì cả !!!...

Công chúa thấy nóng bừng mặt khi nghe lời tỏ tình rất kín đáo củaẾch . Lần này, để che bớt nỗi thẹn, nàng vội chắp 2 tay trên ngực, thông thả đáp:

- A Di Đà Phật!!! Xin tín chủ giữ gìn lời nói cho . Tiểu Ni chỉ là người sơ cơ mới bước vào cửa Phật, và trong tương lai, còn phải thỉnh ý và cần sự giúp đỡ của tín chủ rất nhiều !....

Ếch nghe công chúa nói vậy chỉ im lặng và khe khẽ thở dài...

Vì sợ bị nhận diện, nên họ tránh những con đường lớn, và mãi miết đi xuôi về phương Bắc . Đi khoảng mười ngày đường thì đến đầu nguồn của một con sông lớn . Hai bên bờ đầy đá ngầm . Phía bên tả là một cánh rừng thưa . Nơi đây, dân cư sống thưa thớt, vì không có dịch vụ nào đem lại lợi tức . Đất đai thì khô cằn, sỏi đá . Xa xa, có một vài người ngồi câu tôm, cá .

Ho đi thêm một quãng ngắn thì thấy đằng xa, xuất hiện một vị Sư đầu cạo ngắn thín, đôi lông mày rậm, bạc trắng phủ gần hết cặp mắt loang loáng sáng như sao . Sư khoác trên người một chiếc y đồ đã

bạc màu với cánh tay phải để trần . Nhìn kỹ mới biết Sư đang ngồi ven sông câu cá, bên cạnh là một nồi nước sôi lớn . Hành vi của Sư kể cũng lạ, Sư ngồi yên lặng, và cứ hể câu được con cá nào thì nhúng vào nồi nước sôi gần đó, luộc chín, tuốt lấy xương cá, rồi bỏ vào miệng nuốt chửng .

Công chúa đến gần, lạ lùng nhìn, ngắm . Nàng đứng đó gần cả một trống canh nhưng nhà sư thì cứ chăm chú làm công việc của mình . Để ý kỹ, công chúa nghe Sư đang tụng chú, câu chú rất dài và khó nhớ, nên nàng chỉ nghe thành một chuỗi âm thanh dính nhau phát ra từ 2 bờ môi đang mấp máy ...

Tò mò quá, không ngừng được, công chúa cất tiếng hỏi:

- Đại sư ... Đã là người tu hành, sao đại sư lại phạm giới sát ???

Vừa đúng lúc, chiếc cần câu lay động . Sư giật ngược chiếc cần .

Một con cá mắc câu đang quằn quại, vùng vẫy . Sư thông thả gỡ nó ra khỏi lưỡi câu, miệng vẫn niệm chú liên miên, rồi lại nhúng cá vào nồi nước sôi ... Bất nhẫn quá, công chúa kêu lên:

- Đã sát sinh, ăn mặn rồi mà lại còn giả nhân, giả nghĩa tụng chú cho nó làm gì ?!?!

Lúc bấy giờ, Sư mới ngược lên nhìn Công chúa, thông thả đáp:

- A Di Đà Phật !!. Xin tín chủ giữ gìn lời nói trước khi bị khẩu nghiệp . Cả đời bản tăng đây tu hành, không hề có một niệm ác làm cho chúng sanh khổ . Huống chi đưa đến hành động. Đây chỉ là một phương tiện thiện xảo để độ sanh thôi ...

Nói rồi, Sư phun ra một ít thịt cá còn dất trong kẽ răng . Kỳ diệu thay, con cá ban nãy hiện lại nguyên hình, tung tăng bơi lội dưới dòng ...

Cả Éch và Công Chúa đều “Ồ “ lên một tiếng lớn ...

Còn đang ngạc nhiên . Công chúa đứng ngẩn ra chưa biết nói gì, thì

bỗng thấy sư đứng dậy, quăng cần câu ra giữa sông, chiếc cần biến thành một chiếc cầu bắc từ bờ bên này sang bờ bên kia, rồi Sư vung chân đổ tung nôi nước sôi xuống dòng sông, trong bình bỗng túa ra một đàn cá xương nhỏ, mình mỏng manh, loang loáng như dát bạc, đang tung mình nhảy ngược dòng nước bơi về đầu nguồn . Sư thoăn thoắt bước lên chiếc cầu, chẳng mấy chốc đã mất dạng ở giữa dòng

..

Ếch kêu lên:

- Cá Tích ... cá Tích ...!!!

- Cá Tích là gì hử Ếch (Công chúa ngạc nhiên hỏi)

- Trong kinh Phật kể ra*`ng, đó là một loài cá thân nhỏ, nghiệp nhẹ, ưa bay ngược dòng sông Sinh – Tử trở về bến Giác . Bình sinh, chưa ai thấy loài cá này bao giờ . Hôm nay, chúng ta có cơ duyên nhìn được tận mắt loài này ... Ta đoán, có lẽ, đó là những con cá mà nhà sư vừa nuốt vào trong bụng, do vì tắm được dòng tâm thức thanh tịnh của Ngài mà rửa sạch được tất cả các ác nghiệp, nên đầu thai thành con cá Tích, bơi ngược giòng trở để trở về bến Giác đấy!!!

- Ôi chao !!!!!!!!!!!!!... - công chúa kêu lên - Nhưng vị Sư này tu theo kiểu gì mà có vẻ đầy bí ẩn và nhiều thần thông đến thế?!

Ếch trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trong Phật pháp có rất nhiều lối tu riêng biệt . Tùy theo căn cơ của mỗi người mà tu mỗi khác . Vì chúng sanh có 8 vạn, 4 ngàn phiền não khổ đau, thì Phật pháp cũng có 8 vạn, 4 ngàn phương tiện thiện xảo để độ sanh . Nhưng cuối cùng cũng chỉ đến một mục đích duy nhất là đưa chúng sanh đến được bờ Giác mà thôi . Dựa trên hành vi và lối phục sức thì có lẽ vị này tu theo Mật Tông . Đã tu hành thuần thục về lục. Độ (bố thí, trì giới, nhẫn nhục, tinh tấn thiền định và trí

huệ). Đã đắc được khá nhiều thần thông . Đã bắt đầu bước chân vào con đường Bồ Tát Đạo, có được Tâm Bồ Đề và Trí Huệ về “Tánh Không” khá vững vàng ...

- Mật chú ử?? (công chúa kêu lên). Chờ ơi...!!! Lối niệm chú, bùa ngải chỉ ưa hại chết người ...!!!

- Công chúa làm rồi ...Con đường tu tập Mật là con đường “tối thượng thừa” của chư Phật . Bất cứ một hành giả nào, (quyết tâm tu cầu giải thoát) và có Bồ Đề Tâm muốn cứu độ chúng sanh, dù là tiểu thừa hay Đại Thừa v.v.. đoạn đường chông gai cuối cùng, đưa đến giải thoát cũng phải vào Mật ... Nhưng rất tiếc, thời này là thời mật pháp. Căn cơ của chúng sanh kém cỏi, phước mỏng, nghiệp dày . Tu hành để có được một chút tâm hồn bình an cũng đã là khó, đừng nói đến chuyện tu theo Tiểu hay Đại thừa, huống chi mơ màng đến Mật . Dĩ nhiên, ngoại trừ những vị Chân tu, mà những vị này, xuất hiện trong đời thì thực là ít ỏi như đóa hoa Vô Ưu, ngàn năm mới nở một lần .

Phần đông chúng ta, cứ hễ nói đến Mật tông, trong đầu óc đơn giản nghĩ ngay rằng, đó là một lối tu theo bùa ngải, với một chút quyền năng có thể sai khiến được quỷ Thần làm những gì mình muốn . Bùa ngải, là một lối tu luyện khác hẳn với Mật tông của Phật giáo Đại thừa . Có thể nguồn gốc thời xa xưa, cũng được phát xuất từ Mật, nhưng vì có những hành giả tu hành, đắc được một ít thần thông rồi cho là đủ, hoặc gấp gáp, mong cầu, nên tẻ qua một ngã rẽ, chuyên nghiên cứu về các loại ngải, tụng một vài câu chú cùng ấn quyết với một mục đích riêng tư . Tập luyện lâu ngày, cũng có được một kết quả khá khá là có thể sai khiến được Quỷ Thần hay có một quyền lực nào đó . Lâu dần, trở thành một phương pháp tu luyện chấp vá

của những phái tà ma, ngoại đạo . Lối tu luyện này đôi khi cũng lắm chông gai và đầy hệ lụy, vì có rất nhiều trường hợp hành giả cũng bị chính ngải và các quỷ Thần vật chết . Không những uổng phí một đời mà còn phương hại đến giới thân, huệ mạng của mình trong nhiều đời, nhiều kiếp nữa ...

Hành trình đi vào Mật của Phật giáo đại thừa là cả một hành trình đầy chông gai, chỉ dành cho những người có căn cơ “TỐI THƯỢNG THỪA” mà thôi . Thân, tâm của các ngài phải thật thanh tịnh, điều kiện quan trọng nhất cần phải có là một tâm Bồ Đề vững chắc - chỉ mong xả thân để cầu an vui cho kẻ khác - đó là một thứ “pháp khí” ắt có và đủ để làm bàn đạp vững vàng trong công cuộc dẫn thân tu tập. Các ngài đã từng phải kinh qua đủ các giới luật của Tiểu Thừa, chuyển dần sang Đại thừa, đi trên con đường Bồ Tát đạo trong nhiều vô lượng kiếp, rồi bắt đầu bước vào Mật thừa, có được Bồ Đề Tâm rộng lớn và trực nhận về Tánh Không

Chúng ta, vì nghiệp dày, phước mỏng, thì chỉ nên ôm lấy câu niệm Phật cầu vãng sanh để chuẩn bị cho những kiếp tu hành về sau ... (Ngừng một lúc, Éch tiếp ..) Muốn tìm hiểu ngọn ngành, cần phải thân chứng và tâm chứng mới hòng mong hiểu được ít phần .. Ngoài ra, chỉ là những lời nói xuông, một sự hiểu biết rất hời hợt trên bình diện tâm thức mà thôi Đây cũng là những hiểu biết rất nông cạn của ta về Mật tông trong Phật giáo đại thừa, dĩ nhiên cũng còn rất nhiều thiếu sót . Nói cho công chúa nghe qua, nếu có gì sai trái ta cũng xin chân thành xám hối về tội vọng ngữ.. Mục đích không ngoài việc muốn công chúa có một cái nhìn đúng đắn về Mật mà thôi ... Công chúa bàng hoàng khi nghe những lời Éch nói Nàng rất ngạc nhiên về kiến thức phong phú của Éch . Nàng phóng tầm mắt nhìn ra

dòng sông lấp lánh, chiếc cầu đã mờ nhoà biến mất . Đàn cá Tích (tựa như trong giấc mộng) chập chùng tan biến vào ánh sáng ban mai ...

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 9

Làng đánh cá

Từ khi gặp nhà sư áo đỏ. Công chúa đâm ra ít nói Nàng thường hay mơ màng nghĩ đến con đường tu đầy chông gai, đạo hạnh, khó có người vượt qua nổi . Rồi đâm ra tiếc rẻ, sao chỉ có cơ duyên quá ít ỏi khi gặp được Ngài??

Họ vẫn đi xuôi theo dòng sông, nhánh sông càng ngày càng mở rộng, có những khúc, mặt nước trải rộng mênh mang, đứng ở bờ bên này, không còn nhìn thấy bờ bên kia đâu nữa....

Từ khi Công chúa cải trang thành Ni Cô, đi đến đâu có chùa chiền nàng đều ghé qua xin trọ đêm. Ngoại trừ những nơi không có thì nàng mới vào quán trọ Phần đông dân chúng rất quý trọng chư tăng, ni, nên dừng chân nơi nào, nàng cũng đều được đối xử một cách rất đặc biệt

Vào một buổi chiều... Họ dừng lại một quán trọ ven sông.. Nơi đây, dân cư sống theo nghề đánh cá. Chỉ có một vài hàng quán mọc lên làm nơi nghỉ chân cho khách thập phương. Đời sống ở đây thật

nghèo nàn, đơn sơ và bình dị. Khung cảnh thật tiêu điều, đời sống chậm đến độ công chúa có cảm tưởng đó là một đời sống chết...
Đâu đây, sơ xác một vài con chó chạy lảng quăng... Chỉ có nắng là hăng hái đổ xuống mọi nơi, nắng chang chang, hừng hực, hắt xuống ngôi làng một sức nóng khủng khiếp. Không khí khô khát, buồn bã, cô đơn...

Sáng hôm sau, công chúa hỏi lão chủ Quán:

- Sao trong làng vắng vẻ thế? Dân chúng đi đâu hết rồi ??!
- Chắc Ni Cô là người phương xa nên không biết. Phần đông, dân trong làng sống về nghề đánh cá. Nơi có nhiều cá là ở biển hồ, cách đây khoảng 3 ngày đường thuyền. Họ cũng lập thành một “làng đánh cá” trên sông, ăn, uống, ngủ nghỉ, sinh con v.v... Nếu Ni cô muốn ghé thăm làng, ta sẽ chuẩn bị một chiếc thuyền, sẽ có người đưa Ni Cô đi.
- Được !! Xin lão làm giúp. Ta cũng thực sự muốn ghé thăm cho biết...

Chỉ cần khoảng nửa giờ sau là đã có chiếc ghe bầu đậu sẵn ngoài bến. Công chúa và Éch lên ghe. Tuy gọi là chiếc ghe bầu, nhưng thực ra đó là một chiếc thuyền nhỏ như một du thuyền có thiết bị đoàng hoàng. Hình như chiếc thuyền này chỉ dùng để chở khách thập phương hay sao, nên tất cả trên ghe đều chuẩn bị sẵn mọi thứ không thiếu thức gì, từ đồ ăn, nước uống và những vật dụng cần thiết....

Người lái ghe là một ông lão đội một chiếc nón lá xụp xuống mặt. Lão cũng đưa cho công chúa một chiếc và bảo:

- Ở đây nắng rất gắt, xin Ni Cô dùng tạm chiếc nón lá này, nếu không có thể sẽ bị bỏng sau vài ngày dăng nắng đấy!!!

- Cảm ơn lão . Lão thật chu đáo quá !!
- Tên tôi là Nhị (tâm sự) Thực ra, tôi cũng có một cái tên đoàng hoàng đấy, nhưng vì đứng thứ 2 trong gia đình, mọi người đều gọi thế, riết rồi quên hẳn cái tên thật của mình...
- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây ?? – Công chúa hỏi .
- Làng đánh cá cách đây khoảng hơn 3 ngày đi bằng thuyền, nằm ở giữa biển hồ. Vì hồ này rất lớn nên gọi là “biển”. Nơi biển hồ này, cá tụ tập rất nhiều, và không có sóng lớn, nên dân đánh cá thường tụ lại nhau thành từng nhóm sống trên những ghe bầu lênh đênh trên sóng nước. Dân chúng sống theo chòm và cũng có người trưởng đoàn. Thỉnh thoảng trong những dịp lễ lớn, họ cũng ghé vào bờ..

Đêm hôm đó, Công chúa nằm dài trên boong tàu nhìn lên một màn trời đen thẫm đầy sao lấp lánh, nghe tiếng sóng nước vỗ bập bênh nhẹ nhàng trên mạn thuyền. Nàng dùng tay gối đầu, cònẾch thì nằm phục trên ngực đối mặt với công chúa... Cả hai hân hoan hít thở không khí trong lành của biển hồ.Ếch bảo:

- Ngày xưa, hồi ta còn bé tí. Một lần cũng được người vú nuôi đưa ta ra vườn chơi dưới đêm đầy trăng sao thế này. Lúc ấy, ta ngạc nhiên và hỏi, “Vú ạ, tại sao lại có mấy ông sao trên trời thế???”. Người vú già cười xuề xòa kể cho ta nghe câu chuyện “Sự tích của mấy vì sao”. Công chúa đã nghe câu chuyện ấy chưa nhỉ ????

- Chuyện kể ra sao ????

- Chuyện kể rằng. Có một nàng công chúa xinh đẹp bị Bà phù thủy ghen tức nét đẹp của nàng, nên đã bắt cóc, nhốt nàng trong một hang động lớn, được canh giữ bởi một con quái vật ngàn mắt.... Công chúa buồn lắm, lúc nào cũng đứng ở cửa hang hát lên những

lời ca buồn bã. Vua cha yết bả, ai cứu được công chúa về sẽ gả Công chúa cho người ấy... Dĩ nhiên, biết bao nhiêu người đi, nhưng không có mấy người trở về. Tất cả đều bị Con quái vật ăn mất. Vì nó có tới 1000 mắt, khi nó ngủ, thì chỉ có 50 mắt ngủ thôi, còn lại 950 mắt kia thức để canh giữ công chúa.... Một hôm, có một chàng hoàng tử ở nước láng giềng đến xin đi giết thú vật. Chàng có một cây kiếm thần và một sức mạnh vô song.... Sau bao nhiêu chận vật, khổ đau... Cuối cùng hoàng tử cũng giết được thú và giải thoát cho công chúa... Sau đó, hoàng tử lấy 1000 mắt của con quái vật gắn lên bầu trời đen thẫm làm đèn dẫn đường cho những kẻ đi đêm.... Từ đó mới sinh ra các vì sao ...!!

Công chúa cười và phang ngang:

- Những câu chuyện cổ tích, thần thoại đó ta đã nghe qua rồi! Nhưng ... vô lý lắm cơ, ta không tin nữa đâu . Cái đó chỉ để kể cho con nít nghe thôi!!!.. Bì giờ ta đã lớn, mà khi đã là “người lớn” thì không còn tin những chuyện cổ tích đó nữa.....

Ếch mỉm cười trêu:

- Nghe chừng công chúa muốn làm “người lớn” lắm nhỉ ???.. Ừ, cũng nên làm người lớn cho biết, vì người lớn có nhiều thú vui khác thích hơn...

- Là thú vui gì thế ??? (Công chúa hớn hờ hởi)

- Là... hiiiiiihi.... Thế công chúa đã chơi trò “hôn nhau” chưa ??? Đó cũng là một trò chơi của “người lớn” đấy!!!!

Công chúa nhăn mặt, kêu lên:

- Ewwwwwwww!!!! Ếch lại cợt nhả với ta nữa rồi!!! Ta không thèm chơi với Ếch nữa.....!!!!

Nói rồi, nàng xoay lưng, vắt Ếch qua một bên, tiếng Ếch léo nhéo bên

cạnh:

- Sao công chúa độc tài quá vậy?? Hỏi ta thì ta nói, nói xong lại nghỉ chơi ??? Đúng là con gái, tâm thức lắt léo chẳng biết đâu mà lường!!!

Công chúa cong cớn:

- Ta là vậy đó!!! Tức hông??? (rồi toét miệng cười, ngồi bó gối nhìn Ếch). À, người lớn có chơi trò “giận nhau” không vậy ???

Ếch suy nghĩ một chút rồi bảo:

- Hình như là có, nhưng không gọi là “giận nhau” mà cái đó gọi là “những nhéo” đó!!! Hahaha Ta trộm nghĩ, công chúa đang chơi trò ... những nhéo với ta...!!!!

Công chúa vỗ tay đôm đốp:

- Vậy ta là “người lớn” rồi! Từ giờ về sau Ếch không được bắt nạt ta nữa nhé!!!

- Dĩ nhiên. Ta chẳng bắt nạt công chúa bao giờ.... Nhưng vì ta luôn luôn nói “sự thật”, nên đôi khi làm cho công chúa thẹn, lại đổ cho ta là bắt nạt....!!

Công chúa ngúng nguẩy, ngắt ngang:

- Thôi, không nói chuyện với Ếch nữa.... Đợi lớn lên, ta đi học luật sư, sẽ về cãi lý với Ếch!!

Nói rồi, nàng đứng dậy, bỏ đi long tong. Tiếng Ếch léo nhéo phía sau:

- Công chúa..., công chúa đi đâu đấy!!

- Thì đi ngủ Chứ đi đâu... Khuya rồi!!

Tiếng Ếch buồn bã:

- Ngủ Ngon..!!!

- Ngủ Ngon.....

Đúng như lão Nhị Nói, thuyền đi khoảng độ hơn một ngày trời, thì

bắt đầu vào khu vực cửa hồ. Phải mất thêm 2 ngày nữa thì thuyền mới bắt đầu vào khu vực cửa làng. Nơi đây mênh mông một khoảng sông nước bao la, nhìn ngút mắt cũng không thấy được bến bờ. Xa xa, thấp thoáng có khoảng độ trên dưới 50 ghe bầu đánh cá tụ lại nhấp nhô, chòng chành trên mặt hồ. Nhìn xa, giống như đám lục bình đang đang trôi... . Lúc đó vào khoảng gần giờ Thìn, nắng vẫn còn non, nên trên mặt nước nhìn thấy lấp loáng như ngàn mảnh ngọc vỡ chiếu rọi rỡ ...

Lão Nhị thoăn thoắt cho thuyền ghé vào một chiếc thuyền khá lớn, hình như lão đã làm nhiệm vụ này nhiều lần nên không còn cảm thấy bỡ ngỡ nữa . Vừa cặp áp vào mạn thuyền, lão vừa giải thích:

- Đây là chiếc thuyền chính, họ dùng làm nhà thờ và trường học cho trẻ em. Ta lên thăm một chuyến nhé?

Nói rồi, lão lấy một miếng ván to bản, bắc từ chiếc thuyền này qua chiếc thuyền bên cạnh.

- Được... Công chúa vừa nói, vừa đứng dậy chuẩn bị Bước sang thuyền bên cạnh

Đó là một chiếc ghe bầu khá lớn, ngăn ra ba khoang. Khoang chính giữa khá rộng, sắp đặt như một lớp học, có bàn đen và có những bàn học cho trẻ con. Khoang bên cạnh dùng làm nhà Nguyện, cũng có những hàng ghế dài, và một bộ Thờ, trên có hình một cây Thánh giá với Chúa bị đóng đinh trên đó. Còn khoang cuối, nhỏ hơn, thì dùng làm nơi chứa những đồ lặt vặt... Nói chung, tất cả đều rất đơn sơ, mộc mạc.... Trên thuyền, chỉ có một người đàn ông già đang cúi húi vá lại những lưới cá bị thủng. Ông lão ngược lên nhìn khách mới đến, khuôn mặt chột tươi lên khi nhận ra lão Nhị. Chưa kịp lên tiếng, lão Nhị đã lên tiếng chào hỏi trước:

- Ông Nụ có khoẻ không??? Dạo này sao rồi?? Trong làng có gì lạ??? (đổi giọng) Hôm nay, có vị Ni Cô muốn đến thăm, ta đưa nàng đến cho biết làng của lão đây.

Lão Nụ buông chiếc lưới cá xuống, khuôn mặt nhăn nheo ươm lên một nụ cười! Đôi mắt long lanh đầy niềm vui:

- Chào Ni Cô, đây là lần đầu tiên làng này mới có một vị tiểu Ni Cô ghé qua . (cuống quýt nhìn quanh như tìm kiếm rồi chặc lưỡi). Chúng tôi không có ghế ngồi đoàng hoàng, ngoại trừ phải vào nhà Nguyễn hoặc phòng học. Xin Ni Cô cứ ngồi đại xuống đám dây thừng kia vậy !!

Công chúa chấp 2 tay trên ngực như một búp sen:

- A Di Đà Phật... Xin lão cứ tự nhiên, cháu ngồi đâu cũng được mà... Chuyện vẫn khoảng một lúc thì công chúa biết được sự sinh hoạt của làng. Vì họ phải đi theo dòng cá, nên đời sống của họ lúc nào cũng lênh dênh trên sông nước, ít khi vào đất liền. Hàng tháng, có một cha xứ chèo thuyền ghé qua để giảng đạo, làm lễ, và thường hay có một số dân buôn bán từ đất liền đem những thực phẩm cần thiết ra trao đổi . Họ cũng có “trường học” cho trẻ em do một cô giáo trẻ phụ trách, lớp học chỉ khoảng 4 tiếng cho mỗi ngày vào buổi sáng. Tiền học trả theo một giá cả rất khiêm nhường, tượng trưng. tùy theo khả năng của từng gia đình. Nói cho cùng, phần đông, những người làm những việc như vậy đều làm với một tâm thiện nguyện, muốn giúp đỡ, tiền công chỉ để trả chi phí cho một đời sống tối thiểu cần thiết mà thôi...

Đang chuyện vãn, thì bỗng nghe lao xao tiếng cười nói của một đám trẻ. Phóng tầm mắt nhìn ra dòng sông, hoá ra, đó là một chiếc ghe bầu nhỏ, trên có khoảng 7,8 đứa trẻ con, mình trần trụi trụi, chúng

đều cùng có một màu da đen bóng, đang nắm tay nhau, quây chung quanh một thiếu nữ và hát lên những bài dân ca trẻ thơ rất trong sáng...

Ghe vừa cặp thuyền, lũ trẻ buông tay, nhảy ào lên thuyền công chúa đang đứng, chiếc thuyền chòng chành vì bị động, công chúa vội bám lấy thành thuyền, nhưng cặp mắt không rời người thiếu nữ... Nàng trông rất trẻ, tươi mát như Thiên Thần, nàng có một nụ cười rạng rỡ, trong sáng, sống mũi thẳng và cặp mắt long lanh như sáng sủa chia sẻ những niềm vui. Nàng khoác trên người một chiếc áo cánh trắng, nhìn xa, cứ ngỡ như một vật nặng lung linh....

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy thoát lên mạn thuyền, đảo mắt một vòng và dừng lại phía công chúa. Lão Nụ vội vã giới thiệu:

- Cô giáo hôm nay thật có duyên được yết kiến với vị Tiểu Ni Cô đây, thật hay quá. (Quay qua công chúa giới thiệu) Đây là Như Ngọc, cô giáo mới từ đất liền tình nguyện đến dạy học cho đám trẻ trong làng đã được non tháng nay (chắc lười). Thật ra, một đời sống lành đĩnh trên sông nước thế này, chúng tôi cũng khó kiếm được một vị nào tình nguyện làm những chuyện như vậy, các cô giáo, thầy giáo trước, chẳng ai làm được quá một tuần. Hy vọng, cô Như Ngọc sẽ ở lại đây lâu dài hơn..

Thiếu nữ nhẹ nhàng nói:

- Ông Nụ thật khéo lo xa. Cháu đã nguyện là sẽ ở đây cho đến khi không còn ai cần đến cháu nữa...

Lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết. Công chúa nghe qua thấy lòng nảy sinh niềm kính phục. Cô giáo Như Ngọc cũng bắt chước thái độ của một vị Ni, chắp tay trước ngực như một búp sen, nghiêng mình chào công chúa, rồi với thái độ khiêm cung lễ phép vừa phải,

nàng xin phép được ra với bà trẻ để bắt đầu cho một buổi học...

Lão Nhị đưa Công chúa trở về thuyền, rồi nói:

- Bây giờ vẫn còn sớm, nếu Ni Cô còn muốn đi thăm một vài người trong làng, ta sẽ sẵn sàng đưa cô đi .

- Xin phiền lão thêm ít nữa . Ta muốn ghé qua và tiếp xúc thêm một vài người dân trong làng..

- Được, vậy ta đi thôi...!!!

Công chúa xuống thuyền. Hình ảnh cô giáo trẻ vẫn bám chặt vào tâm thức nàng. Tự hỏi, làm thế nào để một người con gái, đầy tuổi xuân, xinh tươi lại có thể hy sinh cả đời mình cho một cuộc sống buồn tẻ đến thế được? Nhìn người rồi ngẫm đến ta, công chúa thấy đời sống mình thật ích kỷ, và vô ý nghĩa hết sức. Nàng bỗng cảm thấy hổ thẹn khi nhìn xuống chiếc áo mình đang mang, chiếc áo của một vị Ni, nói lên một đời sống đạo hạnh, vị tha và tận tụy cho kẻ khác. Nhưng nàng đã làm được gì? chẳng được gì cả !!! Ôi..., ôi..., ta quả thật đáng trách!!!!...

Tiếng lão Nhị đánh tan đi những tư tưởng luẩn quẩn tự trách của Công chúa:

- Ta đến thăm “ngôi nhà” này nhé...

Thuyền của công chúa đậu lại gần với một chiếc ghe bầu cũ kỹ. Trên có người đàn bà và 3 đứa con thơ... Tất cả đều có một làn da xạm nắng. Lúc đó đã gần đứng Ngọ Người đàn bà đang lúi húi nấu cơm. Nhìn qua, bữa cơm rất đạm bạc, chỉ có một nồi cơm trắng, một con cá chiên tươi và một chút chao tương. Thấy có khách ghé thăm, người đàn bà vội vã quệt 2 bàn tay vào cái váy đen nhàu nát đã bạc màu . Công chúa nhìn mục ái ngại, không biết cái váy của mục dơ hơn hay đôi tay mục nữa... Tuy vậy, người đàn bà rất hiếu khách, mục ra

đứng tận ngoài khoang đón khách.

- Chào bà, (công chúa lên tiếng trước). Tôi là khách phương xa muốn ghé thăm. Hy vọng không làm phiền bà ..

- Không..., không ... (người đàn bà xua tay lia lịa) không phiền gì đâu . Chúng tôi sống trên sông nước thế này cũng rất nhớ đất liền, nên thỉnh thoảng khi có người tới thăm, chúng tôi rất thích. Nếu Ni Cô không ngại, xin ở lại dùng cơm trưa được chăng? Chồng tôi cũng sắp về tới giờ..

Công chúa vội xua tay từ chối:

- Không... không..., chắc tôi chỉ ghé thăm một chút rồi đi ngay ...

Nhìn “ngôi nhà” với 3 mẹ con đang ở, công chúa thực sự ái ngại cho sự bần cùng, và cơ cực của dân trong làng. Nàng cảm thấy lòng mình dấy lên một nỗi buồn bã lạ thường, nhất là sự bất lực không thể làm gì khá hơn cho đời sống họ. Sự buồn bã mãnh liệt đến độ nàng chỉ muốn khóc... Công chúa nhìn người đàn bà dè dặt hỏi:

- Bà ở đây có cảm thấy vui thích không? Bà có hài lòng với đời sống hiện tại không?? Nếu mà có được một điều ước thì bà sẽ ước điều gì???

Công chúa hỏi một loạt, người đàn bà ngơ ngác nhìn công chúa một giây. Đôi môi thâm đen không son phấn, khuôn mặt hơi tẻ vì đôi lông mày quá thưa, quần áo sộc xếch bạc mầu. Người đàn bà nở trên môi một nụ cười mộc mạc:

- Ni cô hỏi thì thực tôi cũng chẳng biết trả lời sao cho thoả. Chúng tôi, đã sống thế này từ đời cha ông rồi, chẳng biết được một đời sống nào khác để so sánh là thích cái này hơn hay cái kia kém. Thỉnh thoảng có được vào đất liền, cũng cảm thấy thích đấy... Nhưng hình như lại không thấy hấp, nên lại trở về với sông, nước..

Nghe người đàn bà nói thế. Công chúa chỉ biết im lặng, ngậm ngùi... Từ đó cho đến khi về bờ, công chúa không nói thêm lời nào nữa, nàng cứ nghĩ đến đời sống cơ cực của người dân trên thuyền (mà không biết mình đang cơ cực). Đến sự chịu đựng rất kiên trì trên những thiên tai, bệnh hoạn v.v. Đến việc làm bất vị lợi và không giới hạn của cô giáo trẻ, đến tuổi già còm cõi của lão Nụ v.v.. Lòng dấy lên một tình thương vô cùng tận, cùng lúc, cảm thấy mình thật bé nhỏ, chẳng làm được một góc về những việc thiện nguyện của những người bình thường khác đã và đang làm. Càng nghĩ, công chúa càng thấy buồn bã, nước mắt cứ tuôn như mưa....

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 10

Công chúa đại náo bến sông

Sáng hôm sau, Éch choàng thức dậy, thấy công chúa đang ngồi trên giường xếp lại bộ áo lam, đôi mắt vẫn còn sưng vì trận khóc mấy hôm trước, khuôn mặt nghiêng nghiêng, buồn buồn... Nàng mặc lại trên người bộ áo hán tử hôm nào. Ngạc nhiên, Éch hỏi:

- Ô hay ..., sao công chúa lại không mặc đồ Ni Cô nữa ???..

- Ta nghĩ, không nên... Vì tuy “chiếc áo không làm nên thầy tu”, nhưng ít ra, nó cũng mang một ý nghĩa linh thiêng của nó. Một người khoác lên chiếc áo này, thì không ít nhiều gì cũng đã nhận giới của

một vị Đạo sư, và tu hành theo những giới luật của họ. Còn ta, một kẻ chưa thọ một giới cấm nào, nhấn đến cả 5 giới cấm của một cư sĩ tại gia cũng không có. Nay, ngang nhiên khoác chiếc áo này, thọ sự cúng thí của các tín chủ thì thực không ổn chút nào . Đối với ta, dù là một chiếc áo lam, nhưng cũng mang nhiều ý nghĩ của nó, ta cảm thấy mình chưa xứng đáng để mặc chiếc áo này...

Nghe công chúa nói vậy, Ếch im lặng một lúc rồi thông thả nói:

- Công chúa nói vậy cũng phải . Ta cũng không dám ép... Trở lại thành hán tử có lẽ vui hơn. Công chúa sẽ không còn bị lấn cấn bởi ý nghĩa của chiếc áo tu hành ấy...

Công chúa đã xếp xong chiếc áo lam, nàng để ngay ngắn trên giường, kèm thêm vài nén bạc. Lúc đó, trời còn rất sớm, sương vẫn còn đọng trên các tàn lá. Thành phố yên lặng như một thành phố chết. Nàng để một vài vật dụng cần thiết vào trong một tay quả rồi cùng Ếch rời quán trọ...

Họ đi mãi miết dọc theo giong. Ngày đi, đêm nghỉ.... Khoảng chừng mười ngày đường thì đến một nơi rất trù phú..

Đó là một thành phố lớn nằm ngay ven sông. Dân cư đông đúc, hàng quán dựng đầy ... Nơi nơi, mọi chốn, mọi người nô nức qua lại như mắc cửi . Công chúa và Ếch nhập vào dòng đời xuôi chảy đó, lang thang trên từng con đường, trên từng khoảng sông rộng....

Về đêm, thành phố rực những bóng đèn, nhất là trên mặt sông nhấp nhô, có từng đoàn thuyền Rồng, trang trí rất đẹp mắt, cộng thêm những dây đèn được thả đầy theo mạn thuyền. Nhìn xa trông như những con Rồng sáng rực. Trên thuyền, vọng ra tiếng nhạc diu dặt tịch ... tình... tang...

Công chúa chỉ tay về một chiếc thuyền khá lớn, nằm tách khỏi bờ

khoảng 1/2 dặm về phương Nam và reo lên:

- Ô kìa, họ trang hoàng hết như chiếc thuyền Rồng của vua cha ta .
Có điều không được lớn và nguy nga bằng. (cười khanh khách), lại
còn có tiếng nhạc réo rất nữa, ta hãy lên đó chơi một chuyến
chăng???

Vừa nói, nàng vừa khoa chân xuống bến. Một số ghe nhỏ thấy khách
đều đổ dồn mời mọc, đón chào . Công chúa khoa chân nhảy tót lên
một chiếc ghe, tảng lờ lời nhắc nhở của Ếch đang nói kể bên tai:

- Ta nghĩ công chúa phải cẩn thận. Chỗ đông người thế này, mình dễ
bị lộ diện lắm đấy...!!!

- Ếch cứ hay lo xa . Từ đây về hoàng cung xa lắm rồi, đâu có ai biết
ta ở đây mà sợ (cao giọng, quay qua lão chủ ghe). Lão đưa ta tới
chiếc thuyền Rồng lớn nhất đằng kia nhé...

- Được... Xin công tử 20 xu.

- Hả ???

- 20 xu. Lão nhắc lại. Rồi cao giọng giải thích. Ở đây, chúng tôi lấy
tiền trước khi chèo.

Công chúa lục trong áo lấy ra một chút bạc vụn, nàng dốc ra đưa cho
lão chủ Ghe:

- Từng này có đủ 20 xu không???

Lão chủ ghe mắt sáng lên:

- Nhiều lắm rồi... Ta không có tiền thối đâu... Công tử trả công cho ta
hết từng này sao ???

- Không, ta cần một chút để lên thuyền chơi nữa, lão hãy lấy đủ số
lão cần mà thôi...

Lão chủ ghe cuống quýt:

- Phải ... phải..., chỉ lấy đủ số cần thôi....

Nói rồi, lão lấy luôn một nửa, giao lại cho công chúa một nửa . Dù người ngu cách mấy, cũng biết gã lấy tiền công quá đắt, từng đó bạc, lão có thể đổi thành mấy ngàn xu . Công chúa biết vậy, nhưng cũng lờ đi, để cho lão ăn gian mình, nàng nhìn thấy vẻ sung sướng hiện trên nét mặt lão chủ ghe, nàng cũng đâm sung sướng lây .

Chiếc ghe len lỏi trong những chiếc ghe khác nhấp nhô trên mặt sông, thoáng chốc đã cập vào mạn thuyền Rồng lớn. Một số ả đào đơn đả te tái chạy ra mời mọc. Công chúa theo những bậc thang lên thuyền. Nhìn thoáng, trên thuyền phần đông là những công tử nhà giàu, thích hưởng thụ, họ uống rượu, ca hát và cười hô hố với các kỹ nữ. Từ xa, lạch bạch một mục đàn bà tuổi hơn tứ tuần, trang điểm loè loẹt, cặp mắt hơi giả hoạt, xun xoe bước tới, cung tay như một lời chào:

- Mời vô.... Mời vô....!! Xin vào hẳn trong thuyền, tha hồ cho công tử lựa chọn. Mấy hôm nay, thuyền lão mới có thêm một vài ả đào rất đẹp, lại biết ca ngâm rất giỏi . Vị nào sành điệu cũng muốn nàng ca hát cho . Xin vào đây..., vào đây... thưởng thức..

Theo chân, công chúa bước hẳn vào khoang thuyền, chiếc thuyền khá rộng, xếp thành nhiều chiếc bàn nhỏ, trên cơ man những thức ăn và rượu . Mỗi bàn đều có 1 hoặc 2 gã hán tử vừa ăn, uống, vừa lơ mơ bên cạnh những ả đào đàn ca, hát xướng. Tùy theo túi tiền mà tiệc rượu được bùng ra nhiều hay ít, ngon hay dở, ả đào đẹp hay xấu . Tựu chung, ai cũng có vẻ vui vẻ, say sưa ...

Công chúa nhét vào tay mục Đàn bàn một thỏi vàng nói khẽ:

- Ta là khách phương xa, muốn đến đây coi qua cho biết. Mục có mục gì hay nhất thì hãy đem ra cho ta coi thử

Thấy vàng, mục đổi ngay thái độ tỏ ra cực kỳ cung kính, lưng mục cong

hắn xuống, mụ vội vã đưa công chúa vào một cái bàn sang trọng nhất còn trống bên góc, hân hoan nói:

- Công tử khỏi lo, để cho già này chu toàn cho, bảo đảm, tối nay, công tử sẽ rất hài lòng... (cao giọng gọi lớn). Hãy gọi Ý Nhi ra cho ta nhé. Có vị Công tử đây tới tìm..

Một tì nữ rụt rè thưa:

- Dạ, thưa “má” . Ý Nhi đang tiếp người khác rồi... Má có muốn gọi ai khác không???

Ngạc nhiên, mụ hỏi:

- Ý Nhi đang tiếp ai thế ??

- Thì cái lão thương gia béo phệ ngày hôm qua ấy mà!!

- Ồ.., để ta lo...!!

Nói rồi, mụ te tái quay qua công chúa, xoè răng cười xin lỗi rồi rít, mụ ấn nàng ngồi xuống bàn, xoa tay, cười ỏn ẻn với một bộ mặt cầu tài rất nhà nghề:

- Công tử có muốn “chơi nổi” tối nay không??? Ta còn một cô, tên là Tiểu Quỳnh, nàng rất đẹp, hát rất hay, đàn cũng rất giỏi Nàng lầy hơi mắc, và nhất là nàng chỉ hát cho người nghe vui thôi, không làm bất cứ “chuyện gì” khác. Nếu công tử bằng lòng, ta sẽ mời nàng ra đây đàn cho công tử thưởng thức...

- “Chuyện gì khác” là chuyện gì thế? Công chúa thắc mắc hỏi lại
Mụ hơi khựng lại một chút khi nghe công chúa hỏi câu ngớ ngẩn đó.
Rồi như chợt hiểu, bỗng cười giả lả:

- Ta đoán, có lẽ đây là lần đầu công tử đi chơi... Vậy thì tốt lắm, Tiểu Quỳnh xứng đáng để được ngồi cùng bàn hát cho công tử nghe .

Những “chuyện khác” kia thì... thôi, để dịp khác nhé... Đêm còn dài, còn lắm chuyện để chơi mà....

Nói rồi, thoát cái, mặt biến mất qua một bức rèm mỏng. Khoảng 10 phút sau, mặt trở lại, đằng sau, một thiếu nữ dáng mảnh khảnh thong thả bước theo chân.

Đó là một nàng thiếu nữ khoảng đôi mươi . Đôi mắt to đen, ngậy thơ trong sáng, khuôn mặt hơi xanh, với đôi môi đỏ thắm làm nổi bật làn da trắng mịn ít son phấn. Nàng vừa bước vào khoang thuyền, tươi mát như một đóa hoa nổi bật lên trên tất cả các loài hoa biết nói . Mọi người, không ai bảo ai, đều ngưng chuyện trò và dõi mắt theo những bước chân đi, từng bước nhỏ như bước chân chim sẻ. Trên tay, nàng ôm một cây đàn tranh. Ngừng lại nơi bàn công chúa đang ngồi, nàng thong thả đặt chiếc đàn trên bàn, khẽ nghiêng người chào công chúa, miệng mấp máy:

- Tôi tên Tiểu Quỳnh . Rất hân hạnh được hầu chuyện và ca hát cho chàng đêm nay . Nhưng xin nói trước, Tiểu Quỳnh chỉ ca hát cho người mua vui, và không hề biết uống rượu, xin chàng đừng ép... Giọng người con gái trong và nhẹ như tơ . Công chúa im lặng, lòng tự hỏi, tại sao một đóa hoa tinh khiết đến dường này lại lạc loài nơi đây ??? Nàng là ai ?? Cơ duyên gì lại bị sa vào chốn bùn nhơ này ??? Tuy có nhiều câu hỏi về người thiếu nữ, nhưng công chúa cũng tế nhị, im lặng và tôn trọng lời yêu cầu của nàng, thong thả đáp:

- Xin nàng đừng lo . Ta chỉ muốn nghe nàng hát, nếu không được cùng nàng đối ẩm trong đêm nay cũng chẳng sao . Bình sinh, thú thật, ta cũng chưa uống rượu bao giờ...!!!

Nghe công chúa nói thế. Tiểu Quỳnh cười khúc khích cho sự thành thật của một gã hán tử mới đi chơi lần đầu, nàng cảm thấy cởi mở hơn, đề nghị:

- Vậy công tử có muốn ta hầu rượu cho công tử uống thử chẳng ?

- Được vậy thì rất tốt...!!!

Nghe công chúa nói vậy, Éch bỗng chột dạ, vội vàng nhắc khẽ bên tai:

- Công chúa chớ nên uống rượu, ta nghĩ không nên đâu ...!!

Tuy nghe lời nhắc nhở của Éch, nhưng công chúa cứ vờ đi . Nàng yên lặng, ngắm nhìn đôi tay ngọc với những ngón son hồng đang rót rượu . Màu trắng của rượu giống như màu nước trong. Công chúa đỡ lấy chén và ngửa cổ làm đánh ực một lần cạn ly... Chát rượu cay xè trong cổ họng làm công chúa nhăn mặt, nàng có cảm tưởng một dòng chất lỏng, nóng đi từ cổ chạy thẳng xuống ruột, đồng thời bốc lên đầu, làm cho nàng choáng váng...

Công chúa đặt ly rượu cạn xuống bàn. Đôi mắt long lanh nhìn Tiểu Quỳnh:

- Ta đang đợi nàng hát đây...!!

- Được...!!!

Tiểu Quỳnh đặt đàn lên đùi, dạo lên một tiếng ngân... Tịch ... tình ... tang.... Rồi nàng cất giọng hát....

Đời như giòng sông nhỏ,
Chia những nhánh lao xao,
Hạt sương tư em kết,
Thành hoa đốm trên cao...
Em gieo trồng Hạnh – Phúc,
Trên môi ngát thương yêu,
Tình như một điệp khúc,
Theo giòng đời liêu xiêu....

Tiếng hát ngưng tự lúc nào, nhưng âm vang vẫn còn lảng bâng đâu đây... Tiểu Quỳnh lại rót thêm chén rượu khác cho Công chúa .

Không một chút do dự, công chúa nâng ly uống cạn... Chút rượu như chấp cánh bay lao xao trong thân thể, nàng nghe đầu óc choáng váng, lòng như cởi mở hơn... Nàng cảm thấy dường như thân thể mình cũng hoà tan vào chút rượu trong người, bỗng bênh, lơ lửng nhẹ nhàng như trên vai có đôi cánh thiên thần đang lao đao chấp cánh. Nàng gần như quên mình đang cải nam trang, cười khúc khích với Tiểu Quỳnh, tâm sự:

- Lâu lắm rồi, ta chưa hề gặp được một người bạn gái nói chuyện cởi mở như hôm nay... Tiểu Quỳnh, nàng có muốn cùng ta về. Ta sẽ nói cha ta mượn nàng làm hầu cận của ta chẳng ?? ...

Câu hỏi của công chúa làm cho Tiểu Quỳnh bỗng trở nên ..khó chịu, nghĩ rằng, gã hán tử này, trông có vẻ đẹp trai, học thức thế mà mới uống có 2 ly nhỏ đã dễ mời cợt nhả với phụ nữ. Tiểu Quỳnh cau mày, nghiêm giọng:

- Không !!! ta chẳng muốn đi đâu và hầu hạ cho ai hết... Ta chỉ ở đây một thời gian ngắn rồi đi thôi...!!!

- Vậy sao?!! (Công chúa ngạc nhiên hỏi). Ở đây vui quá sao nàng lại bỏ đi ?? (đổi giọng gần như ra lệnh – trở lại đúng phong tư của con nhà quý tộc). Hãy đưa ta cây đàn tranh.... Lâu lắm rồi, ta chưa chơi lại loại đàn cổ này... Cha ta thường rất hài lòng và khen ta đánh hay, để ta gảy vài khúc cho nàng nghe...

Tiểu Quỳnh trao lại đàn cho công chúa. Đôi tay lướt lên những dây đàn, tạo nên một chuỗi âm thanh rộn rã... Đôi môi tươi thắm nở miệng cười. Công chúa bắt đầu cất tiếng ngâm:

Xuân khứ bách hoa lạc

Xuân đáo bách hoa khai,

Sự trực nhãn tiền quá,

Lão tòng đầu vị lai ...

Mạc vị Xuân tàn hoa lạc tận

Đình tiền tạc dạ Nhất chi Mai...(*)

(Dịch)

Xuân đi trăm hoa rụng,

Xuân đến trăm hoa cười,

Trước mắt việc đi mãi,

Tuổi già giờ đến rồi ...

Đừng tưởng Xuân tàn, hoa rụng hết,

Đêm qua sân trước một cành Mai...(**)

Công chúa lại cười khanh khách, hơi men dâng lên làm nàng quên hết cả ý tứ, quên hẳn mình đang cải nam trang. Chát men chạy trong cơ thể làm nàng cảm thấy nóng nực, nàng úp mặt vào lòng bàn tay cho tỉnh và khẽ hát đầu, tấm khăn bịt đầu rớt xuống, mái tóc óng ả xỏa xuống ngang vai, nàng hiện nguyên hình với đầy đủ phong tư của một công chúa trong quý tộc hoàng gia ...

Tiểu Quỳnh và cả thực khách trên thuyền “ồ” lên một tiếng lớn. Dưới mắt họ, một thiếu nữ kiều diễm như vừa đổi xác, tuy thân vẫn còn mặc chiếc áo hán tử, nhưng khuôn mặt cực kỳ diễm lệ, đôi mắt long lanh và đôi má hồng lên vì rượu... Tuy nàng hơi chéch choáng say, nhưng ai cũng nhận ra đó chính là công chúa đã bị mất tích mấy tháng qua...

Nhưng vì chéch choáng men say, công chúa không hề biết tông tích mình đã bị lộ, khuôn mặt hơi nghiêng nghiêng, nàng lại khảy lên tiếng đàn. Lần này, tiếng đàn mang một hương vị trầm buồn, như muốn chuyên chở một niềm tâm sự tha thiết nào đó.... Giọng nàng nhẹ, bay lảng đãng trong không gian:

Anh là trăng đáy nước,
Chỉ cách một mặt hồ,
Đêm qua, mưa về muộn,
Bóng vờ ngàn sao trôi ...
Đây tờ kinh Bát Nhã,
Ngàn đời một chữ “Không”
Lá Bồ Đề em lượm,
Thơm ngát mùi mật ong ...(***)

Dứt lời ngâm, công chúa búng tay trên phím đàn, một tiếng “bong”
vang lên chát chúa, thì ra, một sợi dây đàn đã đứt....

Bỗng, từ góc phòng, một hán tử vụt tới bên công chúa, một chân quỳ
gối, bàn tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải của nàng như một gọng
kìm:

- Xin công chúa tha tội cho sự vô phép. Tiểu nhân xin đưa công chúa
về kinh....

Nói rồi, không cần biết công chúa có bằng lòng hay không, hán tử nâng
bồng công chúa vác lên vai ...

Công chúa vùng vẫy, la lớn:

- Buông ta ra... buông ta ra Người đã nhận làm người rồi...

!!!!!!!!!!

Hán tử mặc kệ, không thèm để ý đến sự phản đối của công chúa,
xoay lưng định phi thân về phía cửa chính. Vừa lúc ấy, như một cái
hoa mắt, một người bịt mặt bỗng xuất hiện, gã mặc một bộ quần áo
chén màu đen, lướt tới, nhấc bồng công chúa khỏi vai gã hán tử.

Hán tử cũng không vừa, gã huy tay tung một cú đấm về phía kẻ bịt
mặt, đối phương vội tung người lên cao tránh cú đấm ngàn cân,
thuận chân đạp gã hán tử ngã chúi xuống đất rồi xoay người, phi

thân mang theo công chúa lao ra phía ngoài cửa chính. Nhưng hán tử cũng không vừa, tuy bị ngã chúi, hán cũng có thể đứng dậy ngay được và rút nhanh cây kiếm ngang hông, nhưng hán không thể phóng kiếm vào kẻ bịt mặt, vì sợ đâm phải công chúa đang vùng vẫy trên vai. Hán hươu kiếm chênh chếch nhắm vào đôi chân kẻ bịt mặt phóng ra phía cửa, hét lớn:

- Đứng lại ...!!

Nhưng dường như kẻ bịt mặt không coi gã hán tử ra gì. Như một trò đùa, gã xoay người, kẽ búng ngón tay, một thứ ám khí bay véo tới thanh kiếm, sức bắn ám khí quá mạnh làm cho gã hán tử phải lảo đảo, cảm tưởng như khẩu tay gần như bị xoạc, thanh kiếm bay cắm thẳng vào cây cột phía bên trái....

Mọi người cùng la lớn:

- Có thích khách... có thích khách....!!!!

Cả tàu nhốn nháo hẳn lên, còn gã hán tử toàn thân vẫn còn bị chấn động bởi sức bắn, hán quay lại những người cận vệ còn đang nhốn nháo góc phòng, gào lớn:

- Hãy gọi vệ binh đến bao vây khắp khu vực này...

Nói rồi, hán cũng phi thân ra phía cửa chính, nhưng đã quá trễ. Kẻ bịt mặt đã thoát ra đến bong thuyền, nhảy rất nhịp nhàng xuống những chiếc thuyền nhỏ, thoăn thoắt, dẻo dai như người nhảy múa trong đám xiếc, thoáng chốc đã lên được đến bờ và mất hút trong màn đêm đen thẫm...

(*) *Thơ của thiền sư Mãn Giác*

(**) *Lời dịch của Ngô Tất Tố*

(***) *Thơ Bạch Y*

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 11

Hành hương

Kẻ bịt mặt gia tăng tốc lực mãi miết chạy biến vào cánh rừng thưa gần mé sông... Trên vai, công chúa vẫn dầy dựa, hai cánh tay nàng đập đùng đùng vào lưng kẻ lạ :

- Buông ta xuống ngay lập tức, kéo không người sẽ mất đầu đó !!!

Kẻ bịt mặt vẫn nín thinh, không nói lời nào, cầm đầu chạy miết, cho đến khi con trăng bắt đầu ngả bóng thì hắn mới chạy chậm lại, nghe ngóng xem có bước chân nào đuổi đằng sau mình không. Không gian yên lặng như đêm đen, lúc đó hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên vai, không còn nghe công chúa la hét, dầy dựa nữa, có lẽ nàng đã ngủ. Hắn từ từ ngừng lại, đặt nàng nặng xuống bờ cỏ xanh mướt, đầu gối lên hòn đá nhỏ...

Dưới bóng trăng chênh chếch. Khuôn mặt công chúa lồ lộ đẹp như ngọc. Đôi mắt nhắm nghiền với hàng mi cong vút, đôi môi đỏ thắm hé mở như đang mỉm cười . Một vài sợi tóc mai loà xoà bết trên trán...

Gã ngây ngất nhìn và tưởng rằng mình đang nằm trong mộng, hoặc đang nhìn ngắm một bức tranh của một tiên nữ nào đó trên các tầng trời... Gã từ từ gỡ tấm khăn đen che mặt, để lộ ra một khuôn mặt rất quen thuộc với công chúa . Đó chính là Éch...

~ //~

Sáng hôm sau, công chúa thức dậy . Nàng cảm thấy đầu nhức như búa bổ, cổ họng khô khát. Ánh nắng chiếu qua những kẽ lá rung rinh. Nàng ngồi nhồm dậy, ngơ ngác, không biết mình đang ở đâu . Nhìn thấy Ếch đang ngồi dưới gốc cây đối diện, chàng chẳng nói một lời, chỉ nhìn công chúa với nụ cười lung linh, hóm hỉnh. Công chúa lảo đảo ngồi dậy . Loáng thoáng trong tâm thức, nàng nhớ lại câu chuyện đêm qua, trí nhớ như những mảnh vụn rời rã, chấp vá lại làm thành một hình ảnh méo mó, nhạt nhoà... Nàng chỉ nhớ đêm qua uống mấy chén rượu nhỏ, đang vui, bỗng dưng có sự nhốn nháo xảy ra chung quanh, không gian trước mắt nàng bỗng xoay vòng vòng, rồi tiếng người la hét..., tiếng chạy dồn rập của những bước chân... Sau đó, hình như nàng mê đi và không còn nhớ gì nữa....

Biết mình có lỗi Công chúa rụt rè hỏi:

- Ếch cười ai thế?
- Thì cười công chúa chứ ai!!!
- Tại sao lại cười ta ???
- Tối hôm qua, công chúa làm cho thiên hạ nhốn nháo, còn ta thì có được một trận cười muốn nê ruột!!!
- Ta đã làm gì? Chuyện gì xảy ra đêm qua vậy ???
- Thì công chúa đại náo bên sông thôi . Suýt nữa phải bị cái gã hán tử mặt bì vác đem về cung rồi đấy . May sao, ta nhanh tay... lụm lại được. Nếu không chắc giờ này công chúa đang ở trong cung, chờ mẩu hậu cho một trận đòn ... nát đít rồi!!! (đổi giọng, trách nhẹ nhàng). Công chúa chẳng bao giờ chịu nghe lời ta, ta đã nhắc nhở nhiều lần, nhưng cứ ham vui, chẳng lý gì đến nữa....

Nghe lời trách móc củaẾch. Công chúa im lặng nhận lỗi . Nàng vốn là một cô công chúa ngoan, được mẫu hậu giáo dục rất kỹ lưỡng, nên có lỗi thì nhận ngay .Ếch nhìn nàng, cảm thấy thương hại nên đổi giọng:

- Đây là lần thứ 2 chúng ta bị phát hiện. Triều đình có thể đã lần được vết đi của chúng ta rồi.... Ta nghĩ, từ giờ về sau, chúng ta phải rất cẩn thận, vì triều đình sẽ tung hàng loạt thám tử chìm ở khắp mọi nơi, trà trộn trong đám dân để tìm vết tích của Công chúa đó.

- Vậy bây giờ ta phải làm sao ??? (lo lắng, công chúa hỏi)

- Chẳng làm sao hết. Mình chỉ nên cẩn thận chút thì hơn... (đổi giọng). Công chúa thấy trong người ra sao ??? Có mệt không ??? Đêm qua, vì lần đầu uống rượu, nên chỉ uống 2 chén nhỏ đã gần như bị gục ngay rồi!! Chắc hôm nay, công chúa mệt lắm nhỉ. Có cần nghỉ lại đây vài ngày trước khi khởi sự đi tiếp không ????

- Ta chỉ thấy khát và cơ thể thì mỏi nhừ... Có lẽ nên nghỉ lại đây nửa ngày . Chiều nay mình có thể lên đường được rồi!!!!

- Vậy thì tốt lắm!!

Nói rồi,Ếch đi hái một ít trái cây có chứa nhiều nước cho công chúa ăn. Sau đó ép nàng phải nghỉ ngơi thêm trước khi tiếp tục cuộc hành trình. Công chúa ngoan ngoãn nghe lờiẾch. Nàng ngồi dựa vào thân cây sồi, bắtẾch phải kể chuyện cho nàng nghe .Ếch có một giọng nói rất quyến rũ và có duyên, dù loại truyện của cổ tích của con nít mà nàng đã từng nghe nhiều lần hồi còn bé, nhưng qua giọng kể củaẾch cũng rất hấp dẫn. Còn chuyện người lớn thì càng thú vị hơn.Ếch thường kể cho nàng nghe những chuyện tình ở các tầng trời, những sinh hoạt của các Thiên chúng, như ăn, uống, ngủ nghỉ và Tình Yêu . Lần nào cũng vậy, Công chúa đều nghe một cách rất say

sửa

Họ ở nán lại trong cánh rừng thưa cho đến sáng hôm sau mới khởi sự lên đường...

.....

Đi khoảng thêm vài ngày đường thì đã ra khỏi cánh rừng. Họ đi dọc theo con sông chính. Một buổi sáng thì vào một khu thị tứ thưa thớt, xa xa có một ngôi chùa nhỏ. Thấy một đoàn người đang đứng xếp hàng rất trật tự, phần đông, những người này đều im lặng và suy tư. Một số trên tay đang lần tràng hạt và miệng mấp máy cầu nguyện... Trái với những người dưới phố. Họ Không có vẻ gì vội vã và hối hả. Lại gần hỏi thăm, mới biết đó là đoàn người đang xếp hàng đi hành hương. Bên mé sông đã có 2 chiếc thuyền lớn đậu sẵn..

Công chúa hớn hờ, reo lên:

- Ếch ơi.... Chúng ta cũng đi hành hương....

- Được !!! Vậy ta hãy xếp hàng theo họ nhé...

Công chúa móc trong túi còn một ít bạc vụn, đem đổi thành tiền và cũng xếp hàng. Mon men, hỏi một cụ bà đứng trước:

- Bà ơi ..., Có phải bà đang xếp hàng để đi hành hương đấy không ??????

- Phải, nhưng công tử đã có vé chưa ???

- Chưa, Cháu phải mua vé ở đâu ???

- Đáng lý là công tử phải mua vé từ trên chùa tuần trước rồi cơ, để họ còn sắp xếp. Không biết công tử đi ngang xương thể này còn chỗ cho công tử không. Công tử ra hỏi vị Ni Cô mặc áo vàng xem có giúp được gì không?

- Cám ơn bà..

Lòng hồi hộp, chỉ sợ không đi được, công chúa ra hỏi ni cô:

- Ni cô có còn vé cho tôi không ?
- Công tử đi mấy người ?
- Một người và một Éch...
- Hên cho công tử quá, có một bà cụ vì yếu kém, nên không đi được.
Còn một chỗ cho công tử đây . Éch thì không tính....
Phải mất thêm mấy tiếng xếp hàng mới xong thủ tục..
Mọi người lục tục xuống thuyền, khoang thuyền rất rộng, xấp từng hàng ghế từ đầu khoang đến cuối khoang, khi tất cả yên vị thì trời đã tối . Vị Ni Cô trẻ đem những phần ăn chay phân phát cho mọi người .
Phần đông, ai nấy ăn uống trong yên lặng, có một số cụ già nói chuyện thì thảo với nhau bằng những giọng rất nhỏ... Công chúa bẻ vụn một vài miếng bánh nhỏ đặt lên lòng bàn tay đưa cho Éch, rồi cũng se sẽ cắn lấy một miếng.
Trong ánh trăng mờ mờ xuyên qua khoang thuyền. Éch thấy nàng thật hiền hoà, đôi mày (giả) đậm, làm thành một nét rất vụng về trên khuôn mặt làm trái ngược hẳn với sống mũi thanh tú. Những lúc nàng giận, cũng như những lúc vui, Éch đều thấy ở nàng một hình ảnh rấtkhó quên.... Gần cả mấy tháng trời cùng lăn lóc với nhau, cùng chia sẻ những niềm vui, nỗi buồn... Éch không còn muốn xa công chúa nữa . Thầm mong rằng, chuyện đi kiếm giáo lý này chẳng bao giờ cùng, thầm mong mình sẽ mãi mãi bên công chúa, nghe nàng cười nói, ngắm nhìn những lúc nàng ngủ... Vì đối với Éch, nhất cử, nhất động gì của công chúa cũng đều rất đáng yêu .
Còn về phần công chúa cũng vậy . Phàm thân cận với người nào mỗi ngày thường nảy sinh tình cảm... Nhất là đối với Éch. Ở chàng, nàng thấy chàng thật sống động và vui tươi... Nếu so sánh với những người nàng thường gặp trong cung thì Éch khác hẳn. Chàng vui tính,

dễ chịu, và điểm đáng quý nhất là chàng rất thành thật. Sự thành thật đôi khi làm cho công chúa rơi vào trong tình trạng thật khó xử, dở khóc, dở cười, nhất là những lúc chàng ... tỏ tình, sự tỏ tình của chàng hồn nhiên ắt có và đủ như người ta thấy đói đòi ăn, thấy lạnh đòi mặc vậy...

....

Ăn xong thì đến giờ tụng kinh...

Vị Ni Cô trẻ phát cho mỗi người một mảnh giấy đã in sẵn một bài Chú Đại Bi, rồi bắt đầu dẫn tụng. Ni cô tụng thông thả, giọng trong vắt như pha lê, thỉnh thoảng kèm theo một tiếng chuông ngân rất dài...

Đêm hình như đã khuya . Con trăng cao treo lơ lửng trên bầu trời trong vắt, mọi người đều yên lặng. Hình như phần đông, tâm thức mọi người đắm vào trong một tình trạng mơ hồ, lảng đãng. Chỉ còn tiếng tụng kinh nhẹ nhàng mấp máy từ đôi môi rất xinh của vị Ni cô trẻ, lời kinh trong như ngọc, nhẹ như mây trời, như được kết bằng một loại quang minh ngũ sắc....

Trong cơn mơ màng...Công chúa tưởng như âm thanh biến thành một chiếc võng dẹt bằng một loại tơ mềm, nhẹ, mát và phát sáng.... Nàng nằm trên ấy, đông đưa theo nhịp tụng, còn Éch thì nằm phục trên ngực nàng...Chung quanh bao phủ Một âm “OM” ngân từng hồi không dứt, mỗi một chữ OM, làm thành một hạt ngọc, kết vào nhau thành một chuỗi sáng ngời trong tâm thức....

Thuyền đi khoảng mười ngày thì vào một thành phố lạ....

Nơi đây, dân cư thưa thớt. Nhịp sống hình như chậm lại, và dòng người đi hành hương ngày càng đông hơn... Họ Xôn xao bàn tán về

một vị Thánh Tăng sắp sửa đi vào cõi Vô Cùng... Những người có tín tâm, cho rằng, được gặp một vị Thánh tăng quả là một điều rất khó, mà được Ngài ban phước lành trước khi tịch diệt lại càng khó hơn... Nên ai nấy đều hớn hờ. Họ đi thành từng đoàn, từng nhóm, nói cười xôn xao, và sinh hoạt như những dân du mục...

Đoàn thuyền đi thêm khoảng vài ngày nữa thì phải lên bờ và bắt đầu đi bộ. Vì nơi đây là khúc cuối của con sông trước khi đổ ra biển. Đó là một vùng thung lũng có nhiều đồi núi, rất khó đi. Nhưng ngược lại, cảnh thiên nhiên rất đẹp. Có những buổi hoàng hôn, trong giờ phút hấp hối của ngày tàn, cảnh mặt trời lặn trở thành như thực, như mơ, huyền diệu tới lạ kỳ.... Mặt trời từ từ lặn và to dần, đỏ ối ở phương Tây, đến khi giao thoa giữa đất, trời thì bỗng đổi sắc thành một màu tím bèo, trải dài trên những sườn đồi như có người phết lên một lớp sơn mỏng, thẫm dần.., thẫm dần... cho đến khi màn đêm thực sự ngự trị

Nơi đây, không khí trong lành hơn... Họ đi vào một cánh rừng thưa, có nhiều loại cây ăn trái (mà không biết loại trái gì), nhưng rất ngon ngọt. Lại có những rừng cây Chiên đàn, cùng nhiều loại cây thuốc như Thục Linh, Tần Bì, Linh Chi và cơ man những loại cây thuốc khác mà Công chúa không biết tên...

Một lần, công chúa ngạc nhiên khi đứng ngắm trước một loại cây cổ thụ rất to, trái của nó có hình một người nam và người nữ quấn lấy nhau... Hối Ếch, hóa ra đó là một loại nhân sâm rất quý, phải hữu duyên mới nhìn thấy được, không những thế, ngoài cái nhìn thấy được nó, muốn nắm bắt cũng phải có nhiều cơ duyên mới hái được. Công chúa không tin, cười khúc khích và dơ tay muốn hái. Nhưng kỳ

lạ thay, các trái trên cành rất linh động, đong đưa trong không, như ẩn, như hiện, muốn hái cũng thật khó lòng...

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tử Éch

Chương 12

Khổ đau

Đoàn người, cứ thế theo chân nhau đi mãi miết. Ngày đi, đêm nghỉ... Nhưng vì đi theo đoàn do vị Sư trưởng hướng dẫn, nên thời khoá biểu có vẻ nghiêm khắc hơn... Họ Có những buổi tụng kinh, và những thời thiền định ngắn cho tứ chúng... Ai muốn tham dự thì cùng nhau tụ tập ở khoảng rừng thưa, còn những người không tham dự thì cũng không bắt buộc....

Một hôm. Đoàn người đi vào một miền thung lũng. Đó là một vùng nằm khuất sau một rặng núi lớn và thấp nên khí hậu mát mẻ, khác hẳn với khí hậu miền núi nóng ở bên ngoài... Vì khí hậu mát mẻ nên trăm hoa thi nhau đua nở, có những loài hoa Công chúa chưa từng nhìn qua dưới đồng bằng. Nơi đây, khu vực chỉ rộng khoảng 3,4 mẫu vuông, nhưng khi lọt vào trong này rồi, ai ai cũng tưởng mình vừa lọt vào một洞天 nào đó. Khu vực gần như ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài Vì khung cảnh quá đẹp, lại là nơi rất thích hợp cho sự thiền định hằng ngày, Ni Sư trưởng quyết định cấm lều dừng chân một khoảng thời gian ngắn...

Một buổi chiều

Trong giờ nghỉ trước khi sự cô tịch kinh tối...

Công chúa cùngẾch lang thang đi sâu vào cánh rừng thưa, nàng muốn tìm lại cây "Nhân sâm chồng vợ" để có thể hái được một trái đem về làm quà cho phụ vương.. Nhưng tìm hoài cũng không thấy, hình như nguyên cánh rừng cây nhân sâm bỗng dưng biến mất tích vào lòng đất hay sao, vì tất cả cảnh vật đều như vậy, duy chỉ loại cây đó là không còn thấy đâu nữa Bỗng nhiên, họ bước vào một vùng núi rất đẹp và thơ mộng. Nơi đây, hình như họ đang đi vào đỉnh cao của một dãy núi... Nhìn chung quanh chỉ thấy đất và trời Một bên là dãy núi thẳng đứng, bên kia là vực sâu nhìn không thấy đáy Họ đang đứng trên một mảnh đất nhỏ, chia ra một vực sâu... Cả hai đều cảm thấy lòng rào dạt giữa cảnh thiên nhiên vừa hùng vĩ, vừa óng ả không bút nào tả xiết...Ếch nhảy phóc lên một hòn đá kêu lớn:

- Công chúa... Công chúa nhìn kia Cảnh thiên nhiên đẹp quá đi mất... Ta ước gì mình có thể ở mãi nơi này...

- Đúng vậy, cảnh thật đẹpẾch ơiiii..!!!!!!!

Đang say sưa, ngây ngất với thiên nhiên. Bỗng đâu, có tiếng líu ríu của một đám trẻ mục đồng, đi vòng vèo từ thung lũng trở ra . Chúng gồm khoảng 4,5 đứa... Đứa nào đứa nấy đều cột trên đầu một giải khăn nâu, vừa đi, vừa hát... Chắc hẳn chúng nó đã từng hát với nhau nhiều lần, nên rất nhịp nhàng ăn khớp.... Một đứa lớn nhất trong bọn chợt nhìn thấyẾch. Nó ồ lên một tiếng lớn rồi nhanh như cắt, nó dùng cái dùi đang cầm trên tay vừa phang xuống ngườiẾch vừa la lớn:

- Ôi chao... ConẾch có hạt ngọc đẹp biết bao... Ta xí hạt ngọc này

nèè...`...

Công chúa kêu rú lên, hét lớn:

-Ếch ơi... Coi chừng...!!!!!!

Nghe tiếng kêu,Ếch nhảy phóng qua một bên để tránh. Nhưng vì cú đánh bất thành linh của đứa trẻ, cộng thêm sức nhảy vọt củaẾch.

Công chúa chỉ ngheẾch kêu "Ồi" lên một tiếng lớn rồi bị bắn văng xuống vực sâu Cả đám mục đồng và công chúa đều chạy tới bờ vực và nhìn xuống.. Công chúa nghe như tim mình bị ai bóp nghẹn, nàng kêu lên thảm thiết:

-Ếch ơiiiiẾch ơiiiiiiiiiiiiiii!!!

Tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng vang vang của nàng từ đáy vực vọng về....

Đám mục đồng bỏ chạy toán loạn. Còn lại công chúa ngồi một mình bên bờ vực với nước mắt tuôn như mưa

Chiêu Hoàng

Công chúa Tinh Khôi và Hoàng tửẾch

Chương 13

Đoạn kết

Công chúa ngồi bên bờ vực chờẾch đến tối mịt mới trở về. Phần nàng bị thấm lạnh vì sương đêm, phần vì quá xúc động trước tai nạn củaẾch. Nàng bị mê man với cơn sốt tung hoành trong thân xác. Sự Cô phải cho nàng uống thuốc cầm hơi Hai hôm sau, khi cơn sốt

bắt đầu giảm, Công chúa trở lại bờ vực với một nỗi lòng thê thiết. Đầu óc nàng chơi vơi như người đang đứng ở bờ mé giữa Mộng và Thực. Nàng ước mong, tất cả những tai nạn chỉ là một cơn ác mộng. Tỉnh mộng rồi thì mọi sự vẫn như cũ, nàng vẫn tìm thấy Éch nằm trên một cánh lá bên cạnh điểm tô bằng một đoá hoa tươi . Nhưng ở đây, lòng lạc loài đến ngẩn ngơ, chua xót... Vẫn khung cảnh cũ, nhưng người xưa giờ đã xa... Nàng ngồi bên bờ vực, không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ rơi tong tong xuống ngực áo... Nàng nhớ lại tất cả những kỷ niệm nàng có với Éch, như một cuốn phim quay chậm, tất cả đều trải dài trong tâm thức nàng. Từ hôm đầu tiên gặp Éch trong vườn thượng uyển của Cha, rồi bắt đầu đi tìm đạo . Những lúc Éch đùa cợt trên nàng, những lúc tỏ tình, những hôm nàng mãi chơi, những khi gặp nạn v.v.. Tất cả.. tất cả.... đều như đã chìm sâu vào dĩ vãng... Mới hôm qua, nay trở thành kỷ niệm. Ngày trước, người còn đây, hôm nay đã thành cố nhân... Vắng Éch, công chúa nhận ra một điều rất thực, nàng đã thực sự yêu chàng từ lúc nào Nàng chỉ mong mỗi, nếu có được một phép màu nào đó, nàng diện kiến được chàng, một lần thôi, để nói lên một câu cổ lỗ sĩ nhất của loài người khi yêu nhau... "Em yêu anh"... Nhưng bây giờ thì dường như quá trễ... Mọi sự đều như bọt nổi theo dòng. Công chúa úp mặt vào 2 lòng bàn tay nấc lên từng nấc ngán....

Càng ngày, công chúa càng xanh xao vì thương nhớ. Nàng thường ra bên bờ vực ngồi chờ Éch trở về... (dù biết đó là một điều hết sức vô lý), nhưng nàng vẫn cứ đi . Đi để cho lòng được nguôi ngoai đôi chút.... Thỉnh thoảng, nàng tình cờ thấy được một đôi uyên ương đang đi sánh bước bên nhau, nghe giọng cười ròn rã của người nữ vắng vắng vọng lại, nàng cảm thấy thật tủi thân và cô độc... Vì chính

nàng, nàng đã từng được trải qua những giây phút vui vẻ, hồn nhiên ấy . Nay, chỉ còn lại một niềm trống vắng vô bờ....

Đến ngày thứ 7, sau khi Ếch bị nạn. Công chúa không còn muốn sống nữa, nàng lang thang vào cánh rừng thưa tìm lại cây nhân sâm "Vợ - Chồng" (cái tên mà Công chúa đã đùa với Ếch và đặt tên cho nó ngày nào). Định bụng, sau khi hái được cây nhân sâm ấy, nàng sẽ trở lại bờ vực, nhảy xuống vực sâu và nguyện kiếp sau sẽ được kết làm vợ chồng với Ếch.... Nhưng lang thang mãi, vẫn chưa tìm được lại cây nhân sâm quý ấy... Lòng buồn bã, nàng cất tiếng gọi thào:

- Ếch ơi..., Anh ơiiii....!!!

Tiếng gọi vang vọng, lạc lõng chìm vào không gian thênh thang...

- Ếch ơiiii.....!!!

Không gian yên lặng như có cảm tưởng giá có một cây kim nhỏ rớt xuống phiến đá cũng làm vỡ tan đi sự tĩnh lặng... Công chúa lao đảo, đi theo những bước chân rời rã... Hình như cơn sốt lại len lén trở về....

Bỗng dừng, trong không gian yên lặng. Lại một điệu nhạc nổi lên... Công chúa cứ tưởng Ếch đang quanh quẩn đâu đây, dưới một cội cây già nào đó đang chơi sáo... Nàng hớn hở, vui mừng gần như muốn oà khóc.... Một nỗi hy vọng mong manh, nhưng mãnh liệt dậy lên trong nàng... Ôi, Ếch đấy ư ?!?!...

Nhưng, lần này âm thanh rất khác, ban đầu rời rạc, bong... bong... bong... Từng nốt một, sau nhanh dần, nốt này, nốt tiếp nốt kia, thành một dòng nhạc rất nhẹ nhàng, như một làn khói mỏng, sau dần dần dâng lên cao vút. Nàng lắng nghe... Dòng âm thanh đó mệnh mang, tan loãng trong bầu không gian tịch mịch..... Thật lạ lùng, hình như

đó là một khúc nhạc của nhà Trời... Âm thanh, đôi khi theo một cung bậc, đôi khi không... Khi trầm... khi bổng... khi lơ lửng..., khi tươi vui..., khi réo rắt..., khi nũng nịu gọi mời...

Ngạc nhiên quá... Lòng tự hỏi lòng: Quái, chẳng hiểu sao hôm nay bỗng dưng Ếch dùng loại nhạc cụ gì lại khảm lên khúc nhạc lạ lùng đến thế??... Khúc nhạc mà người nghe cảm thấy lòng lâng lâng, mọi ưu phiền gần như đứt bật, âm thanh như biến thành đám bụi thủy ngân vàng phủ chụp xuống một vùng... Nàng đi lần sâu vào cánh rừng, theo dòng âm thanh bước vào một khu rừng trúc... Chợt thấy một ông lão đang đứng giữa rừng. Râu tóc ông bạc phơ... Trên người mặc bộ quần áo sộc sếch... Trên tay, cầm một túi sỏi đang liên miên bắn những hạt sỏi trên những cây trúc cao, ngắn khác nhau chung quanh, tạo nên một dòng nhạc xuôi chảy . Tùy theo vận tốc bắn nhanh, chậm và tùy vào những cây trúc dài ngắn mà tạo nên một điệu nhạc như thế.... Ông lão “chơi” nhạc một cách say sưa, gần như nhập với dòng âm thanh làm một... Cho tới khi âm thanh lên đến cao độ, tiếng nhạc dập dồn như dòng nước từ trên cao chảy rút thì viên sỏi cuối cùng bị bắn tới một cội trúc già kêu lên tiếng “bục” ngắn... Dòng nhạc, lập tức, dừng lại....

Lão dừng tay, mắt đắm đắm nhìn vào những đám lá trúc xanh rung rinh như đang cười cợt. Lão lẩm bẩm một mình:

- Tiếc nhỉ.... Luân vũ đang xuôi chảy thì lại bị tịt mất...!!!

Công chúa mon men đến gần, khe khẽ làm quen:

- Ông ơi..., ông chơi nhạc hay nhỉ?? Ông chơi giống Ếch lắm. Nhưng ông chơi hay hơn Ếch của cháu nhiều . Ếch chỉ có thể thổi sáo thôi, còn ông chơi nhạc bằng sỏi... Ồ... thật kỳ diệu phải không ông?? Ông phải bắn sao để tạo thành một dòng âm thanh với nhịp điệu hân hoan

....

- ...!!!..!!!!

- Ông ơiii....!!!!!!

- Shhhhhh.....!!!!!!!!!!

Tuy nghe ông lão "suyt .. suyt.." nhưng Công Chúa không thể nhịn được tính tò mò.... Nàng đi lòng vòng bao quanh lão vào giữa... Một lúc, không thấy lão nói gì, nàng lại thắc mắc, thốt lên:

- Ông ơi Ông đang nghĩ gì thế ???

Ông lão gất gồng, hai tay sua lia lịa như phũ ruồi:

- Suyttttt.... suyttttt..... Con nít đi chỗ khác chơi !!!

Công chúa không quan tâm đến lời yêu cầu của lão . Nàng hỏi một hơi:

- Nhưng mà , ông đang nghĩ gì thế ?? Cháu thấy túi sỏi ông còn đầy mà sao lại ngưng chơi dĩ hử ông ???

Ông lão dường như hoàn toàn không chú ý đến những lời léo nhéo của Công Chúa, vẫn cứ lăm bằm một mình:

- Lạ nhỉ.... Sao Ngài Quán Âm có thể nương âm thanh mà tu tập được ???.. Tu tập tới khi nhĩ căn viên thông, thì cả 5 căn kia đều được viên thông và đáp đối lẫn nhau... Âm thanh?!?!?... Hummmm.... Âm thanh.....!!! Sao thế nhỉ?? Lạ chưa ?????

Sau đó, lão nhắm tịt đôi mắt lại trong sự suy tưởng.... Bỗng lão đánh một cái "đét" vào đùi và cười lớn....Ha...ha...ha ... Phải rồi... phải rồi!!! Tất cả chỉ là Quang Minh thôi... Khi quang minh di chuyển chậm lại, thô kệch hơn, thì nó sẽ trở thành Diệu Âm.... Chắc... chắc ... chắc ...!!! Tuệ Giác nhà Phật không thể nghĩ bàn. Một lớp Quang Minh, lại đến một lớp Diệu Âm...

Công Chúa sốt tiết, réo rất gọi to:

- Ông ơiiii.... Ông ơì aaà``...à`....!! Ông lằm bằm gì từ nãy giờ thế ??? Nói cho cháu biết đi...!!!

Ông lão vẫn cứ tiếp tục nói chuyện một mình...

- Kỳ lạ thay... Những chiếc lá...

- Những chiếc lá..?!?!? (tò mò, công chúa hỏi lại)...

- Chúng không bao giờ ngừng rung động, giống như tâm thức chúng sanh vậy ...

Công Chúa ngẩn ngơ:

- Ồ... lạ nhỉ ??? Nhưng những chiếc lá thì có liên quan gì đến tâm chúng sanh hở Ông???

Nghe Công chúa léo nhéo mãi bên tai . Bỗng nhiên, ông lão dậm chân bành bịch xuống đất, (làm bộ) giận dữ la lên:

- Thúi lắm !!!.. Thúi lắm...!!! Mi chẳng biết gì mà cứ đứng đó léo nhéo hoài không thôi . Cút ra chỗ khác đi ...!!!

Nói rồi, lão ngồi phệt xuống một phiến đá, bên cạnh bụi trúc lớn, không còn nhìn vào đám lá đang run rẩy luân vũ trên cao nữa...

Nghe lão hét. Công chúa giật bắn mình lùi lại mấy bước, hơi hoảng sợ khi thấy lão bất thành linh la hét như thế. Nhưng, nghe chừng lão cũng không có ác ý. Công Chúa lại yên lặng đứng xa xa tiếp tục theo dõi ...

Sau khi mắng Công Chúa xong, lão rút từ trong túi ra một cây đàn nhỏ, chừng nửa soải tay . Chẳng biết đó là loại đàn gì, nhưng trông rất xinh xắn và đẹp mắt. Có lẽ nó được đúc đẽo bằng một loại gỗ quý và thơm. Công chúa đi hết từ ngạc nhiên này, đến ngạc nhiên khác, nàng nhìn cái túi rách lỗ chỗ, vá chằng chịt của lão, chẳng thấy có vật gì ghồ ghề bên trong, nhưng cứ hể lão cần gì lại thò tay vào túi lôi ra đủ thứ... Tất cả những thứ lão rút ra, đều đẹp và quý, dù nàng sống

trong cung Vua, nhìn cơ man những loại quý giá nhất trên đời, nhưng nếu so với những vật của lão cũng chẳng bằng một góc... Công chúa thấy trong lòng nhen nhúm một niềm hy vọng bằng quơ . Cho rằng, lão chính là một vị đại Bồ Tát tình cờ vân du qua đây . Nếu quả đúng như vậy, nàng cũng có thể hỏi lão ít nhiều về Éch..

Ông lão bắt đầu dạo đàn. Tiếng đàn trong, nhẹ, âm thanh ngân đi rất xa... Hình như lão rất say mê đến âm thanh, những lúc có âm thanh trôi lên, lão đều chú tâm hoàn toàn vào nó...

Chẳng cần để ý đến Công chúa đang tò mò đứng nhìn. Lão bắt đầu cất giọng ồ ề, gân cổ, cổ lầy hơi, uốn giọng, ư ử hát lên một điệu nhạc cổ nào đó. Tuy không có khiếu nhiều về âm nhạc, nhưng nghe qua, Công Chúa cũng biết rằng lão hát rất dở, (suýt chút nữa là nàng đã bưng tay che miệng cười . Nhưng nhớ lại cơn - giả vờ - giận dữ của lão hồi nãy, nên đành ráng nuốt cái cười xuống bụng). Đã thế, ở một vài đoạn, lão lại cố uốn giọng lên, xuống theo thể nhạc, nhưng vì giọng lão rất cứng nên trở thành ngang phè...

Có những lúc soi gương ngắm nhìn vọng ảnh
Thấy ý tình vô tận bóng phù du !

Hình thô kệch làm sao theo nổi ý,

Vào những nơi sâu thẳm mịt mù khơi ??

Hắn ước mơ được phân thân thành vô lượng

Để ẩn mình từng hạt bụi, cánh hoa,

Để có thể phát vung tà áo rộng

Quơ vào trong muôn ức ánh trăng sao...

Huyền hoặc mà thôi ..

Nhưng thực chẳng có gì huyền - hoặc,

Vì thế gian này...

Tuồng huyền-hoặc khôn nguôi ..

Nên hấn si ngây,

Tiếp tục mơ giấc-mơ-hình-hài-vô-lượng

Để gieo mình nơi vô lượng cuộc bể dâu...(*)

(Dạo nhạc...

Chuyển qua một thể điệu khác...)

Thôi...thôi...,

Ta về bút trái tim hồng,

Làm thơ nhỏ Máu trên dòng Hoa Nghiêm...(**)

Hát đến đây . Lão bỗng ngừng bật. Đôi mắt trở nên mơ màng nhìn vào khoảng không. Sau đó, thông thả rút từ cái bị nhỏ ra một bầu rượu và bắt đầu tợp nhiều hớp. Công Chúa nhìn lão uống ừng ực một lúc thì thấy trong lòng kinh nghi . Kỳ diệu chưa ???? Chẳng hiểu lão uống loại rượu gì mà cứ hễ giọt nào bắn ra, rơi xuống áo cũng đều biến thành hào quang thấm mát qua làn vải thô . Thấy lão uống có vẻ ngon lành, say sưa quá, nàng mon men lại gần khe khẽ xin:

- Ông ơiii... Cháu cũng khát ...!!!

Ông lão lầu bầu:

- Nước này mi không uống được đâu ...!!!

Công chúa năn nỉ:

- Nhưng ... Ông cho cháu uống tí ...!!!

Lão gắt:

- Đã bảo, mi không uống được mà !!! Nó vừa đắng, vừa chát... Uống vào chỉ có say chết thôi ...!!!

Nghe lão nói, công chúa mè nheo, khóc lóc:

- Nhưng cháu khát lắm... huhu ...hu Ông cho cháu uống đi .

Đắng, chát cháu cũng chịu hic...hic...hic...!!!

Nghe Công chúa khóc lóc, lão đặt bầu rượu ngang đùi, ngoảnh mặt nhìn Công chúa . Đây là lần đầu lão chú ý đến nàng. Đôi mắt lão sáng, xanh biếc như cánh lá sen, soi tỏ hết tâm tư người đối diện.

Ngẫm nghĩ một lúc, lão hỏi một câu rất ...ngoài đề:

- Hình như mi đang có tâm sự gì buồn lắm nhỉ???

Công chúa ngập ngừng:

- Phải... phải ...!!!. Sao Ông biết??? Ông giúp cháu có được không???!!

Lão nói một cách bâng quơ, hàm nhiều ẩn ý:

- Giúp thì chẳng giúp gì được đâu . Vì mỗi người mỗi nghiệp. Nhưng ta có thể mách cho mi biết một đôi điều... Hấn vẫn ... bình thường đấy thôi . Chẳng có ai chết đâu mà sợ!!! Chỉ là sự thay đổi từ một thân này qua một thân khác mà thôi!!!!.... Nói rồi, lão lại đưa bầu rượu lên tợp vài hớp... Lè nhè nói qua một đề tài khác, chẳng ăn nhập gì với câu chuyện lão đang nói trước đó... Lão nói thản nhiên như người đang nói chuyện với không khí. Loại rượu này không phải ai cũng uống được đâu đấy nhá. Người uống được nó phải có tâm dũng mãnh lắm, và nhất là phải hội đủ ba điều kiện...

- Ba điều kiện ?!?!...

- Phải ..., đó là Tâm từ bỏ, Bồ Đề Tâm và Trí Huệ Bát Nhã..

Công chúa bối rối:

- Ông ơi... ông nói mù mịt, loanh quanh cái gì cháu không hiểu ???

Nàng có ngờ đâu rằng, lão già chính là một bậc đại Bồ Tát. Những gì lão nói đều hàm chứa một ẩn ý sâu xa . Một bậc bồ tát, khi đã phát đại thệ nguyện thì phải có một tâm thức cực kỳ dũng mãnh, không gì có thể lay chuyển nổi . Cho dù phải xả thí hằng hà sa số thân, bỏ hằng hà a tăng kỳ kiếp để tu lục độ, tích tụ công đức không nhàm

mỏi, triển khai trí huệ tới tột cùng, mài tâm mình ngày càng trở nên trong sáng như gương, để rồi có thể cỡi trên những ngọn sóng Sanh - Tử độ sanh không nhàm mỏi...

Nàng ngờ ngợ như có một điều vừa kỳ, vừa diệu sắp xảy đến (mà nàng lại rất ưa thích những điều Kỳ - Diệu) với giọng nói ồm ồm đầy ẩn ý của ông lão, thực tâm nàng cũng muốn kinh qua cho biết một lần... Nàng cũng có cảm giác ông lão này có lẽ không phải là một người bình thường, lại không có ý hại người... Lại nữa, không hiểu sao cứ hễ đứng gần lão chuyện trò, nàng lại cảm thấy thân tâm rất an lạc, mọi muộn phiền như muốn tiêu tan. Bụng bảo dạ: Thôi, cứ thử liều một phen, cứ đòi nàng nặng uống bằng được, có thể lão sẽ đổi ý chẳng??? Cùng lắm thì chết cũng chẳng sao, Éch đã mất rồi, thì nàng cũng chẳng thiết tha gì đến cõi đời này nữa Nghĩ rồi, Công Chúa cứ khóc thút thít, mè nheo lằng nhằng với lão:

- Hu ... hu ... hu ... Ông ơi... Thứ rượu của ông có gì mà phải quý??? Cháu đang khát... Ông cho cháu uống một tí đi... hu ...hu ...hu!!!!..

Ông lão lăm bắm:

- Chất nước này chỉ cho những kẻ thực tâm muốn cầu giải thoát. Nhưng hôm nay, chắc cũng là hữu duyên. Ta cho mi uống cũng được !!!

Nói xong, lão quăng bầu rượu cho Công Chúa... Nàng đỡ lấy một cách sung sướng. Hớn hờ mở nắp bình. Mùi rượu bốc lên mũi làm nàng ngây ngất... Nhưng hơi bị khựng lại vì một cảm giác nhòm góm khi thấy miệng bình đầy rã rớt của ông lão . Len lén, liếc nhìn lão thật nhanh. Xong, Công Chúa khe khẽ lấy vạt áo lau vội miệng bình. Bỗng tiếng nghe lão cười khành khách nói băng quơ :

- Thật đáng tiếc...!!! Chính những chất đó mới có thể rửa sạch những nghiệp chướng của mi đó !!!

Nhưng Công chúa không để ý đến lời lão nói . Nàng khẽ nâng bình lên, nhắm mắt tợp một hớp ngắn...

Rượu vừa qua môi . Chạm vào đầu lưỡi ... Bỗng dưng, nước rượu biến thành một đám hào quang tan loãng thấm vào thân tâm thật mát mẻ. Công chúa bỗng thấy một vùng ánh sáng ngũ sắc chói loà phủ lên toàn thân mình... Rồi một sức mạnh ghê gớm đẩy nàng ngã bật ra phía sau . Đầu đập mạnh vào một hòn đá lớn khiến nàng kêu lên một tiếng “Ồi !!” đau đớn và ngất đi...

...

Tỉnh dậy....

Ngạc nhiên quáẾch đang ngồi bên cạnh (dưới hình dáng người)....Tay nàng vẫn còn ôm bình rượu trên ngực. Ông lão đã biến mất từ lúc nào ... Lòng cảm thấy bồi hồi như mình vừa thoát kiếp. Nhìn xuống bình, một dòng chữ nguệch ngoạc đề “ Bồ Đề luân hồi tửu”.

Công chúa ngồi nhồm dậy . Nàng có cảm tưởng mình đang đi từ cơn mơ này, sang một cơn mơ khác. Không tin ở đôi mắt mình, nàng dụi dụi mắt.... Lòng tràn ngập một niềm vui:

- Ồ.... Anh đấy ử Có phải em đang nằm mơ đấy không?

Hoàng tử nắm lấy đôi bàn tay xanh xao gầy guộc của công chúa, nói một cách tha thiết:

- Không em ạ, Em không nằm mơ đâu . Đây chính là sự thật. Tình yêu của em đã làm cho anh trở thành người sớm hơn hạn định.

Cũng may, nhờ vị Hồ Lô em vừa gặp đã đưa chúng ta đoàn tụ đây!!!

Công chúa ngập ngừng:

- Em vẫn chưa hiểu . Anh đã bị rớt xuống vực sâu 7 ngày trước rồi mà??

- Phải

Nói rồi... Ếch thông thả kể lại cho công chúa nghe những gì xảy ra sau đó....

Ngay cái hôm đó, sau khi Ếch bị bắn văng xuống vực. Nhưng vì thân nhỏ, nghiệp nhẹ nên chàng bị rớt xuống một hốc núi cách đó cũng không sâu lắm. Chàng có nghe công chúa khóc và gọi chàng mỗi ngàyNhưng không cách gì chàng có thể kêu lên để công chúa có thể nghe được, đành phải nhẫn nhịn chờ đợi . Hai hôm trôi qua, Ếch không thấy công chúa ghé lại, chàng tin rằng nàng đã bỏ đi, và cảm thấy thất vọng tột cùng.... Nhưng đến hôm thứ 3 thì công chúa trở lại . Nàng ngồi bên bờ vực, tỷ tê, khóc lóc và phở Tình Yêu của nàng lên Ếch. Do Tình yêu đó, Ếch dần dần lột xác thành người... Nhưng chàng phải chờ 7 ngày mới lấy lại đủ 7 vía để vĩnh viễn nhập lại thân người Nhưng khi đã thành người được rồi thì một chuyện khó khăn khác lại xảy đến. Vì vực quá sâu, chàng không thể búng người lên được. Đang loay hoay, thì gặp lão Hồ Lô đi ngang. Lão cũng ngồi ngay đầu vực, (nơi công chúa vẫn thường ngồi) thò đầu xuống hỏi:

- Này, tiểu tử... Mi ở dưới đấy có vui không??

Hoàng tử nghe tiếng lão vang vang như tiếng trống, biết không phải là người bình thường, nên kêu lên:

- Xin lão làm ơn kéo cháu lên với . Dưới này buồn lắm!!

- Được!! Nhưng với một điều kiện...

- Điều kiện gì thế??

- Ta sẽ đưa mi đi gặp một người . Nhưng không được ra mặt cho

đến khi ta bỏ đi ...

- Được... được.... Ông muốn sao cháu cũng bằng lòng!!!!

Nghe hoàng tử nói như thế, lão thò xuống một sợi dây trắng như dây cước, nhưng lại mềm như tơ... Hoàng tử bám vào sợi dây để lão kéo lên. Hoá ra, sợi dây trắng đó chính là râu của lão . Vừa lên đến đầu vực, lão vừa xoa xoa cằm vừa bảo:

- Trông người chẳng lấy gì làm to lớn mà cũng nặng gớm!!! Cũng hên, mi tóm lấy cả chùm nên chưa đứt sợi nào (càng xoa cằm, thì râu của lão càng ngắn lại - Đổi giọng). Mau theo ta đi cứu người cái đã...

Nói rồi, lão phăng phăng đi trước, cả hai đi một đôi thì vào khu rừng trúc. Lão quay lại, búng hoàng tử bay tuốt lên cao . Để chàng ngồi đu đưa trên một nhánh trúc. Trông mỏng manh mà lại rất vững. Đồng thời lão điểm huyết làm cho hoàng tử bị cứng như một khúc gỗ và không thể nói được. Trên cao, hoàng tử nhìn xuống, thấy lão già lấy trong bọc một túi sỏi và bắt đầu chơi nhạc...

...

Hoàng tử kể kiếp...

Sau đó thì em đã biết rồi... Anh ngồi trên cao, nhìn em ngơ ngác đi vào rừng trúc. Muốn gọi cũng không được nên đành phải ngồi yên nhìn sự việc xảy ra .

Cho đến khi em bị ngã bật ra sau khi uống chất rượu ấy thì anh thấy lão chạy vội lại, vực em lên, coi vết thương sau ót có bị nặng không, sau đó, lão nhỏ vào vết thương một ít nước bọt rồi bảo lớn:

- Tiểu tử, mi có thể xuống lo cho “cục nợ” này được rồi!!!

Nói xong, lão phát tà áo rộng, anh rơi xuống như một chiếc lá đồng thời các huyết đạo cũng được đả thông. Trước khi bỏ đi, lão còn dặn:

- Hãy đợi cho nó tỉnh dậy đã. Sau một canh giờ mà chưa thấy tỉnh thì mới phải đánh thức và nhai mấy lá thuốc này nhét vào miệng nó nhé...

Nói xong, lão bỏ lại vài chiếc lá khô, cất giọng hát ư ử ngang phè rồi bỏ đi. Đi vài bước, lão quay lại rồi dặn thêm:

- À này... Xong việc, hãy trở về kinh, xây một ngôi chùa lớn. Ba năm sau sẽ có một vị Thánh tăng đi ngang. Vị đó sẽ là vị sư trụ trì cho ngôi chùa đó đấy Lúc đó, Phật pháp sẽ được trường tồn....
Nghe lời lão, anh ngồi chờ thêm một chút nữa thì em tỉnh dậy

....

Công chúa im lặng nghe Hoàng tử kể. Đầu vẫn còn choáng váng và cảm thấy nhức buốt đằng sau ót... Nàng lấy tay xoa xoa đằng sau ót.
Ếch tiếp:

- Anh thấy kể cũng lạ, nơi đây vắng vẻ thế này, rất hiếm có bước chân người lui tới. Ông lão kia có thể là một vị Thiền sư sống quanh quần đâu đây...Vả, mỗi một lời nói của lão đều có nhiều ẩn ý, đều nói lên con đường tu tập của một bậc đại bồ tát... Anh đoán, vị này chắc là một bậc đại Bồ Tát tu theo hạnh Quán Âm nương vào âm thanh mà tu tập. (chép miệng..) Đáng tiếc...đáng tiếc...!!! Chúng ta chỉ được gặp Ngài trong thoáng giây!!! Trong kinh đức Phật kể, có một vị Đại Bồ Tát tên là Quán Thế Âm, ngài nương âm thanh để tu tập, cuối cùng đạt được “Nhĩ căn viên thông”, viên thông được một căn thì cả 5 căn khác (Nhãn, tỷ, thiện, thân và ý) cũng đều được viên thông cả, lúc đó thì có thể chứng được đến bậc Diệu Giác và Đăng giác, (tức là chỉ còn một bậc là đạt đến quả vị Phật) Ngài Quán Thế Âm có duyên rất nhiều với chúng sinh trong cõi Ta Bà này, là chúng ta đấy!!!... Ngài luôn luôn nghe được hết những nỗi thống khổ của

chúng sanh, và hể chúng sinh nào khổ đau, kêu cứu đến ngài, ngài đều lập tức ứng hiện...(Ếch tiếp), Trong kinh lại còn nói, sức phương tiện hoá độ của ngài rất lớn, tùy theo chúng sinh mà ngài hoá hiện để độ sanh nữa cơ..., như nếu có thiện nam tử, thiện nữ tu, Tỳ Sa Môn, tiểu vương, trưởng giả, nhần đến người nữ, cư sĩ, tể Quan, Trời, Rồng, Dạ Xoa, Càn Thát Bà v.v.. đáng được độ thoát, Ngài liền đều hiện thân ra mà vì đó nói pháp.... Nếu thực là chúng ta đã gặp được một vị Đại Bồ Tát thì thật là mình đã gieo trồng được rất nhiều phước duyên mới gặp được Ngài thị hiện mà cứu độ thuyết pháp như thế, chỉ tiếc mỗi điều là phước mỏng, nghiệp dày, nên chỉ được gặp Ngài thật ngắn ngủi !!!

(nhìn công chúa trầm ngâm một lúc rồi lại tiếp...), nhưng bây giờ đưa anh xem vết thương sau ót có bị chảy máu không, khi em ngã văng vào hòn đá, anh nghĩ chắc không bị trấn thương bên trong, vì lão Hồ Lô đã xem xét vết thương và chữa cho em rồi, chỉ sợ máu còn rỉ nên tốt hơn là rịt một vài loại lá thuốc cho cầm máu mà thôi ...

Nói rồi, hoàng tử xem xét vết thương cho nàng rất kỹ, chỉ thấy bầm và u một cục đằng sau gáy . Nhấn vào thì thấy hơi đau đau... Chàng kết luận, chắc không hề gì, nhưng sợ công chúa bị nhức đầu dai dẳng, chàng hái một ít lá thuốc, vò nát rồi bắt công chúa nuốt.... Còn mấy chiếc lá khô do ông lão đưa thì chàng cất vào túi, để dành tới khi nào cần mới dùng tới...

Vẫn còn bàng hoàng, công chúa nhìn quanh, lòng như chưa tin chắc sự thực xảy ra quá đột ngột. Công chúa nghe lòng như trùng xuống. Nhìn hoàng tử, lòng lại ... xôn xao, một niềm vui như sóng trào tràn ngập tâm hồn, nàng úp mặt vào ngực hoàng tử mà khóc thút thít (?). Nàng cũng không biết tại sao mình khóc? Vì quá sức vui mừng? Vì

thẹn? Vì bối rối Hay vì không biết... nên xử trí ra sao trong tình huống đột ngột này ... Thôi , đành khóc cho tiện việc..!!!

Hoàng tử vòng tay ôm lấy công chúa, hai tay nâng khuôn mặt nhợt nhòa nước mắt. Rồi như một lễ nghi, chàng cúi xuống...

Thấp dần...

Thấp dần...

Đặt lên đôi môi công chúa một nụ hôn, cùng câu nói qua hơi thở

“Anh Yêu Em...”

Rất khẽ...

Hết

() Hình hài vô lượng - Thơ Nghiêm Xuân Hồng*

*(**) Thơ Nghiêm Xuân Hồng*

Lời kết: Tất cả những tài liệu liên quan đến Phật pháp đều được trích rải rác từ trong các Kinh và Luận, viết theo sự hiểu biết thô thiển của tác giả. Nếu có điều gì sai sót, tác giả xin thành tâm sám hối về tội vọng ngữ.

Chiêu Hoàng

Đi vào Mặt Trời...

Lúc ấy vào khoảng 3,4 giờ chiều... Nắng bắt đầu yếu và đổi thành màu vàng nhạt. Nàng đang đi trên một con đê hẹp, dài hun hút tới

cuối chân mây.... Hai bên là đồng lúa rì rào như đang thầm thì nói chuyện khe khẽ và cười rúc rích... Chung quanh là một vùng không gian thênh thang... Nàng như một kẻ lữ hành, vừa đi, vừa ngắm cảnh, lòng cũng thênh thang như khoảng không gian trước mặt. Thoang thoảng đâu đây, mùi thơm của lúa mạ rạt rào....

Lòng nàng cũng rạt rào như thế. Nghiêng đầu, lắng nghe lòng mình kể lể... Biết được rằng, mục đích cuộc “đi chơi” hôm nay, là nàng muốn đi hết tới chân đê. Nơi giáp ranh với Đất và Trời, vừa kịp lúc mặt trời đang lặn để có thể [i]bước hẳn vào Mặt Trời[/i].... Vì ý nghĩ đó làm nàng càng hứng khởi, đi tung tăng như đứa trẻ với một tâm thức thênh thang và quên mất đường dài...

Đi thêm một quãng, chẳng biết bao nhiêu lâu. Nàng lại phát hiện có một người bạn đồng hành.... Một nam nhân, hẩn lạng lẽ theo sau, lạng lẽ tùy hỷ với niềm vui rạt rạt trong tâm nàng...

Mặt trời đã bắt đầu chênh chếch, to lớn và đỏ rực... Ánh nắng chuyển sang màu đỏ còn pha một chút vàng yếu ớt.... Con đê vẫn cứ dài ngoẵng ra . Bầu trời bắt đầu thẫm lại, trùm trong không gian một màu tím pha chì.... Nhìn con đê còn dài hun hút, mà Mặt Trời lại sắp chạm mặt đê. Nàng chợt biết mình không còn cách nào đi kịp để bước vào Mặt Trời như ý muốn.... Nhưng dù vậy, nàng vẫn cứ đi... Người Nam vẫn lẻo đẻo theo sau... vẫn [i]“đọc”[/i] được hết những tâm thức bắt đầu thổn thức của nàng và vẫn âm thầm chia sẻ bằng một lòng yêu thương vô điều kiện...

Thật là một cảnh tuyệt đẹp hiện ra trước mắt...

Mặt trời từ từ lặn...

To và đỏ ối, phóng ra những tia sáng yếu ớt cuối cùng pha với màu tím hoa bèo toả ra một vùng rất rộng ở phía Tây... Bước chân nàng

chậm lại, ngây ngất nhìn cảnh tượng ấy... Lòng bồi hồi như vừa lỡ mất một cơ hội hiếm quý...

Người nam cũng bước chậm lại. Luôn luôn giữ một khoảng cách vừa đủ. Yên lặng và kín đáo chia sẻ với nàng những nỗi ngậm ngùi. Có một điều kỳ diệu là, ngoài sự chia sẻ âm thầm ấy, nàng còn cảm nhận một cách rất rõ ràng rằng chàng chính là điểm tựa, là nơi che chở của nàng. Tâm chàng mệnh mang rộng lớn như bầu trời đêm bắt đầu lung linh một vài vì sao mới mọc. Cảm nhận được điều đó, tâm nàng lại càng thổn thức, bước đi chậm lại, phụng phịu, như một đứa trẻ lỡ đánh mất một món quà quý mà lòng thì muốn nhõng nhẽo, muốn vùi vĩnh để được yêu thương

Màn đêm bắt đầu bao trùm, các vì sao lấp lánh trên cao như một tấm nhung đen được nạm ngọc.... Người nam vẫn lẻo đẻo theo bước chân... Nàng đi như ngây, như say..., loạng choạng... Nàng có cảm tưởng mình đang bước vào một khu vườn đầy những kỳ hoa, dị thảo mà mùi hương từ những cánh hoa làm cho tâm nàng như muốn say ngất đi. Đồng lúc, nàng lại khởi tâm muốn quay lại, nhìn được tận mặt người bạn đồng hành của mình là ai. Tại sao chàng có vẻ hiền nàng trên mọi ngõ ngách trong tâm thức đến thế? Tại sao nàng có cảm tưởng như Chàng và Nàng chỉ là [i]Một [/i] ???

Sự thôi thúc đó kèm theo tâm thức đang choáng váng muốn say ngất làm nàng loạng choạng quỵ xuống. Nước mắt ứa trên mi... Lập tức, chàng bước nhanh thêm vài bước và đưa tay đỡ lấy thân người nàng vừa đổ xuống.... Nàng vòng tay ôm chặt lấy chàng... Nghe hơi ấm từ ngực chàng toả ra đầy khắp... Run run.. Nàng dùng hết sức ngược đầu lên để nhận diện mặt chàng...

Lập tức, cảm giác được nương tựa tự nhiên biến mất. Toàn thân

chàng bỗng nhiên tan vào với màn đêm thênh thang. Biến thành muôn vạn vì sao sáng trên cao, mà mỗi vì sao, chính là đôi mắt chàng nhìn nàng bao dung, chan chứa những yêu thương...

Giật mình tỉnh giấc... Lòng vẫn còn bàng hoàng... Vẫn còn cảm giác hương mùi lúa chín bàng bạc đâu đây. Gió đồng nội... Không gian thênh thang và bầu trời đêm với ngàn vì sao lấp lánh cùng với tình thương bao la vô điều kiện trùm lấy nàng từ trên cao...

Chiêu Hoàng

Hấp Tinh Đại Pháp

Mấy ngày hôm nay cô nhỏ dở chứng buồn ngang phè (mà chẳng chịu báo trước)... Hấn không có người chơi với nên cũng buồn theo... Chọc thế nào Nhỏ cũng không chịu nhếch mép lên cười. Cứ nhìn hấn "trang nghiêm" (mà nhỏ cứ tưởng là "trang nghiêm" lắm, nhưng trong bụng hấn cười thầm là cái nhìn ấy chỉ.... khiêu khích hấn thêm thôi!!!)

Hấn chạy long tong sau lưng cô nhỏ vừa chọc nhỏ cười, vừa khoe:

– Nhỏ oiiii... Anh có đọc chiêu "Hấp - Tinh - Đại - Pháp" đó. Nhưng

chiêu này thuộc chính phái 100%, không có giống như cái gã ác độc Nhậm Ngã Hành của tà phái Ma Giáo đâu. Nghĩa là, anh chỉ hút những cái buồn khổ của Nhỏ thôi ... Chỉ cần Nhỏ đưa anh mượn cái tay anh cầm một chút là bao nhiêu nỗi buồn sẽ hút qua anh hết ráo !!!

Nhỏ ôm mặt ngồi chù ụ nhìn gã:

– Thiệt hông zị??? Có mới nói à nha... !!!

Hắn trợn mắt:

– Thiệt mà... (hăng hái). Đưa tay đây, anh hút cho một cái rẹt là xong!!!

Cô nhỏ vẫn ôm mặt hững hờ nhìn ra ngoài trời. Nắng hôm nay ấm lắm. Giá mà cái nỗi buồn nó đừng chơi ác, dộng ngang hòng thì hay biết mấy. Nhỏ sẽ rủ "thằng chả" đang đứng léo nhéo bên cạnh đi ra biển chơi. Nhưng nỗi buồn cứ lảng đãng ngự ngang trong tim. Đẩy đưa thế nào cũng cứ chùng chình đứng đó mãi... Cô nhỏ phải hít đứng lên, vừa đi, vừa đá những hòn sỏi nhỏ lăn lăn dưới chân. Hắn cũng lót tót theo sau, thầm nghĩ: ỉ zà ... Buồn chi mà buồn dai dẳng như mưa dầm zị chời??? Hắn vẫn chưa có dịp trở độc chiêu "Hấp tinh đại pháp" cho Nhỏ coi, ngấm ngấm một lúc hăm kiếm có gây sự:

– Ê....

– !!!!

– Ê^^^^ ...!! Đủ rồi nheng... Nhỏ buồn thì cũng buồn ... vừa vừa thôi, để dành chỗ cho thiên hạ buồn với chứ!!! ... Anh đi theo mỗi cẳng rồi nheng!!!

Nghe hấn nói nghêng ngang kiêu chọc tức. Cô Nhỏ phát ... phì cười. Tính trẻ con lại nổi dậy, nàng lập tức tung chưởng "đanh đá " đánh trả bằng một giọng ngang phè:

– Mỗi cẳng thì cứ việc ngồi chớ... Ai kiu đi theo tui hoài zị???

Hấn cười thầm vì thấy liều "thuốc chọc tức" của mình hiệu nghiệm, nên mon men dỗ mồi ...dụ dỗ:

– Thì đó mới là "nan đề" !! Hay Nhỏ giúp anh kêu nó ngồi nghỉ đi ...

– Được!!!

Nói rồi, cô Nhỏ chu mỏ nói chuyện với cái chân hấn:

– Nè ... thằng chủ mày nó muốn mày ngồi nghỉ đó. Ngừng lại nheng ... Đừng có mà lộn xộn xăn xe. đi woài!!!

Nhưng đôi chân của hấn vẫn cứ sấn tới, cô Nhỏ vừa quát tháo, vừa đi thụt lùi "Ê ... !! Ê....!! " Rồi nàng lấy tay vừa đánh vào bắp vế hấn, vừa cười lên khanh khách: "Chân hư nè`` ... Nói hông chịu nghe lời, bị đòn là đáng lắm!!! hiiihiiihii... "

Hắn bỗng ngừng lại, hô lớn:

– Ha ...ha ... ha ... Nhỏ cười rồi đó nheng... Thấy hông??? Hấp tinh đại pháp của anh tuyệt diệu quá chời. Chỉ cần nhỏ đưng zô chân anh thui là bị hút hết cái buồn qua anh rồi đó ... Thấy hông??? Ha ...ha ...ha... !!

Nắng đã lên. Một ngày mới lại bắt đầu... Thấp thoáng, trong không gian, tiếng cười ròn rã của đôi bạn trẻ dài theo bóng nắng lung linh...

Chiêu Hoàng

Hương Rơi Cuối Mùa

Thiên hạ thường gọi tôi là "thằng khờ". Nhất là đám con nít trong xóm, cứ hễ khi nào tôi ra đường một mình chúng cũng đều xúm vào trêu ghẹo, nhỉnh đến có đứa quá khích động liệng cả đá vào tôi nữa: "Ồ kia, ra mà coi thằng khờ tụi bay ơi!!"

Những lúc bị chúng bắt nạt, đánh như thế, tôi thường khóc rống lên, ôm đầu chạy tuốt về nhà:

"Mẹ ơiiii..... Mẹ ơiiiiii..... Chúng đánh con đau quá....Hu...hu...hu..."

Lần nào cũng vậy, mẹ đều xót xa, ôm tôi thật lâu trong lòng cho đến

khi tôi cảm thấy ấm áp, an lạc:

"Mẹ đã dặn con bao lần mà con vẫn không nhớ. Chớ nên ra đường chơi một mình mà không có mẹ. Chúng sẽ ném đá và làm con đau đớn. Con nhớ chưa?"

"Con nhớ! Híc..híc..híc..."

"Ngoan lắm. Nào cho mẹ xem con bị đau đâu."

Nói rồi. Bà tỷ mỷ nhìn từng phân vuông trên da thịt tôi, sờ đầu, nắm tay, chân v.v.. để chắc chắn tôi không bị bầm vập, trầy xước chỗ nào.

"Mẹ ơi. Thằng khờ là gì hở mẹ?"

"Có nghĩa là một đứa trẻ vì một lý do nào đó mà đầu óc nó phát triển rất chậm - như con vậy - Con năm nay đã mười hai tuổi, nhưng não bộ của con chỉ bằng một đứa trẻ lên năm. Lại nữa, đôi khi một vài bộ phận trong cơ thể không nhận được tín hiệu từ não bộ, hoặc nhận một cách sai lạc, nên hành động trở thành vụng về, lệch lạc rất nhiều. Cơ thể thì phát triển một cách bất bình thường, dị dạng. Một vài cơ quan trên người bị teo lại hoặc lệch đi. Như miệng con hơi bị méo, lệch hẳn qua một phía. Đầu óc thì khi nhớ, khi quên. Bộ óc không đủ khả năng để nhớ được một chuyện mới xảy ra vài ngày trước đó. Những tư tưởng thì cứ nhảy lên liên tục, hết ý niệm này nối tiếp với ý niệm khác. Niềm vui, nỗi buồn luân chuyển luôn luôn, phát sinh ra những hành động hồ đồ khi khóc, khi cười không thể kiểm soát nổi..."

Mẹ nói dài quá, tôi chẳng hiểu gì. "Não bộ", "phát triển", "cơ thể bất bình thường" v.v.. và nhiều từ khác... Tất cả những ngôn từ ấy đều rất trừu tượng đối với tôi. Tóm lại, tôi chỉ hiểu đại khái "thằng khờ" chính là tôi, mười hai tuổi, nhưng chỉ bằng một đứa bé lên năm. A ha... Như vậy cũng tốt lắm chứ! Chẳng thế mà lúc nào tôi cũng được

mẹ đặc biệt chăm sóc. thỉnh thoảng còn thấy mẹ vừa ôm tôi vào lòng vừa khóc nữa...

Mẹ rất thương tôi. Tôi chỉ thấy bằng cảm giác. Rõ rệt nhất về tình yêu bà dành cho tôi là bà thường ôm tôi vào lòng, để tôi co gọn người trong lòng bà, nghe hơi ấm từ ngực bà truyền sang, cảm nhận được tình yêu bà dành cho tôi thật bao la. Đôi khi sung sướng quá, tôi cứ chỉ muốn mình mãi mãi là một đứa bé năm tuổi, mãi mãi là thằng khờ của mẹ.

Về ngoại hình - dưới con mắt cực kỳ chủ quan - tôi tự nghĩ có lẽ mình trông không đến nỗi tệ. Đôi mắt hơi lớn. Miệng bị lệch nên lúc nào cũng hở, rãi rớt cứ chảy ra ròng ròng mà tôi chẳng hề biết, vì vậy mà ngực áo lúc nào cũng ướt. Mẹ phải đeo thêm cho tôi một cái yếm cho đỡ lạnh ngực. Mẹ biết tôi rất thích màu sắc nên cái yếm nào cũng đầy màu xanh, đỏ, tím, vàng v.v.. (Những cái yếm này nhiều khi cũng làm trò cười cho thiên hạ). Tôi thích nhất cái yếm có hình cầu vồng ngũ sắc, vì tôi luôn luôn nghĩ rằng mình từ đó mà ra. Thật tuyệt diệu khi được sinh ra từ một vùng đầy màu sắc như thế!

Mặc dù tôi là con trai, nhưng mẹ tôi lại cắt tóc bum bê (chắc mẹ chỉ biết cắt một kiểu đó thôi!). Đằng trước là một mảng tóc che cái trán ngang xuống tới chân mày. Khuôn mặt hơi vuông, nên với kiểu tóc như vậy trông tôi lại càng ngờ nghệch. Đôi tai hơi to quá khổ, vênh ra phía trước. Một đôi lần, nhìn ngắm mình trong gương, tôi thấy mình cũng đẹp trai lắm nên hay mỉm cười và...làm điệu với chính mình...

Tôi không đến trường. Mẹ bảo đang xin cho tôi vào một ngôi trường cho những trẻ em khuyết tật, nhưng vì trường quá xa nhà, đưa đón không tiện nên mẹ giữ tôi ở nhà luôn. Chỉ một tháng một lần, đưa tôi

đi bác sĩ và lấy thêm thuốc mà thôi.

Những lúc rảnh, mẹ thường lôi những quyển sách tập cho tôi nhận diện qua hình ảnh.

"Xe đâu?" Mẹ hỏi.

Tôi nhìn một lúc rồi chỉ vào chiếc xe mẹ đã dạy rất nhiều lần.

"Giỏi lắm. Xe màu gì?"

"Màu... màu..."

Tôi cố lục tung trong đầu những ngôn từ mà mẹ vừa dạy trước đó coi cái màu của xe là màu gì. Chà. Cả tỷ thứ nhảy lung tung trong đầu mà bất ngờ tôi chưa thể nhận diện ra cái nào là cái nào... Hừm...

Màu gì nhỉ?

"Màu?" Giọng mẹ nhắc nhở..

"Màu.... xanh..."

"Sai rồi! Màu đỏ đấy chứ. Nè. Trái táo này cũng là màu đỏ. Nhớ chưa?"

Tôi bá lấy cổ mẹ:

"Mẹ ơi. Cái xe cũng là trái táo hở mẹ?"

"Ừm... Không phải đâu. Cái xe này chỉ cùng màu với trái táo thôi. Nó không phải là trái táo. Nhớ nhé!"

Tôi ngồi dựa hẳn vào ngực mẹ, nghe hơi ấm từ ngực bà truyền qua. Âm thanh từ môi bà bay ra như mơ, như thực. Bà nói cái gì mà nhớ với quên? Tuyệt nhiên tôi không thể nhận ra bà đang nói gì.

"Nón đâu?"

Tôi mệt mỏi, không muốn suy nghĩ gì nữa hết, chỉ bừa vào một cái hình trong quyển sách đầy những hình ảnh và màu sắc. Mẹ kêu khẽ: "Không phải đâu! Đó là con ngựa. Con ngựa có bốn cái chân và một

cái bờm ở trên đầu. Con nói đi. Con ngựa!"

"Con ngựa...". Tôi lặp lại một cách máy móc.

"Ngoan lắm..."

Mẹ biết tôi đã mệt và bắt đầu lười biếng suy nghĩ. Nên bà yên lặng. Nhìn mông lung qua khung cửa sổ sáng lòa những nắng. Tôi thương đôi mắt mẹ. Mắt mẹ to, có màu nâu hạt dẻ, hun hút một chiều sâu khó hiểu. Lần nào nhìn sâu vào mắt mẹ, tôi chỉ muốn ngụp lặn thật sâu trong đôi mắt ấy. Tôi thấy được nỗi buồn mênh mang, mênh mang...

Gia đình tôi rất nghèo. Chỉ có hai mẹ con sống trong một căn phòng nhỏ. Mẹ không bao giờ nhắc đến cha tôi, tôi cũng chẳng bao giờ hỏi mẹ về Cha, vì đối với tôi, tất cả đều rất mơ hồ, lảng đãng. Tôi chỉ biết có Mẹ và không gian riêng tư rất hạn hẹp trong căn phòng nhỏ này. Chỉ cần đi tung tăng vài bước là hết phòng. Góc bên kia là bếp. Mẹ ngăn một cái hàng rào gỗ cao để tôi không vào được. Mẹ bảo phòng khi hỏa hoạn. Tôi chẳng hiểu hỏa hoạn là gì. Nhưng mẹ cấm tiệt tôi không được bén mảng đến khu ấy.

Ngoài ra, tôi có thể ngồi lui cui chơi một mình cả ngày với mấy món đồ chơi linh tinh. Tôi rất thích cây súng ngắn, làm bằng một loại gỗ khá nặng, trông y như thật, rất đẹp mắt. Những lúc tâm hồn bất an, bất an, nhất là những lúc lên cơn, tôi như người nhập đồng, la hét, lẫn lộn, và trở nên rất dữ tợn. Cơn giận dữ ùn ùn xô tới như cơn bão, tôi đập phá bất cứ gì ở trong tầm tay. Một lần, tôi dùng cây súng bổ xuống đầu mẹ phọt máu, nhìn thấy máu chảy dài trên mặt mẹ, tôi càng thêm điên tiết, dữ tợn hơn. Tôi nghe Mẹ kêu "ối" một tiếng lớn rồi nhào tới ôm chặt lấy tôi vào lòng, càng dẩy dụa, mẹ càng ôm tôi chặt hơn. Như một người thợ săn thiện nghệ, bà lôi ở đâu ra một ống

chích, đẩy nhẹ vào mông tôi. Một lúc, cơn điên dần dần hạ, tôi từ từ chìm vào giấc ngủ... Lúc đó, người đàn bà trẻ mới có thì giờ nhìn đến vết thương mình...

Cứ hể ba giờ chiều là mẹ phải đi làm. Chẳng hiểu mẹ làm gì nhưng về trễ lắm. Không bao giờ tôi biết mẹ về lúc nào. Cứ trước khi đi làm, mẹ đều căn dặn chỉ một điệp khúc tới độ tôi đã thuộc lòng:

"Thức ăn mẹ để sẵn trên bàn, khi nào con đói thì ăn nhé. Buồn thì mở TV lên xem hay lấy sách hình ra học. Buồn ngủ thì cứ leo lên giường ngủ nhớ chưa? Mẹ sẽ về!!"

Tôi yên lặng gật đầu. Mẹ ôm tôi vào lòng hôn lên má rồi lặng lẽ ra cửa khóa lại. Để chắc ăn tôi không chạy ra ngoài chơi, bà còn cẩn thận khóa thêm một ổ khóa khác phía bên ngoài.

Đời sống của tôi dường như chỉ khép kín ở bốn khung vuông, ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài. Nhưng chẳng hề gì vì tôi đã có một thế giới rất riêng tư - ngay cả mẹ cũng không biết - không phải tôi muốn dấu mẹ, nhưng tôi thực không biết nói sao để diễn tả cái thế giới ấy, một thế giới của không gian thênh thang và kỳ diệu, biến đổi theo từng ý niệm tâm thức khởi lên, lẫn lộn, từng mảnh chấp vá và có rất nhiều màu sắc...

*

Một buổi sáng. Sau khi tắm rửa, chải đầu, mẹ mặc cho tôi một chiếc áo mới:

"Hôm nay mẹ sẽ đưa con lên chùa làm lễ quy y..."

Tôi không biết quy y là gì. Nhưng vẫn im lặng, thông tay để mặc mẹ mặc quần áo cho mình.

"Mẹ còn muốn thầy ban phép lành cho con và nhất là xin được sám hối tất cả những lỗi lầm mẹ đã tạo..."

Tôi thực chẳng hiểu mẹ nói gì. Tựa như mẹ đang nói chuyện với một bóng ma nào đó. Nhưng bằng cảm xúc bén nhạy của mình, tôi biết lúc đó mẹ đang rất buồn, đôi mắt mẹ đong đầy những khổ đau. Tôi có thể nhìn thấy được long lanh, hạt nước mắt sẵn sàng tràn ra khoé mi. Tôi nhìn bà ngẩn ngơ:

"Sao mẹ lại khóc thế?"

Mẹ tôi quệt vội giọt nước mắt vào cánh tay áo, ôm tôi vào lòng âu yếm hỏi:

"Hôm nay được mặc áo mới. Con có thích không?"

"Con thích!" Tôi máy móc trả lời rồi hỏi lại:

"Mình đi chơi đâu hả mẹ?"

"Thì hồi nãy mẹ nói con rồi. Hôm nay mình lên chùa..."

Mặc dù vẫn chẳng hiểu chùa là gì, nhưng tôi giữ im lặng, vì nếu có hỏi thêm thì câu trả lời của mẹ càng làm tôi mù mịt. Tuyệt nhiên, tôi chẳng có một quan niệm hay một ý tưởng nào trong đầu về cuộc đi chơi hôm nay. Dẫu vậy, lòng tôi cũng rộn lên một niềm vui vì được ra khỏi nhà. Được nhìn thấy một thế giới khác so với thế giới của riêng tôi. Chẳng phải sao? Mỗi thế giới đều có những điều kỳ diệu, biến ảo riêng của nó. Mà lạ lùng thay, hình như sự biến ảo, kỳ diệu này chỉ có mình tôi nhìn thấy, nó làm cho tâm tôi thật kích động, và đôi khi tôi có cảm tưởng trái tim mình như muốn bị vỡ tung, muốn lập tức, nhập vào với không gian thênh thang mang đầy những bí ẩn, kỳ diệu của một kiếp người... Những lúc kích động như thế, tôi lại bị lên cơn...

Trên suốt con đường dài từ nhà đến chùa, cả hai cùng im lặng.

Khuôn mặt mẹ lộ rõ sự suy tư và khổ đau. Tôi không hiểu mẹ nghĩ gì, nhưng thỉnh thoảng tôi nghe tiếng mẹ thở dài. Giọng mẹ khẽ khàng như nói với một người trong mơ:

"Hối ơi. Cho mẹ ngàn lần xin lỗi... Mẹ thật có lỗi với con..."

Gió mát thổi qua cửa kính xe làm tôi thiu thiu muốn ngủ. Đôi mắt tôi xụp xuống. Tâm thức loé lên cơ man những giải nắng với những màu sắc rực rỡ. Tôi rơi vào giấc ngủ với không gian đầy màu sắc và mộng mị ấy...

*

Vị thầy khoác chiếc áo choàng màu đỏ rực như màu rượu chát. Ông ngồi trên một cái bệ, dáng vững vàng, to lớn như một trái núi nhỏ. Ông có đôi mắt rất hiền từ và ấm áp. Cả hai mẹ con quỳ thụp xuống, cái kéo của mẹ mạnh quá tới độ tôi bị té ngồi xuống sàn trong lúc mẹ xụp xuống lạy. Tôi thấy người mẹ run lên bần bật, nước mắt tuôn như mưa, hình như mẹ đang rơi vào một sự kích động to lớn lắm. Sau khi lễ vị đạo sư ba lễ, mẹ úp mặt xuống sàn nói một mạch, làm như nếu bà nói chậm, thì bà sẽ không còn cơ hội nào để có thể nói nữa. Bằng một giọng cách quãng, gấp gáp và đầy nước mắt:

"Thưa thầy. Chúng con lên chùa hôm nay để xin thầy làm lễ quy y cho chúng con. Riêng con xin phát lồ sám hối. (Nói tới đây, giọng mẹ nghẹn lại, nức nở...) Cha thằng nhỏ bỏ đi ngay sau khi con có thai được bốn tháng. Cha mẹ con vì xấu hổ nên đuổi con ra khỏi nhà, lúc đó, đời sống bơ vơ, vật vã, lại thêm cái thai cưu mang trong bụng mà con không hề muốn giữ, nên con đã đại dột quyết định...quyết định...uống mấy thang thuốc để...trục nó ra ngoài. Ai ngờ....

Nói tới đây. Mẹ tôi nấc lên, tiếng nói trở thành tiếng khóc khò khè, nghẹt mũi...

Tôi chẳng hiểu thằng nhỏ là ai. Sao mẹ lại khóc nhiều tới thế? Tôi ngây mặt nhìn mẹ, rồi nhìn lên vị sư già...

Từ nãy giờ, ông vẫn yên lặng nghe mẹ tôi kể lể và để nguyên cho mẹ tôi khóc lóc. Dường như ông chẳng làm gì cả. Chỉ lắng nghe. Nhưng tôi có cảm tưởng cái không làm gì cả ấy ảnh hưởng đến tâm thức mẹ tôi rất nhiều. Tựa như ông là một cái thùng chứa lớn, nhận tất cả những khổ đau, oan trái mà mẹ tôi đang trút vào. Một lúc. Bà nín khóc, tâm có vẻ lắng dịu một phần nào...

Lúc đó vị thầy mới thông thả bảo:

"Lành thay! Lành thay! Con đã thành tâm sám hối. Muốn giải trừ được những ác nghiệp mình đã phạm cần phải có bốn lực: Thứ nhất là phát lồ sám hối. Thứ hai là thành tâm ăn năn những tội lỗi mình đã phạm. Thứ ba là tạo công đức lành để giải trừ các ác nghiệp và thứ tư là quyết tâm chừa bỏ. Trong bốn lực kể trên, thầy thấy con đã hội đủ ba lực. Đó là sự phát lồ sám hối, thành tâm ăn năn và quyết tâm chừa bỏ. Ngày rằm này, thầy sẽ cho các con một buổi lễ quy y. Phần còn lại, thì nên làm những việc lành, tích tụ công đức để thanh tịnh hóa những ác nghiệp mà mình đã phạm. Bây giờ, lại gần đây, thầy ban phước lành cho con..."

Mẹ vội kéo tôi lại phía thầy. Ông đặt hai bàn tay lên đầu chúng tôi. Tôi co rúm người lại, há hốc miệng khóc rống lên. Có một điều thật kỳ lạ, từ trên đỉnh đầu nơi giáp ranh với bàn tay ông chạm đến, một lực nhu hòa truyền qua đầu tôi, nó như một dòng nước suối chảy, lan tràn khắp cơ thể, nó chảy đến đâu, tôi nghe một sự an lạc tới đó. Tôi ngưng khóc lúc nào không biết. Nhắm nghiền mắt, và lại nhìn thấy cái cầu vòng ngũ sắc ẩn hiện trong tâm thức.....

Ngày quy y đối với mẹ là một ngày trọng đại. Tôi hiểu được điều đó

vì mẹ dậy rất sớm, tắm rửa cho hai mẹ con một cách tinh tươm, rồi mỉm cười. Ít khi tôi thấy được nụ cười trên khuôn mặt mẹ. Ồ, nụ cười mới đẹp làm sao. Nó làm cho khuôn mặt mẹ rạng rỡ, đẹp thêm lên. Hàm răng mẹ trắng đều, ánh mắt lung linh một cách kỳ ảo. Tôi bỗng yêu vô cùng nụ cười ấy, tôi muốn được nhìn thấy nụ cười luôn mãi mãi nở trên môi mẹ.

Sau khi quy y. Tâm mẹ có vẻ an hơn. Mẹ đặt một bàn thờ nhỏ ở góc phòng và thường thắp hương, niệm Phật trước khi đi làm. Mỗi cuối tuần, bà thường đưa tôi lên chùa, dự một thời kinh sáng, sau đó, tôi được đưa vào một lớp học Việt ngữ, còn mẹ thì xuống bếp làm việc. Thường thì mẹ làm những việc mà nhiều người không muốn làm, như chùi rửa cầu tiêu, phòng tắm. Hoặc trên chùa có những ngày lễ lớn, mẹ thường ngồi miết bên đồng bát chén to như cái núi, rửa hết đợt chén này tới đợt chén khác. Mẹ làm việc rất chăm chỉ, chẳng bao giờ than phiền. Nhiều lần, tôi thấy mồ hôi mẹ ướt đầy lưng áo. Trên trán những giọt mồ hôi nhỏ xuống hòa với thùng nước dơ. Tôi ngẩn ngơ nhìn mẹ. Ở trong trường hợp nào tôi cũng thấy mẹ rất đẹp. Sự chịu đựng của mẹ càng cao, tôi lại thấy thấp thoáng nét đẹp càng tròn đầy. Những lúc như thế, tâm tôi dường như không thể chịu đựng được sự thương yêu chứa đầy trong trái tim, tôi chạy a đến ôm mẹ kêu lớn "Mẹ ơi... Con thương mẹ!!"

*

Ở chùa, tôi không bị ai chọc phá, đánh đập và gọi tôi là thằng khờ như trong xóm. Họ rất tốt với tôi, thường nhường cho tôi những gì dễ dàng nhất. Họ còn cho tôi tham gia vào những sinh hoạt của một nhóm toàn con nít. Phần đông, chúng tôi chỉ ngồi tô màu và học đánh vần. Trong mấy tháng đầu, học mãi tôi mới có thể đánh vần

được chữ "Mẹ". Mờ - e - me - nặng - Mẹ. Lần nào đánh vần xong chữ Mẹ, lòng tôi lại rộn lên một niềm vui...

Trong lớp học Việt ngữ, tôi được ngồi gần với một con bé thắt tóc bím. Nó thấp hơn tôi một cái đầu. Nó ưa nói nhiều, tiếng nói của nó như chim, riu ra, riu rít. Phần đông, tôi chẳng hiểu nó nói gì, nhưng tôi rất ưa nghe nó nói, tôi thích nghe cái âm thanh phát ra từ đôi môi xinh xinh ấy. Lại nữa, mắt nó to, giống Mẹ, những gì có liên quan đến mẹ, tôi đều thích. Tôi tò mò nhìn nó. Thấy nó thật lạ lùng như thế giới chung quanh tôi. Nó biến hóa luôn luôn, không lúc nào ngừng lại. Tất cả đều lạ lùng, màu nhiệm. Tôi thấy nó ngồi bặm môi tô màu lên một tấm hình đang dở. Tôi cũng có một tấm và đã tô xong rồi, còn nó thì chưa.

"Ê. Mày tên gì thế?"

Con bé trợn mắt nhìn tôi:

"Anh không được gọi bé bằng mày. Mẹ bé bảo, gọi như vậy không có nice."

Nghe nó nói như vậy tôi im lặng. Lại tiếp tục ngồi nhìn nó. Muốn nói với nó một điều gì tôi lại quên phứt đi ngay. Hình như tôi vẫn chưa biết được tên nó. Con bé thấy tôi câm như thóc bèn ngừng tô màu, nhìn qua trang giấy của tôi:

"Anh tô lem hết cả ra ngoài rồi. (Toét miệng, cười) Hihih... Mà sao anh tô con chó nhiều màu quá vậy? Giống y như màu chiếc cầu vồng vậy đó. Bé chưa thấy có con chó nào có cái màu này đó nghe."

"Ờ.... Ai cũng từ cái cầu vồng này mà ra đấy!" Tôi giải thích.

Con bé cười nắc nẻ, chừng như nó không tin những gì tôi vừa nói.

Mà lạ. Những điều tôi nói toàn là sự thật, nhưng chẳng mấy ai tin.

Nghe nó cười, tôi cũng toét miệng cười theo. Con bé bị mất hai cái

răng cửa. Mẹ tôi có hàm răng đẹp hơn nó.

A. Tôi nhớ mẹ quá. Mẹ đâu rồi? Tôi phải đi kiếm mẹ. Tôi đứng lên, đi ra khỏi lớp. Nhưng tôi lại quên mất lối xuống bếp tìm mẹ, tôi đi thẳng ra cổng chùa. Trong tôi, chỉ có một lực rất mãnh liệt đẩy tôi đi tìm mẹ. Mẹ ơi...mẹ ơi...

Tôi chạy băng băng qua con đường rộng. Tôi nghe tiếng xe thẳng rất gấp. Tôi thấy cả thân mình bị tung lên. Tiếng nhiều người lao xao từ một phía mờ hồ nào đó:

"Cán chết thẳng nhỏ rồi..."

Tôi như người vừa đi từ một thế giới này qua một thế giới khác. Tựa như một loài bướm thoát ra được cái kén hạn hẹp, xấu xí của mình để bước vào không gian thênh thang, lớn rộng. Tôi không còn phân biệt được đâu là mình, đâu là không gian thênh thang ấy nữa. Tâm thức tôi trở nên minh mẫn một cách lạ lùng. Hốt nhiên, tôi hiểu được tất cả mọi sự. Tôi hiểu được nỗi khổ đau của mẹ và niềm hối hận vô biên của bà từ bao nhiêu năm nay. Mọi dữ kiện như một cuốn phim quay nhanh - nhưng chẳng sót chút tiểu tiết nào - đang lần lượt chạy ngang đầu. Càng hiểu mẹ, tôi càng thương mẹ hơn. Nếu tôi có thể đi lại được từ đầu, tôi sẽ tha thứ cho bà tất cả, tôi sẽ nhìn bà bằng lòng bi mẫn vô biên. Cái nhìn của vị đạo sư đã làm lễ quy y cho hai mẹ con tôi ngày nào.

Tâm tôi như một đóa hoa từ từ nở ra rất muộn màng, được tưới tắm với giọt mật của lòng bi mẫn ấy. Tôi thấy mình chìm dần vào vùng ánh sáng bàng bạc như một màu sữa, chỉ còn lại trong không gian thênh thang một mùi hương thoảng thoảng vương ở cuối mùa...

Chiêu Hoàng

Lão Ăn Mày

Lão ăn mày nghe chừng rất mệt mỏi Tóc bết lại vì mồ hôi và bụi đường. Lão đứng tần ngần trước một căn nhà 2 tầng khang trang, sạch sẽ với cổng sắt cao gần đến nóc nhà. Nắng đã tắt trên những góc phố, ánh đèn đường le lói, thê lương, ảo não đâu đây. Thê lương như tâm hồn lão khi nghĩ về đến căn nhà ọp ẹp được vá víu bằng những tấm carton cuối một con hẻm nhỏ hơi thối, mà trong đó, lúc nhúc gồm gia đình thằng con trai lớn cùng với người vợ và 5 đứa con nhỏ. Chúng nó cũng khổ lắm, lão nghĩ, thằng con thì đi đập xích lô cả ngày, con vợ đi bán hàng rong. Trẻ con, từ lớn nhất 12 tuổi đến 6 tuổi đều túa ra ngoài đường, xin được gì thì xin, bằng không thì cũng thất thểu đầu đường, xó chợ, hoặc có khi đói quá, làm cản trở thành dân ăn cắp vặt là chuyện thường...

Cảm thấy mình đã già yếu không giúp gì được con cháu mấy đổi, nhưng lão cũng hăng hái tham gia "đi làm" (ăn mày) may ra, nếu không giúp được gì cho gia đình con lão, nhưng ít nhất cũng có được cái ăn, đỡ đi một gánh nặng...

Lão đói lắm. Từ sáng giờ chưa có được một hạt cơm trong bụng. Xin ăn ở chợ cả ngày cũng chỉ được vài đồng khiêm tốn từ lòng hảo tâm

của những kẻ giàu có, dư tiền bạc, nhưng cũng chẳng thấm vào đâu... Thất thểu, chân thấp, chân cao, lão trở về nhà, lòng ngao ngán không biết tối nay có gì để ăn không....

Và hôm nào cũng vậy, lão đều đi ngang qua ngôi nhà này. Nó giống như một chiếc răng vàng trong hàm răng đen còm cõi, mốc thối.... Cũng vậy, ngôi nhà 2 tầng này được xây lên ngay đầu một con ngõ tối tăm của dân nghèo... Đây là ngôi nhà của một gã công an Bắc Việt vào Nam sau 75, nghe đâu, trước giải phóng, gã đi là một anh bộ đội chân chất, chỉ biết rừng rú và súng đạn. Sau khi đã giải phóng được đất nước, nhờ có công bỏ hết thời thanh xuân của mình để giải phóng đất nước, gã có được một chân làm công an xã trong cái xóm nghèo này... Lăn lăn, gã biết được thế nào là "quyền lực", nhất là quyền lực đối với những người dân quê quá sức nghèo khổ của khu xóm tạm nhập này.... Nghe chừng gã cũng biết tận lực được những quyền hạn của mình, nên ngày càng làm ăn khấm khá....

Lão ăn mày thường gặp gã luôn, cái mặt bì bì và rất phách lối, nhưng gã lại có đứa con gái cũng khá xinh, ngược lại với cha, cô rất vui tính, cởi mở và biết thông cảm. Nhưng dẫu có vui tính và cởi mở thế nào, người trong xóm cũng vẫn e dè chẳng ai dám đến gần trò chuyện với cô...

Lão ăn mày chần chừ..., đứng xó rợ. Bụng muốn gõ cửa, hy vọng gặp cô con gái xin ít cơm thừa. Ngấm nghĩ mông lung, đôi lần định dợm bước bỏ đi, sau lại thấy tiêng tiếc, biết đâu lại gặp được cô con gái tốt bụng kia.... Cuối cùng, lão cũng quyết định bấm chuông..... Tiếng chuông ré lên làm lão giật bắn mình, sợ hãi, chỉ muốn quay lưng bỏ chạy thì lão nghe thấy tiếng lệt xệt của đôi dép kéo lê trên nền đá hoạ. Một cụ già, có lẽ ngoài 70, trông có vẻ đẽnh đặng và

phúc hậu Đôi mắt kèm nhèm nhìn, ngó ra cổng. Cụ mặc một chiếc áo cánh trắng và một chiếc quần satin đen. Cụ ngừng lại trước chếc cổng sắt. Hai khuôn mặt già nua, chỉ cách nhau mỗi cái cổng, nhưng lại là 2 cuộc đời, 2 thế giới khác xa nhau..

Giọng bà cụ đặc sệt Bắc Kỳ:

- Bà cần hỏi ai thế???

Lão ăn mày lúng túng, rồi thấp giọng van lơn:

- Lạy cụ. Con đói lắm. Xin cụ chút cơm thừa ăn hôm nay..!!!

Bà cụ nhìn lão ăn mày một chập. Hình như vẫn chưa hiểu đối tượng muốn gì, rồi lặn trong túi áo chiếc chiu khoá, lách cách mở cổng, đểnh đặng hỏi:

- Hử??? Bà nói gì cơ??

Lão ăn mày kiên nhẫn:

- Xin cụ cho con ít cơm thừa..

Cánh cửa mở rộng... Cụ bà nhìn thấy một bà lão te tuạ Khuôn mặt thiếu nạo Người hơi run run vì đói Quần áo lem luốc, dính đầy vệt dơ và đất cát. Khuôn mặt bà cụ bỗng vui hẳn lên, Cụ cho rằng, Chúa vừa gửi đến cụ một người bạn đây Cả ngày cứ ở trong nhà một mình, cụ buồn lắm. Con cái thì có việc riêng của chúng nó, chẳng đứa nào có thì giờ rảnh chơi với cụ. Đột nhiên, hôm nay có một bà lão ở đâu tự nhiên đến gõ cửa, cụ mừng khôn siết..... Nắm ngay lấy tay lão ăn mày kéo sênh sếch vào nhà:

- Vào đây đã.... Muốn ăn gì thì để tôi đi lấy Trong nhà có nhiều đồ ăn lắm cơ!!! Nhưng bà phải hứa là ở lại chơi một chốc nhé, đừng đòi về vội, tôi ở nhà một mình buồn lắm đấy!!!

Lão ăn mày hơi tưng hửng về thái độ quá sức thân thiện của cụ bà... Nhưng cũng len lén bước vào Lưng lão khom hẳn xuống, làm như

nếu lão đứng thẳng lên, thì có lẽ nhiều bụi đất sẽ rớt xuống nền đá hoa sáng choang vậy.... Theo chân bà cụ, lão vào đến phòng khách. Cụ bà lôi sênh sệch lão ăn mày đến chiếc ghế sofa, ấn lão ngồi xuống vui vẻ bảo:

- Bác ngồi đây một chút. Chờ tôi xuống lấy đồ ăn cho bác sơi. Đừng đi đâu đấy nhá... Tôi sẽ lên ngay...

Ngồi lại một mí nh trong phòng khách. Lão ăn mày len lén đưa mắt nhìn quanh. Đó là một căn phòng bày biện những thứ thật đắt tiền, nhưng lỏng chỏng, chẳng cái gì hợp với cái gì... Hình như chủ nhân khoái thứ gì thì đem về trưng thứ ấy, không cần biết nó có hài hoà với nhau không. Có lẽ đó là tất cả "chiến lợi phẩm" của gã công an hút máu mủ của dân lành và của đám đàn em mỗi lần cầu cạnh, xin xỏ ở gã một điều gì. Nhìn kỹ, thấy cũng có những đồ vật rất đẹp và quý, nhưng vì tất cả đều tạp nham, trưng bày lại không biết cách nên trở thành một "kho chứa đồ" hơn là một phòng khách. Chỗ góc phòng, kê một tủ kiếng cổ làm bằng gỗ lim bóng, trưng bày hằm bà lằng đủ thứ bên trong. Từ những con búp bê nhảm, mở mắt, đến những chai rượu đắt tiền. Góc bên cạnh là chùm chìa khoá, kim, búa, vài phong thuốc lá 555, Dunhill v.v..

Ngay giữa phòng là một bộ ghế salon kiểu của Ý màu kem. Bên cạnh đó là một chiếc xe gắn máy nằm kènh càng choán gần hết một góc phòng. Trên tường, treo vài bức tranh sơn mài. Một bức hình Bác với bộ râu (giả), khuôn mặt Bác hơi choắt lại vì buồn (?). Bên cạnh là một bức hình cô đào Madona hở gần nửa bộ ngực trông rất hấp dẫn....

Tiếng dép lại lẹp xẹp trở về. Bà cụ cầm trên tay đầy thức ăn. Khuôn mặt vui vẻ, cụ bảo:

- Tôi chỉ tìm thấy được từng này thôi Tôi đem lên tất cho Bác. Ăn đi nhé, xong rồi chúng mình thông thả nói chuyện....

Cụ để xuống bàn 2 cái bánh chưng và vài chiếc bánh ú. Mắt lão ăn mày sáng lên. Nước miếng trong miệng tự động trào ra... Lão vội cầm lấy chiếc bánh ú ăn lấy, ăn để. Bà cụ ngồi bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi Ăn độ một lát, nghe chừng cơn đói đã vợi Lão ăn mày rón rén xin thêm:

- Cụ có nước uống, cho cháu xin một ly...

- À.... Phải rồi... Tôi quên khuấy đi mất...!!!

Nói rồi, cụ lại xuống bếp đi lấy nước cho lão Sau khi ăn uống no say, cụ bắt đầu gọi chuyện. Ban đầu, lão ăn mày còn e dè. Sau vui chuyện nên ra chừng có vẻ tâm đầu ý hợp lắm. Hỏi ra mới biết họ là người cùng quê, nhưng lão thì di cư vào Nam năm 45, làm ăn cũng khá. Cho đến khi bắc quân "giải phóng" miền nam. Sau vài lần đổi tiền của nhà nước với mục đích bản cùng hoá nhân dân, thì lão trở thành dân bản cùng nhất của hạng bản cùng. Chẳng biết làm gì với tuổi già, lão đành phải làm nghề ăn mày vậy..

Biết được lão ăn mày là người cùng quê Rất mừng rỡ và thích thú như gặp được lại người thân, xưa cũ vậy Cụ bà cũng cười hết ruột gan ra kể lể:

- Ôi chao... Bác không biết.... Hồi còn ở ngoài Bắc. Chúng tôi cũng thuộc dân bản cùng, khổ đế lắm cơ... Đời sống rất cực khổ Tôi cũng đã từng làm nghề ăn mày đấy chứ. Nhưng khốn một nỗi là ngoài ấy ai cũng nghèo, chẳng có đồng dư nào cho hạng ăn mày cả, nên chúng tôi phải xoay ra đi mót lúa, củ khoai, củ sắn dưới ruộng, hoặc đi vớt tôm, tép.... Cực nhọc cả ngày, đôi khi cũng chẳng có được đủ ăn.... (thở dài..) Hoá ra, bác cũng là người cùng làng đấy?? Quý hoá

quá... Nếu không vào Nam sớm có lẽ chúng ta đã là bạn thiết rồi đấy!!! Hôm nay, có ít bánh. Tí bác cứ đem tất về cho các cháu soi nhé...

Mặt lão ăn mày tươi hẳn lên. Bắc chúc cụ bà, lão cũng giở giọng Bắc kỳ (nhưng đã pha Nam):

- Quý hoá quá !!! (nhấp nhồm). Thôi cũng đã trễ, cụ cho cháu xin về, và đem mấy chiếc bánh về làm quà cho các cháu nhé???

Hơi thất vọng, bà cụ nài nỉ:

- Ấy... Sao lại vội về thế??? Ở lại chơi tí đã.... Chuyện chưa xong mà...!!!

Nói xong, cụ bà nhìn vào khuôn mặt nhăn nhoe của lão ăn mày, tâm cụ nhuộm lên một niềm thương cảm sâu xa... Cụ muốn cho lão một ít tiền hay bất cứ gì để cho lão bớt khổ. Khốn nỗi, cụ chẳng bao giờ có tiền trong túi... Các con có bao giờ đưa cụ tiền để làm gì, vì thức gì trong nhà cũng có. Cụ nhìn quanh nhà, định kiếm một vật gì có giá trị đem biếu lão ăn mày... Nhưng vật gì cũng gò ghè, đồ sộ cả, cho lão cụ lại sợ bị lời thôi với thằng con....

Cụ còn đang ngẫm nghĩ, tìm cách giúp lão Trong khi lão ăn mày cứ nhấp nha, nhấp nhồm đòi về, mắt lão chỉ dán chặt vào trong mấy chiếc bánh chưng và bánh ú cụ vừa bưng lên. Nhưng cụ bà vẫn chưa cho thế là đủ, lòng cụ nhớ lại những ngày cùng khổ ngoài Bắc mà thương bạn đứt ruột... Chẳng hiểu con bà sao giờ thương, vào Nam, làm ăn gì mà khấm khá, cụ mới có được một đời sống đầy đủ thế này. Cụ muốn chia sẻ bớt niềm vui sướng của mình cho "người bạn thiết" mới quen.... Tần ngần, nắm lấy bàn tay nhăn nhoe của bạn, nhìn sâu vào đôi mắt mờ đục của bạn. Rồi như có một quyết định loé lên, một điều gì thoáng qua trong đầu Khuôn mặt hớn hờ, cụ

bà bóp khế bàn tay nhăn nheo của bạn tha thiết bảo:

- Bác ngồi đây chơi một tẹo nhé... (nhấn mạnh). Nhớ chờ tôi về....

Tôi sẽ đi kiếm tiền cho Bác mua gạo....

Lão ăn mày vẫn chưa biết chuyện gì. Trong lòng, chỉ muốn từ giã bà cụ tốt bụng rồi đem mấy chiếc bánh về làm quà cho các cháu Tượng tượng khuôn mặt hớn hở của chúng lão bỗng rộn lên một niềm vui...

Định từ chối phút để rồi đây cho sớm. Nhưng chưa kịp nói gì, thì cụ bà đã lúp xúp đi thẳng ra cổng...

Ngồi lại một mình, lão sốt ruột chẳng biết tính sao Nhìn quanh quẩn. Muốn lên tiếng gọi mà chẳng biết gọi ai Sự sợ hãi cứ ùn ùn trở về tăng theo cấp số nhân. Sợ rằng, lỡ có người nào về thấy lão trong nhà một mình thì có lẽ sẽ lôi thôi tọ... Nhiều khi còn phải ngồi tù nữa là đằng khác... Nghĩ đến đó, lão toát cả mồ hôi Không còn do dự gì nữa, lão quyết định đứng phắt dậy, quơ mấy cái bánh, túm hết vào vạt áo rồi thoát ra cửa...

Đi được mười bước đường thì thấy cô con gái của gã công an mặt hớt hơ, hớt hải, lao ào vào trong nhà như một cơn lốc, rống cổ kêu lớn:

- Mẹ ơi..... mẹ ơiiiiiiiiiiiiij... Bà Nội đang ở ngoài đường làm ăn mày kìaaaaaaaaaa...!!!

Chiêu Hoàng

Loài Hoa Quý

Trong kinh Phật có nói về một loài hoa tên gọi là "Hoa Ưu Đàm", một ngàn năm mới nở một lần, vì vậy nó rất hiếm quý. Tôi trộm nghĩ ngoài sự hiếm quý, hẳn là nó rất đẹp. Tôi chưa bao giờ có cơ duyên nhìn thấy một đóa hoa nào như thế, dĩ nhiên, vì thọ mạng của một kiếp người dài nhất chỉ có một trăm năm thôi, phải đợi mười kiếp mới có thể gặp được đóa hoa hiếm quý như thế. Dẫu vậy, cũng chẳng ai có thể biết được đóa hoa Ưu Đàm hình thù ra sao, chắc nó chỉ hiện hữu trên những tầng trời mà thôi. Nếu vậy, một ngàn năm thọ mạng của chư thiên so với ngàn năm của kiếp người thì hẳn là rất dài..., rất dài....

Thế mà tôi vẫn thấy còn một loài hoa hiếm quý, thơm ngát hương hơn. Loài hoa này đã nở hơn 2500 nay rồi. Đó là đức Phật đã khởi bi tâm thị hiện xuống cõi Ta Bà này để cứu độ chúng sanh. Dù ngài đã tịch diệt, nhưng hương thơm của giáo pháp ngài vẫn lan tràn thơm ngát khắp nơi. vì vậy mỗi năm, tất cả các chùa chiền, từ trong nước tới ngoài nước đều tổ chức ngày Phật Đản rất long trọng, tổ chức để tạ ơn tấm lòng đại từ, đại bi của Ngài vì nghĩ đến sự đau khổ của tất

cả chúng sanh mà thị hiện nhục thân, rồi để lại giáo pháp như một đóa hoa hiếm quý thơm ngát xuyên suốt thời gian, không gian mà sự quý giá nhất của đóa hoa ấy ngày càng tỏa hương lan rộng khắp mọi nơi, mọi chốn. Giáo pháp của Ngài cũng tựa như đóa hoa muôn sắc rực rỡ như thế. Một Đại-Biểu-Liên-Hoa nở rộng suốt cõi Ta Bà này.

Tôi không bao giờ quên được những ngày ấu thơ, được mẹ đưa lên chùa trong những dịp lễ lớn. Ngày lễ lớn nhất mà tôi có thể nhớ là ngày Phật Đản. Trên chùa tấp nập biết bao nhiêu người. Người nào cũng bận bịu, nhưng hình ảnh ăn sâu mãi trong tôi ở chùa là hai nơi. Một là khung cảnh nhà bếp với một "đội quân" làm việc rất nhịp nhàng, ồn ào, náo động. Người lo thổi cơm, rửa rau, nấu nướng những món ăn trong những nồi lớn bằng cả người tôi chui vào nồi lom khom cũng còn lọt. Các món ăn mới tuyệt vời làm sao, dù tất cả chỉ toàn là rau, cải, đậu hũ, tương, chao v.v.. Nhưng dưới những bàn tay khéo léo của các dì, các bác và ngay cả những "chị lớn" đã biến những món ăn chay ngon tuyệt vời. Tôi thích nhất trong những lúc đói bụng, cứ hay quanh quẩn trong khu nhà bếp. Bác Tư hiểu ý, nhét vào tay tôi miếng khoai lang nhỏ rồi âu yếm máng khéo rằng: "Lại đói rồi phải không? Cái con bé này, đáng lý phải giúp Bác Tư mới đúng chứ! Đây, có củ khoai nhỏ này con ăn đỡ đi, chừng lễ xong rồi tha hồ mà ăn". Tôi sung sướng đỡ lấy củ khoai lang nhỏ chạy bắn ra ngoài hiên nhập cùng với đám bạn tiếp tục chơi nhảy dây, ca hát.

Khung cảnh thứ hai là trong chánh điện, rộng lớn và trang nghiêm làm sao! Người ngồi san sát như nêm, như cối. Do sự dẫn tụng của vị đạo sư trụ trì (mà tôi thường gọi là Sư Ông) sau hồi chuông trống

bát nhã. Sư Ông bắt đầu kể về Đức Phật, về cuộc đời nửa thật, nửa huyền thoại của Ngài. Dẫu tôi đã nghe nhiều lần, nhưng lần nào tôi cũng chăm chú nghe và bị lôi cuốn như mới nghe lần đầu. Tôi yêu thích nhất đoạn Hoàng Hậu Maya một hôm nằm mơ thấy con voi sáu ngà bỗng từ trời sa xuống nhập vào thân mình, chung quanh chan hòa những hào quang sáng rực như ngày hội hoa đăng. Hoàng hậu bàng hoàng tỉnh dậy, ngài nghe đâu đây một mùi hương thơm ngát và những quang minh vẫn còn rơi rớt quanh đây... Rồi tới ngày đức Phật đản sanh, thật tuyệt vời và kỳ diệu làm sao. Hoàng Hậu vịn vào cành cây Vô Ưu trong khi đức Phật với gót sen quý đã bước đi bảy bước, mỗi bước đi có một đóa sen nâng bước chân Ngài, lúc đó ngài đã thốt lên một câu bất hủ "Thiên thượng, Địa hạ, duy ngã độc tôn."

Mùa Phật Đản ngày nay, không còn là một ngày lễ tôn giáo thuần túy nữa, mà dường như đó còn là một ngày hội lớn của người con Phật. Một lễ hội nói về một đóa hoa quý không bao giờ tàn sau bao nhiêu ngàn năm vẫn còn để lại hương thơm của pháp, đem lại sự bình an, hạnh phúc cho tất cả mọi loài.

Chiêu Hoàng

Mê khúc

*Dâng ngang đòi nhẹ tựa làn hương,
Đưa người đi trong cõi vô thường
Một cuộc tình níu kéo yêu thương
Một người tình tựa như khói sương...*

(Mê khúc - Bảo Phúc)

Huy lái xe ra khỏi sở. Chiều thứ sáu, hình như dòng xe cộ đông hơn, hối hả hơn. Chàng nhớ lại buổi đi chơi tối đầu tiên giữa chàng và Hạnh cuối tuần trước, trên một bong tàu giăng đầy những dây đèn đủ màu sắc:

- Ông có bao giờ thấy được xá lợi Phật chưa?
- Xá lợi là gì thế?
- Trong kinh nói. Xá lợi là những viên ngọc tìm thấy sau khi trà tỳ (thiêu) một vị Phật. Đôi khi nó giống như một hạt trai, màu trắng đục ngũ sắc. Đôi khi nó giống như một hạt thủy tinh trong suốt, nhìn vào rất đẹp. Một vị đạo sư với giới hạnh tinh chuyên cũng có thể có xá lợi sau khi các ngài viên tịch.

Huy nhìn Hạnh hơi tư lự. Nàng có nhiều điểm giống người vợ cũ của chàng quá. Vợ chàng cũng rất mộ đạo.

- Hạnh có nhìn thấy xá lợi Phật bao giờ chưa?
- Rồi. Một lần. Chỉ tình cờ thôi ông ạ. Hôm đó, có một phái đoàn chư tăng ở Ấn Độ đi một vòng thế giới để triển lãm xá lợi Phật. Họ có ghé qua thành phố này. Phật tử tín tâm đi coi cũng nhiều. Họ xếp hàng rất dài để chiêm bái. Kỳ đó, em xếp hàng gần 2 tiếng mới xem được.
- Hay nhỉ...

Huy nhìn Hạnh. Nàng có đôi mắt ngây thơ rất lạc quan. Hạnh nhào gần nửa người ra khỏi bong tàu, nghiêng vai nhìn Huy với ánh mắt

lung linh:

- Em mới nghe ở một ngôi chùa nhỏ, cách đây khoảng hai tiếng lái xe. Họ cũng vừa thỉnh được một viên xá lợi của một vị đại đạo sư...

- Thế à?... Nhưng... Này cô... Cô đừng nhòai người ra như thế. Cô làm tôi sợ tới chóng cả mặt...

Hạnh nghe Huy nói thế lại càng nhòai ra hơn nữa. Miệng tủm tỉm:

- Ông sợ thật sao?

Huy quay mặt đi hướng khác, không dám nhìn Hạnh nữa vì chàng chỉ sợ Hạnh sẽ rút tòm xuống biển:

- Phải...

Tiếng Hạnh reo lên, đôi tay giang rộng ra như một cánh diều:

- Ông coi nè. Em ngoan rồi. Không còn nhòai người ra ngoài nữa...

Nói rồi. Hạnh lùi về phía trong bong vài bước, hai tay níu lấy cột cờ, ngược lên trời đầy sao:

- Em thích chiêm bái xá lợi ở ngôi chùa nhỏ ấy. Nhưng rất tiếc xa quá. Em sợ đi lạc....

- Nếu Hạnh thích. Tôi sẽ tình nguyện làm tài xế cho.

Mắt Hạnh ánh lên nỗi vui mừng:

- Thật nhé?

- Thật.

- Bao giờ ông có thể đưa em đi được?

- Cuối tuần tới được không?

Hạnh reo lên:

- Được chứ !!! Cuối tuần tới. Mình sẽ đem Bé đi luôn.

- Bé không đi được vì phải về thăm Nội. Bà cũng nhớ cháu lắm. Lại nữa đưa về đó cháu có cơ hội chơi với những anh chị em họ cùng trang lứa. Tội nghiệp con bé, suốt ngày ở với tôi, nhiều khi chỉ sợ nó

bị... già trước tuổi...

*

Sáng thứ 7 trời thật trong. Huy đón Hạnh trước cửa. Nhìn Hạnh khệ nệ bụng ra một chiếc làn mây vuông. Huy ngạc nhiên hỏi:

- Cô đem theo cái gì thế kia?

- Trong này có đựng một ít bánh mì, thịt nguội và một ít nước uống....

- Hả? Mình có đi picnic đâu mà Hạnh đem nhiều thứ thế? Nếu đói, tôi nghĩ trên chùa cũng sẽ có thức ăn cho các Phật tử mà.

Hạnh đáp ứng:

- Em chỉ sợ... chỉ sợ... ông...không thích ăn chay!!

Huy im lặng. Cảm động về mối chân tình của Hạnh. Đây là lần đầu, kể từ khi quen Hạnh, chàng mới có ý định nói về Quỳnh, người vợ cũ đã bỏ đi từ 2 năm trước. Huy nói bằng một giọng tâm sự:

- Hạnh à.... Tôi đã kể chuyện về Quỳnh cho Hạnh nghe chưa nhỉ?

Hạnh nghiêng mặt nhìn Huy. Một vài sợi tóc cắt ngang khuôn mặt trắng hồng:

- Chưa. Em vẫn chờ đợi điều đó. Nhưng nếu ông chưa sẵn sàng thì cũng chẳng sao....

Huy nói bằng giọng cảm động:

- Cảm ơn Hạnh. Thực ra, chuyện cũng chẳng có gì cần phải kể.

Nhưng tôi không bao giờ nhắc tới vì đối với tôi nó quá riêng tư. Nó làm tôi ngại ngùng khi phải nói với bất cứ người nào nếu không thân.... (Huy ngừng một chút như để sắp xếp câu chuyện cho mạch lạc). Chúng tôi yêu nhau bảy năm mới làm đám cưới. Quỳnh đẹp và có duyên. Ngoài ra, nàng rất thích làm thơ và mộ đạo. Tôi cứ tưởng rằng chúng tôi rất hợp nhau, nhưng tới khi về sống với nhau mới thấy những "hạt cát" trong chiếc giày. Dẫu vậy, tình yêu tôi dành cho

Quỳnh vẫn không may may suy giảm.... Nhưng đối với Quỳnh lại khác. Nàng là con người rất lý tưởng và thích mọi điều hoàn hảo. Chắc có lẽ vì vậy mà nàng đã cảm thấy thất vọng. Nàng đâm ra biếng ăn, biếng nói... Nàng dành hết thời gian nghiên cứu về Phật pháp. Khoảng thời gian trước khi bỏ đi, Quỳnh hay có những hành động bất thường. Đôi khi nàng vắng nhà mà chẳng báo là nàng đi đâu, với ai... Khi về thì nàng thường đắm mình vào trong một thế giới riêng tư của mình. Tôi hiểu, một ngày nào đó tôi sẽ mất nàng vĩnh viễn... Nhưng tự ái (ngông cuồng) của một gã đàn ông và sự tôn trọng quyền tự do cá nhân của người khác, tôi đã im lặng và chờ đợi. Chờ đợi một chuyện gì đó sẽ đổi thay. Nhưng việc đổi thay lại trái hẳn với điều tôi mong đợi. Một hôm, nàng bỏ đi. Lúc đó Bé mới lên 5 tuổi....

Huy ngừng lại ở đó. Không gian như khoác lên một nỗi buồn man mác... Thay vì cho xe chạy ra hướng xa lộ. Chàng lại chọn đi con đường dọc theo bờ biển. Tuy xa hơn, nhưng nhớ Quỳnh, chàng muốn đi lại con đường này. Con đường mà ngày xưa, khi Quỳnh còn là của chàng, cả hai thường lang thang trên đó. Khi thì họ ghé ra biển, khi vào những quán ăn, đôi khi, chỉ đi qua những phố phường, những biển xanh, những núi, những con đường thơ mộng, quanh co. Huy bỗng yêu vô cùng những con đường ấy. Vì ngoài cảnh đẹp thiên nhiên, nó còn khoác lên rất nhiều kỷ niệm của chàng với Quỳnh. Kỷ niệm nhiều tới độ chàng cứ ngỡ con đường, hàng cây, quán ăn, núi, biển v.v.. đều có tâm hồn. Chúng thường thăm thì, trò chuyện trong những lần chàng đi qua.

Tiếng Hạnh nghe mơ hồ như từ một tầng mây trên cao:

- Ô... Con đường này tuyệt đẹp.... Ông coi, bên kia là biển xanh ngấn

ngắt, bên này là dãy núi thẳng đứng. Em có cảm tưởng trong cái dịu dàng sâu thẳm của biển, còn có cái hùng dũng của núi với mây xanh...

- Phải... Tôi rất thích con đường này. Nó cũng cưu mang rất nhiều kỷ niệm giữa tôi và Quỳnh. (Đổi giọng) Hạnh có bao giờ đi máy bay từ Sài Gòn lên Dalat chưa nhỉ? Con đường từ phi trường Liên Khương về thành phố cũng đồi núi tựa tựa giống như thế này. Nhưng mỗi con đường đều có một vẻ đẹp khác nhau. con đường Liên Khương có một vẻ đẹp hoang dại, với những khúc quanh đầy nguy hiểm, một bên là núi đá đứng dựng ngược, thách đố với trời cao, bên kia là vực thẳm sâu hun hút.... Những lần lái xe như bay về thành phố, tôi thường có những cảm giác gờn gợn về sự hoang dại ấy... Còn con đường này, tâm thức tôi lại khác hẳn. Nó khoáng đãng, tươi mát... Có lẽ vì nó còn cưu mang những mảnh trời mây xanh và biển. Lại còn điểm tô thêm bằng những đoạn xuyên qua những thành phố nhỏ, rộn rã tiếng người, tựa như cái má lúm đồng tiền trên khuôn mặt người thiếu nữ....

Hạnh bật cười thành tiếng:

- Ông có trí tưởng tượng phong phú lắm nhỉ?

Huy nghiêng mặt nhìn Hạnh mỉm cười:

- Mơ mộng có lẽ đúng hơn... Nếu không mơ mộng thì đời sống chỉ là một đời sống chết...

Chiếc xe vẫn lao đi vun vút. Họ đi qua những khúc đèo. Cảnh vật đẹp như trong tranh vẽ. Buổi trưa, họ dừng lại ở một quán ăn bên bãi.

Biển nơi đây đẹp và xanh ngắt ngất... Mùi biển mặn thối lỏng lẻo.

Hạnh phóng tầm mắt nhìn ra biển khơi, nắng đã lên cao, ánh nắng vỡ thành trăm ngàn mảnh trên mặt biển đến chói mắt:

- Em được sinh ra ở miền biển. Nên biển đối với em nửa rất thân thương, nửa rất kỳ bí. em cứ hay tưởng tượng dưới đáy biển sâu có thủy cung tráng lệ. Có một ông vua khi hiền, khi dữ và có nàng công chúa rất xinh đẹp muốn biến thành người...

Huy cười:

- Cô bảo tôi hay tưởng tượng. Nhưng có lẽ cô còn tưởng tượng và mơ mộng nhiều hơn tôi nữa...

Hạnh cười khúc khích:

- Chắc thế...

Vì đi bằng con đường ven biển và ngừng lại ăn trưa. Nên gần 2 giờ chiều họ mới tới nơi...

Đó là một ngôi chùa sư nữ. Nằm cách thành phố khoảng hơn 2 tiếng lái xe. Ngôi chùa nhỏ, nhưng rất thanh tịnh. Rõ ràng có những bàn tay chăm lo của phái nữ nên ngôi chùa trở nên thơ mộng hơn. Huy rất thích ngôi vườn sau sân chùa. Các vị sư cô trồng tỉa và trang hoàng rất thanh nhã. Ở đây, lác đác Huy thấy có trồng một vài giống Lan rất quý. Dọc theo sát chân tường, được tô điểm thêm vài bụi trúc đen nhánh. Cuối vườn có một khoảng trồng những loại rau thơm và hoa quả. Đặc biệt nhất là có một dàn dây leo với những đóa hoa tím tím, bé tí như những hạt ngọc. Dưới dàn được đặt một cái bàn nhỏ với 4 chiếc ghế. Trông rất nên thơ. Người mù tịt như Huy nhìn vào cũng khởi tâm muốn rũ bỏ hết bụi trần để vào chùa sống. Không phải sao? Đời sống thật yên bình và thơ mộng, ai mà chẳng thích!!

Hình như chùa không có nhiều Phật tử lui tới, nên không khí rất thanh tịnh, thoáng mát. Không có cảnh nô nức ồn ào như những ngôi chùa lớn trong thành phố Huy ở.

Họ gặp một vị sư cô đang quét lá sân chùa. Cô mời họ vào trong

phòng trai. Căn phòng đơn sơ, chỉ có mỗi một cái bàn hình chữ nhật và tám chiếc ghế gỗ. Mùi trầm hương thoang thoảng đâu đây. Hạnh hỏi:

- Thừa sư cô, em có nghe người ta nói chùa này vừa thỉnh được viên xá lợi của một vị đạo sư nên muốn ghé để chiêm bái...

Sư cô thông thả trả lời:

- A Di Đà Phật. Cảm ơn tín chủ có lòng. Nhưng chắc tín chủ đã nghe lầm chăng? Vì chùa này từ xưa giờ chưa hề có được phước đức tới độ thỉnh được viên xá lợi nào cả...

Hạnh chưng hửng:

- Ô.. Vậy mà em cứ tưởng...

Sư cô vui vẻ mời:

- Nhưng đã lỡ ghé thăm, mời tín chủ vào chùa lễ Phật và vãng cảnh chùa...

Hạnh chấp 2 bàn tay trên ngực như một búp sen:

- A Di Đà Phật. Cảm ơn cô...

Từ này giờ Huy đứng lóng ngóng bên cạnh chưa biết làm gì. Thấy Hạnh chấp tay như một lời chào. Chàng cũng chấp tay và máy móc niệm theo:

- A Di Đà Phật...

Họ vào chánh điện lễ Phật. Cũng giống như những chánh điện của những ngôi chùa khác. Tượng Phật lớn được đặt cuối phòng. Hương trầm thơm ngát tỏa một vùng. Những lư, hương, hoa, đèn, lọng v.v. đều sáng choang, ngăn nắp. Hạnh thục xuống lễ và lâm râm cầu nguyện. Còn Huy đứng bên xá xá vài xá rồi lùi ra sân sau. Chàng cứ bị thu hút bởi chiếc sân cỏn con ấy. Từ những bụi trúc, Lan, Hồng, và chiếc bàn dưới dàn hoa tím.

Chàng còn đang ngẩn ngơ thì bỗng thấy cái dáng quen quen. Nhưng vì vị sự cô đang loay hoay múc nước, nên chỉ thấy được đằng sau với dáng người nhỏ nhắn, đôi vai gầy mảnh mai nhô lên dưới làn vải nâu...

Chàng bước lại gần nhìn cho rõ. Vị sự cô tình cờ quay lại. Bốn mắt gặp nhau. Tim Huy như muốn vỡ ra từng mảnh. Chẳng lẽ nào người lại giống người đến thế? Khuôn mặt có trắng xanh và gầy guộc hơn xưa, nhưng đúng là Quỳnh của Huy đây rồi... Chàng cảm động tới độ lấp bắp:

- Em.... đấy... ư...?!

Đôi mắt người nữ tu hơi chao đi. Nàng vờ cúi xuống bưng bình nước. Huy vội cúi xuống theo đưa tay giúp nàng. Hai bàn tay đụng nhau. Người nữ tu kêu lên một tiếng khẽ rồi buông tay lùi lại thật nhanh. Nàng chẳng nói với Huy thêm một lời nào nữa. Chỉ run run chắp hai bàn tay vào nhau thay một lời chào rồi quay mặt, biến mất vào hậu gian bên cánh trái.

Còn lại Huy. Chàng vẫn cầm xô nước trên tay. Nghe vết thương mình vừa chớm mọc da non, nay bỗng bị toét vỡ ra thêm lần nữa. Chàng nghe ngực mình nhói đau. Chàng loạng choạng như người muốn ngã quỵ. Nghe đâu đây tiếng Hạnh đang reo lên ở cuối vườn:

- Ô kìa... Ông ơi, sao lại có một cánh bướm tam sắc đang vờn trên những cánh Lan....

Chiêu Hoàng

Mối tình "chân"

Đó là một tiệm bán sách báo. Bên trong kê những kệ để cơ man đủ loại sách. Ngay bên hông cửa ra vào, kê một cái tủ kiếng bày biện những món đồ trang trí bằng crystal, bút, tượng Phật và những dụng cụ treo trong xe. Một ngày nắng thật đẹp, nhưng có vẻ...buồn. Hình như ngay cả những giải nắng ngoài bãi đậu xe cũng đang lang thang chờ đợi bóng dáng ai...

Cô đến thăm anh vào một buổi trưa ngập nắng. Lòng hớn hờ, vì cô có rất nhiều truyện kể anh nghe. Đôi khi, cô trộm nghĩ, có lẽ ngoài vấn đề anh nghe truyện cô bằng tai, anh còn nghe cả bằng mắt, và thỉnh thoảng, bằng sự xúc chạm bàn tay anh nắm lấy tay cô nữa... Nhưng khi tới nơi, "chạm" phải ánh mắt anh nhìn tha thiết quá, làm cô bối rối, cảm thấy...quê một cục. Khi không cô lại im như thóc, chẳng nhớ bất cứ câu chuyện nào để kể. Cô ngồi làm bộ ngó lơ ngơ ra ngoài khung cửa, ngó trời, ngó đất, hai tay đan lấy nhau đặt trên đùi.

"Sao. Em Khoẻ không?"

"Uh huh..."

Anh bỏ chiếc ghế ngồi đối diện. Đến ngồi trên chông sách cạnh bên

cô, nhưng vẫn tế nhị dành một khoảng không gian vừa đủ cho cô khỏi bị mất tự nhiên:

"Sao hôm nay nói ít vậy? Có chuyện gì kể anh nghe..."

" Hì...."

Cô ngượng ngịu nhếch mép cười. Sao kỳ. Khi không cô lại mất tự nhiên thế này?

Biết cô đã đánh rớt mất sự hồn nhiên ngay sau khi bước vào cửa tiệm. Với cử chỉ rất tự nhiên, anh nắm lấy tay cô kéo về phía tủ kính:

"Có muốn có một cái chuông nhỏ treo trong xe không? Anh cho..."

Mặt cô tươi lên. Lúu rúu theo chân anh đến chiếc tủ kính bày biện cơ man những đồ trang trí nho nhỏ. Từ tượng Phật bà, chuông, tháp, và cả những sợi tràng hạt đeo tay nữa. Anh chọn ra một cái chuông nhỏ xíu, ngắm nghía một lúc:

"Thích cái này không?"

"Thích... Nhưng...."

"Nhưng....sao?"

"Cái này để bán mà?"

"Nhằm gì. Của anh mà. Lấy một cái đâu có sao!"

"....."

Anh chọn ra một chiếc chuông nhỏ, có cột thêm một giải đỏ phía dưới:

"Cái này nhé? Ừ. Cái này đẹp hơn nè..."

Anh đưa liên tiếp hai, ba cái chuông đủ cỡ để cô chọn lựa. Nhưng cô vẫn còn ngần ngừ. Anh lại lôi tiếp một chuỗi đeo tay, ngắm nghía:

"Muốn cái này không?"

Cô xua tay lia lịa:

"Thôi...thôi, đừng lôi ra nữa. Em chẳng muốn gì hết!"

Chẳng trả lời cô. Anh vẫn chăm chú nhìn chuỗi tràng đeo tay mà anh vừa lôi ra từ trong tủ. Nó được kết bằng những viên đá vuông nhỏ, trên mặt đá có vẽ ngoằn nghèo vài nét trông rất lạ mắt.

"Anh nghĩ đây là chữ Phạn đó"

Cô cũng tò mò ghé mắt nhìn, cãi:

"Không phải chữ Phạn đâu, hình vẽ mà!"

"Hưmmmm... Chắc là chữ Phạn!"

Cô bướng bỉnh, trêu anh:

"Ừm....Không phải mà!"

Anh nhìn cô một thoáng, chẳng thềm cãi với cô chi cho mệt:

"Nè. Lấy không?"

"Không lấy đâu. Nhưng, em nói không phải tiếng Phạn nha!"

Anh chẳng nói gì. Nhìn sợi chuỗi thêm một lúc, cố nhận diện xem có một nét chữ nào quen không, rồi bỏ lại trong tủ. Cô tính kiểm cách...gây sự mà anh chẳng thềm cãi, cô đành xoè răng...cười:

"Okay. Chữ Phạn!"

Cả hai cùng cười. Anh tự ý chọn ra một cái chuông nhỏ rồi kéo cô trở về chỗ ngồi:

"Nè. Cát đi. Nhớ treo trong xe nghe."

Cô đỡ lấy món quà. Thực tâm, cô chẳng muốn lấy làm gì. "Vô công, vô dụng hạnh mà". Cô luôn nghĩ như thế khi nhận quà từ người khác. Nhưng đối với anh, có lẽ không nên câu nệ, nhận để anh vui, vì đôi khi, hành động nhận quà của mình cũng chính là để đem niềm vui đến người cho.

Anh ngồi trên thùng giấy bên cạnh, nhường cho cô cái ghế đẹp nhất trong tiệm. Cô ngó lơ. Nhìn tới, nhìn lui chẳng biết nói chuyện gì. Hai bàn tay đan lại với nhau, thấy ngứa, cô gãi gãi, để lại một vết đỏ ửng kể

ngón. Cô méc:

"Đỏ nè... "

Anh cười:

"Hồi nhỏ, đau chỗ nào, anh đều lấy...nước bọt làm thuốc, ngậm một lúc là hết... Đưa đây anh chữa cho..."

Rất nhẹ, anh đặt môi trên vết đỏ. Cô có cảm giác đầu lưỡi anh ươn ướt...

Thấy kỳ kỳ... Rút tay về. Cô lại ngó lơ.....

Bỗng nhìn thấy đôi chân anh đi giày sandal lòi mấy ngón chân coi ngộ ngộ, cô tinh nghịch dẫm lên chân anh rồi cười khúch khích. Phản ứng tự nhiên là anh rút chân về. Nhưng cô cố bặm môi giữ lại. Cô ấn mạnh đôi giày bata của mình xuống chân anh. Anh hiểu ngay cô đang bắt đầu phát minh ra trò chơi mới. Anh hăng hái nhập cuộc chơi. Anh cố bặm môi kéo chân về. Hiên nhiên, anh kéo về được, và (chơi ngon) gác cả cẳng chân mình lên chân cô. Bốn bàn chân bắt đầu tranh giành ảnh hưởng, cô hăng hái muốn giành phần thắng về mình. Anh nghe tiếng cô cười lên khúch khích... Buổi tối về. Anh lên giường với hình ảnh dễ thương của cô. Anh nhớ tới nụ cười ròn, ánh mắt ngó lơ... Mà kỳ ha! Sao bây giờ anh lại...nhớ thêm đôi cẳng chân với chiếc giày bata đầy bụi đất!!

Chiêu Hoàng

Mối tình câm

Nhà tôi có 4 chị em gái sàng sàng tuổi nhau . Tôi út ít và xấu xí nhất nhà... Chờ mãi mà chẳng chịu trở mã cho . Trong khi các chị tôi, người nào cũng mượt mà, xinh đẹp. Ông bướm đến đây nhà như có hội hoa đăng. Nhiều lần, phụng phịu với ba, "Sao mãi mà con chưa đẹp hả ba ???". "Con đẹp chứ. Nhưng ba nghĩ, có lẽ con trở mã.... muộn!!".

Mẹ tôi thì cứ thắc thỏm như người ngồi trên đồng lửa . Bà cứ tuyên bố rằng, nhà có 4 đứa con gái lớn cũng giống như chứa 4 trái bom nổ chậm vậy... Ở cái đầu óc non nớt tuổi thơ lúc đó, tôi thực hoàn toàn không hiểu tại sao bà lại ví đám con gái nhà bà là những trái bom nổ chậm nhỉ ???

Năm tôi 16 tuổi thì chị lớn tôi lấy chồng. Bao nhiêu người sáng giá, chị chẳng thèm lấy, lại đi yêu một anh chàng chỉ biết... làm thơ . Cha mẹ tôi buồn lòng lắm. Nhất là mẹ, mẹ cứ day nghiền chị là [i]"lấy nó về thì ráng bẻ thơ ra mà ăn!!!"[i]... Nhưng chị vẫn cứ nhắm mắt làm liều - bởi anh rể tôi làm thơ hay quá - hái luôn cả trái tim non của chị mất rồi

Nhà còn lại 3 đứa . Chị thứ 2 tôi cũng rất dễ thương, lại học giỏi . Cả

trường đều biết tiếng. Cả đến ông thầy dạy toán cũng tò tò theo chị về tận nhà. Thầy gọi cha mẹ tôi bằng bác xưng "cháu" một cách ngon lành. Điều này làm cho chúng tôi cười nghiêng ngửa, vì không thấy giống "thầy" một chút gì ở trong trường cả... Hai năm sau, chị đi lấy chồng. Chị lấy một người chị không thương, nhưng vì mẹ tôi... ép lấy . Mẹ bảo [i]"tuy nó xấu, nhưng dòng dõi khá, lại có công danh, tốt bụng..." [i] Chị bỏ hết cuộc chơi, bỏ những người bạn và một cuộc tình hoa mộng với anh sinh viên y khoa trẻ.... Tôi thật tiếc cho chị, nếu tôi là chị, tôi sẽ không nghe lời mẹ để đi lấy một người mình chẳng thương như thế...

Còn lại 2 chị em. Người chị kế chỉ hơn tôi 1 tuổi . Chị rất đẹp. Chắc có lẽ trong 4 chị em gái . Chị kế tôi là đẹp nhất... Chị có rất nhiều người theo từ hồi còn 13,14 tuổi... Vì chỉ hơn tôi có 1 tuổi, nên chúng tôi học cùng lớp, cùng trường... Hồi nhỏ còn rảnh, chị thường tự cho mình có trách nhiệm chăm sóc cho tôi, riết rồi tôi quen với sự chăm sóc ấy, khi nào chị bệnh, tôi phải đi học một mình tôi đều cảm thấy rất buồn bã, bơ vơ... Càng lớn, chị càng xinh đẹp, chị bận bịu chuyện bồ bịch và quên mất chăm sóc cho tôi . Nhiều khi tôi cũng âm thầm ghen với mấy cái [i]"thằng quỷ xù" [i] ưa đến quấy chị, tôi chỉ muốn đuổi cổ chúng nó đi hết để chị trở lại với tôi như xưa . Nhưng càng ngày, tôi càng xa dần chị, tôi cảm thấy rất buồn bã... Chỉ có một sợi dây liên lạc duy nhất là chúng tôi vẫn đi học chung . Chị thì bận lắm, nên tôi kiêm luôn công việc làm homework cho chị, mỗi lần làm, tôi đều sao thêm một bản để chị có bài nộp cho ngày hôm sau ...

Năm đó. Tôi 19 tuổi . Vẫn chưa trở mã nên chẳng có ai theo ...

Từ khi có cảm giác mất chị. Tôi càng chui vào cái vỏ kén của mình. Chẳng thích chơi với ai, vùi đầu vào học. Ngoài giờ học tôi lại có

thêm một thú tiêu khiển khác là đọc sách. Cha tôi có một phòng làm việc, cũng là phòng đọc sách. Trong đó, có rất nhiều sách hay của những nhà văn học nổi tiếng được để trong những tủ sách bằng kiếng dựng sát tường trang trí rất trang nhã và đẹp mắt. Cha chỉ dùng phòng làm việc vào buổi tối. Nên ban ngày tôi tha hồ vào đọc sách của cha. Tôi thích nằm dài trên chiếc sofa bên hồ cá. Cha tôi cho thợ đục bức tường ngăn chia phòng khách và phòng làm việc một khoảng hình chữ nhật khá rộng, rồi đặt một hồ nuôi cá kiếng ở đó... Cha rất cầu kỳ, thích nuôi cá biển và san hô sống, nên hồ như một "đại dương thu nhỏ". Đẹp lạ kỳ. Có những con cá màu sắc như được tô, vẽ, lung linh, óng ánh dưới những bọt nước li ti từ máy bơm, bên cạnh những đám san hô lung linh trắng như sữa. Nhiều lần, tôi vào phòng sách của cha chỉ để nhìn ngắm lũ cá bơi lội và quan sát đời sống của nó... Một đôi lần, nhìn thấy một con cá chết, tôi cũng cảm thấy rất buồn ngùi và buồn bã lạ lùng....

Trong đám con trai theo chị tôi. Có một người rất tội nghiệp vì không được chị tôi để ý. Anh là giáo sư dạy âm nhạc cho trường đại học khá nổi tiếng ở đây... Anh lớn hơn chị tôi 13 tuổi nên anh không còn có vẻ trẻ trung so với những bạn cùng trang lứa với chị. Tuy nhiên, anh có những nét đẹp rất nghệ sĩ và đàn ông tính. Với dáng cao dong dỏng, mái tóc bông bênh... Tôi thích nhất nụ cười của anh, hàm răng trắng và dài trông ngồ ngộ... Những lần anh đến thăm, chị tôi thường kiếm cách thoái thác và trốn tránh. Chẳngặng đừng thì chị chỉ tiếp anh lấy lệ ngoài phòng khách rồi lấy cớ "đi vào trong uống nước" rồi trốn luôn. Đôi khi, chị vòng ra cửa sau hẹn hò đi chơi với những người bạn khác, vui hơn là ở nhà ngồi đồng tiếp chuyện, hoặc ngồi nghe anh đánh đàn đến phát chán. Còn một mình anh ở lại,

chờ lâu quá chẳng thấy chị tôi ra, anh lấy cây đàn guitar của ba để góc phòng ra đánh.... Ban đầu tôi không để ý. Bên phòng đọc sách, tự nhiên nghe tiếng đàn réo rất từ phòng khách vọng qua . Nhồm người dậy, lén nhìn qua hồ cá, thấy khuôn mặt anh nghiêng nghiêng. Năm ngón tay dài đang nhảy múa trên 6 sợi dây đàn. Những lúc chơi, tôi có cảm giác anh như người nhập đồng, chú tâm hoàn toàn trên nốt nhạc. Anh chơi những bản đàn classic rất hay và sống động. Tâm hồn tôi bị chìm nổi trong những âm thanh ấy . Đôi khi, anh đánh lên những bản đàn mà tâm tôi như thăng thoát, chơi vơi như mình vừa có cảm giác bị bỏ rơi, hay lạc lõng.... Hốt nhiên, tôi chợt nhận ra một điều rất thật: Hình như anh cũng giống tôi . Cũng cô độc và chẳng có ai chơi ...

Một buổi chiều .

Anh đến thăm. Chị tôi vừa thấy bóng anh ngoài cổng vội chạy thụt vào nhà và sai tôi ra "đuổi khéo" . Bảo rằng chị tôi không có nhà... Tôi chạy ra đón anh. Ngập ngừng báo cho anh một điều anh không muốn nghe .

- Chị Hà vừa đi ra ngoài rồi anh ạ
- Bé Tí biết bao giờ chị về không?
- Em không biết!!

Anh đứng tần ngần một lúc, định dợm bước quay lưng. Nghĩ sao anh quay lại:

- Anh có tổ chức một buổi recital trong trường tối nay . Trình diễn cùng với những người bạn đồng nghiệp. Vé bán đã hết nhẵn. Hên là anh còn dành lại được 2 vé cho tụi em. Tối nay nhớ đến dự cho vui"

Tôi sung sướng nhận 2 cái vé trong tay anh:

- Chị Hà thì em không biết. Nhưng chắc chắn thế nào em cũng đến dự...

Ánh mắt anh hơi chao đi, có một nỗi thất vọng mong manh chợt hiện:

- Bé Tí cố rủ chị Hà đi nhé ?

- Em sẽ cố...

Anh nhìn tôi, một cái nhìn đầy cảm ơn, rồi vuốt má tôi bảo:

- Bé Tí ngoan lắm . Cảm ơn em..!!!

Bàn tay anh vừa chạm vào da mặt làm tôi có cảm tưởng nguyên vùng má nóng ran lên... Tôi choáng váng như vừa bị hụt nhịp. Tôi lùi lại vài bước trong khi anh vội vã quay lưng .

Cầm 2 vé vào nhà với một bên má nóng ran... Chị tôi vui vẻ khen:

- Bé Tí giỏi nhỉ. Nói gì mà chỉ vài câu là anh bỏ đi vậy ??

- Anh rủ chị em mình đi nghe anh trình diễn tối nay ở trường. Nếu tối nay chị không bận, cũng nên đi nghe cho biết. Anh đánh hay lắm đó...!!!"

- Ôi chào!!! Muốn nghe thì lúc nào nghe chẳng được. Chỉ cần gọi một tiếng, anh đến đây đánh nghe cho ... điếc tai!!

- Nhưng tối nay, chị cũng đi đấy chứ???

- Đi thì đi . Tối nay chị cũng rảnh....

Không ngờ buổi trình diễn tối đó của anh rất thành công. Nguyên khu hội quán của trường đông nghẹt sinh viên. Đây là lần đầu tiên, chị tôi cảm thấy hãnh diện về anh khi thấy sau buổi trình diễn, tụi sinh viên nam nữ bu vào anh xin chữ ký. Sau đó, anh rủ chúng tôi đi ăn khuya . Nhìn anh chị chụm đầu vào nhau ăn uống, cười nói . Tôi lại cảm thấy mình thật thừa thãi, cô độc, lẻ loi... Trước đó, tôi cứ có cảm tưởng rất sai lệch rằng anh cũng có nỗi buồn giống tôi". Nhưng tối đó, tôi lại nhận thấy một điều rất thật. Chỉ có tôi, một mình lẻ loi đi

trên con đường cô độc ấy mà thôi

Từ sau vụ đó. Anh thường làm thân với tôi và "nhờ vả" tôi đủ chuyện. Anh dùng tôi làm chiếc cầu bắc nối giữa anh và chị Hà. Tôi vẫn sốt sắng giúp anh hết lòng. Tôi vui vì niềm vui của anh. Anh "được" chị tôi cho anh vào "danh sách" những người theo chị. Có nghĩa là thỉnh thoảng, buồn quá, chẳng có người rủ đi chơi thì chị sẽ chơi với anh. Có nghĩa, anh chỉ là "miếng vá" của chị Hà. "Miếng vá thế mà cũng được việc, vì nhiều khi cơ nhỡ, nhờ vả cũng tiện!!" Chị nói thế!!

Từ ngày được chị Hà để ý. Anh vui lắm. Anh vẫn thường tặng cho chị những món nữ trang, hoa và những bản nhạc anh sáng tác. Tất cả chị tôi đều nhận hết, duy chỉ có mấy bản nhạc anh trao tặng thì chị vất thẳng sọt rác. Hình như trong cái khối óc bé nhỏ của chị đã chật cứng những quần áo và nữ trang rồi, nên không còn chỗ đâu cho những dòng nhạc tuôn chảy nữa . Vứt sọt rác là phải !! Nhưng cứ hễ mỗi lần chị bỏ vào thùng rác, tôi lại lượm lên, để trên phím đàn piano, khi buồn, tôi lại lôi ra đánh....

Một lần, đang ngồi đánh "Đoản khúc Tình Yêu" của anh sáng tác thì bỗng nghe tiếng anh nói sang sảng đằng sau:

- Bé Tí chơi đàn hay quá nhỉ !!

Tôi ngừng đàn. Bàn tay vẫn nằm trên phím, xoay lưng, thấy anh chói loà đang đứng giữa ngưỡng cửa mở rộng. Trên tay anh đang cầm hộp kẹo chocolat.

- Sao anh không bấm chuông??

- Anh nghe tiếng đàn từ ngoài đường, cửa lại hé mở nên anh vào xem ai đang chơi . Hoá ra là Bé Tí..

Tôi nói luôn:

- Phải chi nếu là chị Hà chơi bản này thì anh vui biết mấy phải

không?

Anh cười, hàm răng bóng như ngọc:

- Dĩ nhiên rồi . Nhưng Bé Tí chơi hay lắm !!

- Chị Hà không có nhà anh ạ. Nếu muốn, anh cứ để hộp kẹo ở trên bàn, khi nào chị về em sẽ chuyển lời cho . (Tôi nói thêm. Giọng có vẻ hơi hờn). Anh không được gọi em bằng Bé Tí nữa . Em lớn rồi!!!

Anh cười phá lên, giọng cười thoải mái:

- Nếu cứ cho rằng mình - lớn - rồi thì hãy còn bé lắm. Mà sao Bé Tí lại không thích cái tên ấy nữa ?? Riêng anh, tên đó đẹp lắm chứ...

- Nhưng em vẫn không thích!!!

Anh chuyển giọng:

- À, hôm nay anh đến tặng cho em hộp kẹo chứ không phải cho chị Hà đâu . Anh cảm ơn Bé Tí đã giúp anh đủ thứ...

- Sao hôm nay bỗng dưng lại tử tế với em thế???

- Thỉnh thoảng phải tạ ơn "bà mai" kéo bà ấy giận không chịu giúp anh nữa ..

- À, ra thế !!!

Tôi cảm thấy trong lòng đau đau . Tôi chẳng muốn nhận quà của anh chỉ vì lý do muốn "trả nợ". Tự nhiên trong lòng tôi dấy lên một niềm đau chua chát.

- Thôi, em không lấy đâu . Anh cho ai thì cho . Lại nữa, (tôi nói dối) Em cũng không thích chocolat!!

Anh thông thả đặt hộp kẹo xuống bàn. Đến bên tôi, nhỏ giọng:

- Có chuyện gì thế??? Bé Tí giận anh phải không???

Giọng tôi chùng xuống, lí nhí:

- Không...

- Thế tại sao không nhận quà của anh? Anh biết Bé Tí rất thích

chocolat...

Tôi đứng bật dậy, nói lớn. Như một sự oà vỡ tất cả những uẩn ức bấy lâu nay tôi đã chôn kín trong đáy tim:

- Tại vì em ...ghét anh.. Em ghét anh... Em ghét anh...!!!!!!

Tôi xô mạnh anh lão đảo về phía trước rồi ù té chạy

*

**

Mùa hè năm đó. Tôi dự lễ ra trường năm 22 tuổi . Tôi được bằng danh dự là một trong 10 sinh viên giỏi nhất trường. Cha mẹ tôi rất hài lòng và hãnh diện. Cả nhà đều đến dự. Hai bà chị lớn đã tay bông, tay mang. Chị Hà thì vẫn lững lơ ở năm thứ 2 đại học. Chị đến dự cùng với một "đoàn tùy tùng" gồm những ứng cử viên muốn được làm chồng chị, trong đó có anh.

Từ xa, anh hân hoan tiến đến tôi với khuôn mặt rạng rỡ:

- Chúc mừng em, Vy ơi... Hôm nay trông em rất xinh...

Lần đầu tiên anh gọi tên tôi mà không dùng đến cái nick "Bé Tí " nữa

...

Mới hôm qua, tôi đã nhận đơn làm cho một hãng lớn ở tiểu bang khác....

Trong cảnh xôn xao của khuôn viên đại học. Sau khi nhận bằng, tôi cùng đám bạn tung những chiếc nón lên trời . Tôi cũng tung theo mỗi tình cảm của mình để cho nó cuốn bay theo gió....

Chiêu Hoàng

Mộng và Thực...

Anh ạ, Em thường hay có những giấc mộng lằng đãng... Đôi khi, ở tốt bờ mé, em không còn phân biệt đâu là Mộng, đâu là Thực nữa... Những lúc như thế, em thường rơi Qvào một trạng thái bàng hoàng... Có lẽ, bàng khuâng thì đúng hơn. Nhớ lại tích Trang Tử xưa kia, mơ hoá thành bướm. Sáng tỉnh mộng, bàng khuâng không hiểu mình đang từ giấc Mộng trở về với Thực, hay đang từ Thực bước vào Mộng??? Từ cánh bướm trở về Trang Tử hay chính cánh bướm ấy **biến** thành mình???

Phải thế chẳng anh? Có phải mỗi người trong chúng ta đang đi từ một giấc mộng này, sang một giấc mộng khác??.... Mà giấc mộng nào cũng mang đầy những niềm vui, nỗi buồn. Rất thật...

Như sáng nay. Sau khi chấm dứt một giấc mơ trở về... Em đã rơi vào trong trạng thái tâm thức ấy Giấc mơ thật quá anh ạ, nó êm đềm, pha thêm chút hương vị buồn bã, ngậm ngùi

Em thấy mình đứng chênh vênh trên một ngọn đồi... Bầu trời đầy sao lấp lánh như những viên kim cương nạm trên một miếng nhung đen. Anh bảo:

"Coi kìa, những cánh sao sáng lunh linh như ánh mắt. Anh ước sao anh có thể hái được một ít, kết thành chuỗi cho em..."

Em nhìn anh. Khuôn mặt anh cũng có 2 vì sao lung linh. Chúng ta cùng mỉm cười... Em cảm thấy tràn đầy hạnh phúc... Thời gian dường như đặc lại, ngừng trôi

Rồi bỗng anh reo lên:

"Ô kìa, sao có cánh bướm lẻ loi trong đêm thế kia ??? Hay để anh bắt cho em đem về ép vào trang thơ nhé???"

Nói rồi, Anh buông tay, chạy theo cánh bướm chập chờn bay trước mặt.... Sương đêm rơi xuống ướt vai . Em cảm thấy lạnh và gọi anh trở về... Tiếng gọi em tan loãng trong hư không.... Anh thì như ả, như hiện chập chùng theo cánh bướm....

"Anh ơi Trở về thôi Em lạnh....."

Giọng anh mơ hồ như từ một tinh cầu xa lắc: " Không... không... Em chờ anh tí đã. Anh sẽ cố bắt được cánh bướm cho em...."

Hai tay bắc chéo ngang vai nghe cái lạnh thấm vào từng chân tóc. Hình ảnh anh nhạt nhoà trước mặt, xa dần... xa dần... Và hình như anh cũng hoá thành cánh bướm bay đi ...

Chỉ còn lại em một mình với khung trời nghiêng đổ...

Chiêu Hoàng

Một Chút Thôi

Cả hai đang đi trên một con dốc thoải thoải Người nữ tung tăng đi

trước, người nam leo đèo theo sau.... Trên cao, không có mặt trời, nhưng bầu trời trong sáng, một thứ ánh sáng êm dịu dịu, mát mẻ, mà không biết cái ánh sáng ấy đến từ đâu ...

Người nam cố đi theo sau cô bé một khúc nữa, gã cảm thấy.... chán. Để ý nhìn vắn vơ, nhìn trời, nhìn đất.... Bỗng kinh nghi, tự hỏi: "Quái, sao con dốc này, chẳng biết ai làm mà lát toàn bằng những tảng đá ong to mà trắng như sữa Hình như nó lại toả sáng...." Hắn ngược nhìn trời, bầu trời trong không một gợn mây, nhưng tìm hoài cũng không thấy ông mặt trời đâu cả. Vậy thì ánh sáng phát ra từ đâu nhỉ? Bâng khuâng nghĩ ngợi, hắn quên mất đường dài.....

Tiếng người nữ trong trẻo phía trước dục giã:

- Nhanh lên nhé, Bé chỉ sợ trễ thôi!!!

Người nam ngẩn ngơ:

- Nhưng đi đâu mới được kia chứ???

Người nữ dừng lại, đôi mắt mở lớn, ngạc nhiên:

- Ồ.... Anh quên rồi sao?? Hôm qua, anh có nói với Bé là muốn đưa anh lên chùa xin quy y đó mà``??

- À.... Aaà`` ... Đúng rồi, quy y Anh nhớ rồi!!!

Hắn mỉm cười và nghĩ thầm, "Chời đất!!! Quỷ sứ mà quy y nổi gì cô nhỏ?? Anh chỉ nói để có cớ đi chơi với Bé thôi..." Nghĩ vậy, nhưng hắn nín khe, không nói điều đó ra cho cô bé biết, sợ nàng giận....

Nhìn con dốc còn dài dằng dặc. Hắn bỗng nhiên phát nản... Muốn dừng lại một chút. Mục đích của hắn là chỉ muốn quanh quẩn bên cô nhỏ thôi, còn chuyện quy y thì thật xa vời, tuyệt nhiên, hắn không hề nghĩ đến. Vươn vai, ngáp lớn, hắn kiểm soát:

- Bé oiiii... Hay mình dừng lại nghỉ một chút nheng??? Từ nãy giờ đi cũng đã khá. Anh mệt rồi đấy!!! Bé có mệt không??? (reo lên...) Kìa...

có phiến đá lớn, lại phẳng lì, trông như có ai mài cho mòn thành ghế ngồi vậy. Mình lại đó nghỉ nheng???

Nói rồi, hấn xăm xăm bước tới. Nhưng thiếu nữ lại vùng vằng không chịu:

- Không chịu đâu.... Không chịu đâu!!! Mới đi có một xíu mà đã đòi nghỉ. Điều này thì chẳng biết đến bao giờ mới tới nơi. Bé chưa thấy mệt, có nghĩa chắc chắn là anh cũng không mệt.... Anh chỉ muốn kiếm có để chơi thôi!!! (hờn dỗi). Bé không thèm chơi với anh nữa... Anh ở đó từ từ mà nghỉ đi nhá, Bé đi một mình đây, không chờ anh đâu!!!

Nói rồi, thiếu nữ vùng vằng bỏ đi. Gã con trai vội chạy lúp xúp theo sau, định vươn tay nắm lấy vai cô nhỏ, nhưng hấn lại rút về ngay. E rằng, sự đụng chạm làm cho cô giận thêm. Hấn tăng tốc độ, đi vượt qua và ngừng lại ngay trước mặt cô bé:

- Thôi thôi.... thôi thôi..., chờ anh đi với... Sao Bé giận mau quá vậy?? Anh chỉ xin dừng lại một xíu thôi muh````.....

Thiếu nữ nhìn gã. Hình như ánh sáng từ những tảng đá ong ánh lên làm cho đôi mắt gã thêm lung linh, tỏ ra đầy quan tâm đến cái giận cồn cào của nàng... Sự hờn giận cũng dịu lại. Nhoèn miệng cười, nàng dịu dàng bảo:

- Vậy thôi, mình đi chậm lại nheng???

Thấy nàng vui trở lại, hấn đề nghị:

- Nếu vậy chi bằng mình..... dừng lại một chút nghỉ quách??? Bé chịu không??? Anh hứa, chỉ một chút thôi... Một chút thôi!!! (dễ dàng)... Bé chịu khó ngồi xuống nói chuyện với anh một chút.... Đi mãi thế này, anh có cảm tưởng Bé chẳng hề.... chẳng hề.... quan tâm gì đến anh cả... Buồn lắm đó...!!!

Nghe hấn nói như vậy, thiếu nữ yên lặng, cắn môi tự lự.... Nhìn suốt theo con dốc. Đứng xa tít, nơi giáp với chân mây, một ngôi chùa cổ lờ mờ ẩn hiện. Rồi quay nhìn gã con trai, với đôi mắt tràn đầy chờ đợi sự quyết định của mình.... Thở dài, nàng bảo:

- Thôi được...!! Bé nhường anh đó... Nhưng chỉ nghỉ "một chút" thôi nhạ...

Gã con trai hớn hở gần như reo lên:

- Được...., được.... Anh hứa Chỉ một chút thôi!!!

Cả hai cùng ngồi xuống phiến đá. Cô bé ngồi bó gối, cố nén tiếng thở dài Len lén liếc nhìn "Cục nợ" ngồi bên cạnh, (gọi là "cục nợ" vì theo cái "nhìn" của Phật giáo thôi, chứ đối với riêng cô, cô thấy hấn cũng.... đáng yêu lắm cơ.) Duy chỉ có một điều là hấn không quan tâm gì về tôn giáo cho lắm, mà tận cùng trái tim, cô lại muốn..... đi tu, nhưng cũng tự biết tâm thức mình còn đa đoan, lãng mạn, đi tu là cả một chuyện mơ hồ, viễn vông....

Hơi lo âu, cô tự hỏi: " Chẳng hiểu cái dừng lại một chút này có phải là cả cuộc đời còn lại của cô với hấn không?

Tình cảm mà....

Ai biết được....

Chiêu Hoàng

Một ngày với Biển

- Ông ơi... Hôm nay mình đi đâu hở ông???

- Đi biển chơi

Vừa nói, ông lão vừa ho khù khụ mở cánh cửa xe . Cô nhỏ ngồi bên tay lái nhìn ông lão chăm chú. Cô sợ ông bất cẩn lại vấp ngã nữa ...

- Cẩn thận đấy ông..

- Biết !!!

Chờ đến khi ông lão ngồi yên vị trong xe . Cô Nhỏ vừa lái xe vừa liếng thoảng kể:

- Ông ơi... Đêm qua cháu nằm mơ thấy ông. Nhưng lạ lắm, trong mơ ông có râu dài tới rốn, lại bạc trắng phau phau cơ

- Thế lúc đó ông làm gì???

- Lúc đó mình đang đứng trước biển. Màu biển xanh biếc như mây trời, mặt biển gợn sóng rất nhẹ. Ông chỉ cho cháu xem một đóa hoa... Lạ lắm ông ạ, đóa hoa lớn mọc lên từ giữa biển... Cháu chợt nhớ trong lần giảng kỳ trước, ông có nói đến đóa "Đại - Biểu - Liên - Hoa" trong kinh Hoa Nghiêm...

- Rồi sao nữa ??..

- Đóa hoa đẹp và rất sống động. Nó nhấp nhàng chuyển động bập

bệnh theo chữ " Úm - A - Hum". Trong tỉnh không, khi cháu nghe chữ "Úm" thì đoá hoa cụp lại . Nhưng đến chữ "Hum" thì nó lại nở ra...

- Giấc mơ hay nhỉ...

Vừa nói, ông lão vừa móc trong túi một ít thuốc bỏ vào miệng nhai nhóp nhép... Cô Nhỏ chẳng biết ông bệnh gì, nhưng cứ thấy trong túi ông đầy những loại thuốc, viên nào viên nấy chỉ nhỏ bằng nửa hạt đậu, đen nhánh... Thỉnh thoảng lại thấy ông thò tay vào túi lấy ra ăn như ăn kẹo . Một vài lần cô tò mò hỏi:

- Ông bị bệnh gì mà phải uống thuốc mãi thế ??

Ông lão trả lời mơ hồ:

- Bệnh này là bệnh nghiệp ấy mà... Nghiệp của ông, nghiệp của chúng sanh...

- Thế sao ông không đi bác sĩ??

- Bác sĩ làm sao chữa được???

Ông ơi

Sáng nay, nhớ ông, cháu lại ra biển... Biển muôn đời vẫn vậy . Hình như có một nỗi buồn cố hữu nào đó nên cháu cứ nghe nó thở dài sườn mướt... Cháu ra chiếc ghế đá ông cháu vẫn thường ngồi . Chiếc ghế bị nhiều người ngồi quá, nó trở nên bóng lộn làm cháu có cảm tưởng nó bị trọc đầu . Cháu hỏi thăm nó có nhớ ông như cháu nhớ ông không? Nó im thin thít. Hình như nó rất vô tình ông ạ... Hay tại vì nó bị đi quá, ai cũng ngồi lên nên nó chẳng chịu nói chuyện với ai ??? Chỉ có mấy con hải âu lúc nào cũng vậy, vẫn tham ăn, tham uống như ngày nào, hay dành ăn với mấy con chim bồ câu và chim sẻ. Cháu nhớ lần nào cũng vậy, mỗi lần ông cháu mình ra biển đều

mua 2 ổ bánh mì bụi, vắt ra miếng nào, hải âu đều dành ăn cả.. Cháu thích nhất chơi cái trò vắt một mẩu bánh lớn lên trời, chẳng lần nào là tụi nó không bắt được, cháu vừa ném, vừa cười lên khanh khách và nói với ông rằng: " Mấy con chim này đầu thai làm người thì chắc chúng nó chơi bóng rổ cừ lắm đấy ông nhỉ ??". Lũ bồ câu và chim sẻ thì có ông lo . Ông bẻ ra từng miếng bánh nhỏ cho chúng. Nhưng nhiều lúc, cháu ném bánh cho hải âu chậm quá, lúc nào tụi nó cũng ăn ké phần của những con chim khác...

Cháu cũng đi thăm tiệm Baskin Robbin " 31 vị kem " Lần nào đi ngang qua đây ông cũng mua cho cháu một cây kem cà phê 2 scoops. Có lần vào tiệm, cháu đi từ đầu tới cuối tiệm đếm coi họ có bao nhiêu vị kem, rồi thăm thì mách ông:

- Họ không có đủ 31 thùng kem ông ạ
- Vậy có thùng của chị thích không?
- Có, cháu thích ăn kem có vị cà phê
- Vậy thì tốt rồi...!!!

Ông thì lúc nào cũng dễ dãi, buông bỏ. Chẳng có điều gì có thể làm ông bận tâm. Cháu trộm nghĩ, giả sử có người đối xử tệ với ông chắc ông cũng chẳng tức giận....

Tiệm vẫn đông khách đấy ông, hình như nó cũng vô tình lắm. Cháu đi qua, đi lại, cũng không thấy nó tỏ vẻ nhớ tới ông cháu mình...

Cháu cũng ghé vào tiệm bán nón và bán đủ thứ đồ kỷ niệm. Nơi đây, một lần ông đã vào mua cho cháu một cái nón rơm. Hôm ấy biển nắng quá... Mặt cháu đỏ au lên vì nắng. Ông bảo:

- Phải ghé vào đây mua một cái nón cho chị, kéo chị sẽ bị say nắng mất!!!

Nhưng vào trong tiệm, cháu lại đi lòng vòng coi những món đồ linh

tin. Họ có những con sò thật lớn, nhìn vào óng ánh màu sắc. Áp lên tai nghe được tiếng ù ù của Biển... Ông mua cho cháu một cái nón rơm (rất xấu, mà cháu không dám chê) và một con sò óng ánh màu sắc được đặt trong một cái cube bằng nhựa rất đẹp. Nón thì cháu đã bỏ đi đâu mất rồi ông ạ, còn cái cube có con sò, cháu để trưng trong tủ sách của cháu. Thỉnh thoảng nhìn thấy nó, cháu lại nhớ ông....

Cuối cùng thì cháu đi ra biển... Cháu cứ nhớ mãi hình ảnh một già, một trẻ, đứng bên nhau nhìn ra biển. Chẳng biết lúc đó tâm thức ông nghĩ gì, nhưng những lần đứng bên ông nhìn ra biển xanh, tâm cháu cứ gợn gợn một nỗi niềm khó tả (nó không êm đềm và an lạc như giấc mơ cháu đã kể cho ông nghe đâu). Ôi... Biển thật là một bí mật đối với cháu...

Cháu đi dọc theo bãi cát tìm vết chân ông cháu năm nào . Nhưng, thật khờ dại khi tin rằng nó còn để lại vết tích. Thế mà cháu cứ bỏ công kiếm tìm mãi Thỉnh thoảng cháu nhặt được vài vỏ sò nhiều màu sắc, hoặc vài con dã tràng miệt mài se cát mãi không thôi ...

Thế mà 4 năm qua rồi đấy ông. Từ ngày ông đi, cháu buồn lắm. Chẳng có ai chơi, cũng không có người nào kể những mẩu chuyện trên trời, dưới đất cho cháu nghe . Ông đi, cháu cũng chẳng lên chùa nữa, cháu đi chùa khác để cháu khỏi nhớ ông... Một vài người bạn trong ban kinh, thỉnh thoảng nhớ đến cháu đều trách sao cháu lại bỏ chùa ??? Cháu bỏ chùa nhưng không bỏ đạo đâu ông ạ, (vì công ông đã đưa cháu vào Đại Thừa mà!!), cháu chỉ đi chùa khác thôi . Vì hễ đến cổng chùa cũ, cháu lại nhớ ông, nhớ dáng ông ngồi ngay cái ghế bên hông chùa . Vào chánh điện thì lại nhớ chỗ ông ngồi thuyết pháp...

Ông biết không? Chùa làm lại cũng đẹp lắm. Ngay cái phòng thọ trai,

thầy để một tủ sách bằng kính lớn sát tường, trong đó cháu cũng thấy có nhiều sách của ông và các vị học giả khác... Những lần lên chùa, ngồi thu trong ghế cầm bất cứ cuốn sách nào của ông lên đọc, cháu cũng đều cảm thấy thật bùi ngùi ...

Bây giờ, mỗi cuối tuần cháu đi nghe pháp ở một ngôi chùa khác. Ở đây, thầy cho cháu nhiệm vụ thỉnh chuông. Công việc này cháu cũng rất thích ông ạ. Cứ gần tới giờ thuyết pháp thì cháu phải chạy thật nhanh lên lầu để thỉnh, mời gọi chư Phật tử trở về chánh điện nghe pháp....

Thỉnh chuông cũng là cả một "nghệ thuật" đấy ông. Máy lần đầu, cháu không biết, nhắm mắt, nhắm mũi gõ coong... coong..., làm điếc lỗ tai mấy người Phật tử. Họ vừa đi vào chánh điện, vừa bịt tai nháy mắt với cháu... Có người (tính tình hơi khó một tí) thì nổi cáu - vì điếc quá - nhìn cháu cầu nhàu Sau này, Thầy dạy cháu cách thỉnh chuông. Ban đầu phải đánh thật thông thả, từng tiếng... từng tiếng ngân nga... Mời gọi tất cả chúng sanh tới nghe pháp... Sau thì nhanh dần như để cung nghinh vị thầy vào chánh điện ban pháp... Cuối cùng thì đánh 3 tiếng ngắn, biểu tượng cho Tam Bảo... Đạo này, cháu đánh cừ lắm rồi, vì vừa đánh, cháu vừa quán tưởng.. Giá có ông ở đây, thế nào ông cũng khen cháu giỏi

...

Ông ơi,

Một ngày lang thang ngoài biển và nói chuyện với ông. Biển vẫn xanh. Nắng vẫn vàng. Gió vẫn lồng lộng thổi như đang chơi trò rượt đuổi nhau. Các loài chim vẫn thế... Mọi sự dường như chẳng thay đổi. Duy chỉ thiếu vắng ông - mà lạ lùng chưa??? Sao chẳng ai nhận ra điều to lớn ấy??? - Chỉ có mình cháu lẻ loi thang thang đi tìm lại

những hình ảnh năm nào. Chẳng hiểu ông có nghe lời cháu tâm sự???

Chiêu Hoàng

Nỗi buồn chênh vênh

- Bố ơi... Bé muốn cầm nữa !!..

Người đàn ông đang loay hoay bỏ mấy bọc đi chợ ra khỏi xe . Vội buông xuống khi thấy đứa con gái mình đang khệ nệ bưng một bịch chợ to gần bằng khổ người của nó...

- Bé chờ Bố tí. Đừng xách bịch đó, nặng lắm!!!!. Để Bố xách cho .

- Không nặng đâu!!! Bé muốn giúp Bố mà...

- Được..., được... Chờ Bố tí...

Người đàn ông lục lọi một hồi, móc trong bịch ra một vỉ trứng, (làm vẻ rất quan trọng), đưa cho đứa con gái:

- Đây, Bé bưng cho Bố cái này nhé... Giỏi quá, bưng được cả một vỉ trứng lớn!!!

Con Bé cảm thấy mình rất quan trọng khi được Bố khen tặng. Nó cầm vỉ trứng chạy le te đi trước, không thèm để ý đến lời Bố nó nhắc nhở phía sau:

- Bé ơi, đi từ từ thôi, coi chừng té đó !!!

Nhưng con bé có thèm nghe gì. Cứ lon ton chạy trước. Cái ví đỏ chót

đeo lưng lẳng trên vai bị trĩ xuống, nó vừa chạy , vừa máng lại lên vai. Loay hoay sao lại làm rớt vĩ trứng xuống đường...

- Bố ơi (giọng sưng nước mắt vì sợ hãi), bé làm vỡ trứng rồi!!!

Người đàn ông nhìn con. Khuôn mặt của nó méo sệch và đôi mắt đã đoanh tròn. Hốt nhiên chàng nhìn thấy khuôn mặt vợ mình trong đôi mắt ấy... Tim chàng như thất lại, một nỗi muộn phiền từ trong tâm dấy lên... Càng buồn phiền, đau đớn, chàng càng cảm thấy thương con tha thiết:

- Không sao Bé ạ... (đổi giọng vui tươi)Bé có muốn giúp Bố nữa không???

Nói rồi, chàng lục trong túi lấy ra một bịch bánh mì sandwich, đưa cho nó hơn hờ nói:

- Đây!!!, Bé "vác" cho Bố cái túi này nhé. Dù Bé có làm rớt cả triệu lần cũng không bị vỡ nữa ...

Con bé hơn hờ, bưng bịch bánh mì bằng cả hai tay. Lần này nó kinh nghiệm hơn, đi theo sát Bố. Nó ngược lên, nhìn thấy khuôn mặt Bố và cả bầu trời với những đám mây xanh đằng sau. Hình như Bố có vẻ buồn và tư lự. Nó chẳng biết Bố nghĩ gì, định bụng lớn thêm xíu nữa sẽ hỏi. Mà bao lớn thì sẽ hỏi được nhỉ? Ủ, tại sao không hỏi bây giờ???

- Bố ơi...

- Hử???

- Bố nghĩ gì thế??

- Con có đôi mắt rất giống mẹ. Đôi mắt có đuôi...

Bầu trời trong hơn, xanh hơn. Hình như không gian loãng ra làm nỗi buồn thêm rộng. Người đàn ông cúi xuống dọn dẹp đám trứng bể.

Cho đến giờ, chàng vẫn chẳng hiểu vì lý do gì, một ngày vợ chàng

bỏ đi, để lại cho chàng đưa con nhỏ và nỗi buồn chênh vênh... Trong lòng cứ thắc mắc mãi một câu hỏi vẫn chưa được trả lời:

- Tại sao nàng lại bỏ đi nhỉ???

Chiêu Hoàng

Phiên Nã

Thiếu nữ đứng ngẩn ngơ trong một sân vận động khá lớn. Gần nơi đó, có một nhóm người đang nhảy Aerobic theo sự hướng dẫn của một cô hướng dẫn viên trẻ với thân hình đầy đặn, nở nang ... Hình như họ đã bắt đầu nhảy gần nửa chương trình rồi, ấy vậy mà nàng vẫn còn đứng sớ rớ ngập ngừng cảm thấy mình thật là "không giống ai" khi mặc trên người một cái áo đầm ngắn quá đầu gối và chân lại mang một đôi giày cao gót kiểu mới . Nghĩ bụng, dù sao cũng đã đến đây rồi, hay ta cứ cởi giày cùng nhảy với họ vậy . Rồi cúi xuống loay hoay, cởi giày

Vừa cúi xuống co một chân lên thì bỗng có người đi ngang đụng mạnh phải nàng . Thiếu nữ bị mất thăng bằng, loạng choạng muốn té . Nhìn lên, thấy đó là một gã con trai khá cao lớn . Hắn có khuôn mặt rất đẹp của một bức tượng Hy Lạp cổ với sống mũi thẳng, tóc xoăn và đôi mắt xanh biếc màu da trời ... Hắn nhìn thẳng đằng trước - Cái nhìn mà không phải nhìn - Ánh mắt gần như lạc thần, bước chân

thần thờ như có một nỗi muộn phiền nào thật thê thiết đang khuynh loát trong tâm . Chẳng hiểu sự phiền não gì mà có thể đè nghiêng tâm tư hấn đến thế ???

Chắc có lẽ hấn cũng không biết được rằng mình vừa đụng phải một thiếu nữ, nên hấn vẫn cứ bước đi, không một lời xin lỗi, đáng bộ vô hồn, dật dờ như một xác chết !! Thiếu nữ định mở lời cự nự, nhưng đáng điệu thiếu não, gần như lạc thần của hấn làm nàng như bị thôi miên . Hấn lưỡng lự bước qua, không nhanh lắm, cũng không chậm lắm. Hai tay thọc sâu trong túi áo blouson trắng . Mặt nhìn thẳng . Trên đầu, một vài cụm mây xanh - xanh như màu mắt - đang lang thang, rụt rè theo bước chân

Rồi

Bằng một hành động rất thông thả,
Đôi mắt vẫn không hề lay động, và hình như nỗi phiền não vẫn tung hoành, ngang dọc trong tâm trở ra bằng đôi mắt xuất thần ấy Gã thông thả rút trong túi áo ra một khẩu súng ngắn . Kê ngang mòng tang

Tiếng súng nổ chát chúa làm cho đám đông kêu rú lên !!! Họ túa ra nhiều hướng để chạy trốn Dưới đôi mắt mở lớn mà vẫn chưa căng đủ nỗi sợ hãi ập tới . Thiếu nữ nhìn thấy một dòng máu đỏ phun ra từ vết bắn . Rồi tiếng lọc xọc của hơi thở nạn nhân đang đứng giữa bờ mé của sự Sống và Cõi Chết, như đang cố gắng - bằng mọi cách - giữ lại sự Sống mong manh Tiếng lọc xọc của hơi thở tựa như tiếng của một người đang rít một hơi thuốc Lào .

Sau âm thanh chát chúa của tiếng nổ . Đám đông đã hoàn hồn, họ đứng thành một vòng tròn khá xa vây thiếu nữ và nạn nhân vào giữa ... Cả thân người nạn nhân đổ nhào về phía nàng. Cô hốt

hoảng, bằng một phản xạ tự nhiên, nàng đưa cả hai tay đỡ lấy người gã . Nhưng vì cơ thể gã quá nặng, nàng loạng choạng ngã ngồi xuống, vết máu đỏ thẫm văng dính đầy trên ngực áo . Xác nạn nhân đổ gập xuống đất

Sự xúc động làm cho thiếu nữ run rẩy muốn khóc . Trong tâm nàng tự nhiên nảy lên một mối thù lương không tưởng . Nửa hoài nghi, nửa tiếc nuối như vừa đánh mất một người thân nào trong gia đình . Tại sao ?!?!? Phiền não gì trĩu nặng tới mức nào mà phải tìm lấy cái chết như thế ??? Ôi ôi!!! Cái chết dễ dàng đến thế ư ?!?!? Một mạng người !!!!

.....

Nắng đã tắt trên cao . Thiếu nữ quỳ bên cạnh . Nàng mơ hồ nghe tiếng rú của xe cứu thương đang hồi hả, dục giã đâu đây

Do sự tu tập tự nhiên . Câu chú vãng sanh chạy ngang chân mày . Đôi môi mấp máy, nàng bắt đầu tụng chú cho gã

(Đã đăng trên Việt Fun . Dưới bút hiệu Nghi Lâm)

Chiêu Hoàng

Rồi sao nữa?

Thầy Chi. Một vị đại đạo sư với đầy đủ phẩm hạnh và lòng từ bi bao

la. Người mà Chị luôn kính trọng và yêu quý. Người mà thỉnh thoảng Chị trộm nghĩ thầy có vài tướng quý của Phật mà ít ai biết tới. Như con mắt của thầy. Con mắt của một vị Phật...

Thầy thường có nhiều lời dạy học trò tùy theo căn cơ của họ. Với Chị. Một người dễ cảm xúc. Ngoài giờ thuyết pháp chung cho đại chúng vào cuối tuần, thầy thường dạy Chị bằng một câu hỏi rất đơn giản: "Rồi sao nữa?"

Ban đầu Chị không hiểu ý thầy. Nhưng sau này, khi gặp những cảnh ngang trái khổ đau trong đời, và người thầy yêu quý đã đi xa hoằng pháp. Chị ngồi nhớ lại những mẫu chuyện cũ, mới hiểu ra được phần nào ý thầy muốn dạy.

Nói cho cùng. Chị là một đệ tử lẹt đẹt kém cỏi nhất trong đám đệ tử. Ngoài tài thỉnh chuông, và có được một giọng tụng rất hay . Chị chẳng làm thêm được một điều gì khác nên thân . Chị rất dễ bị cảm xúc. Niềm vui, nỗi buồn đối với Chị đều bị nhân lên gấp đôi so với người bình thường. Nhất là nỗi buồn... Đôi khi, gặp những tình cảnh khó khăn hoặc tai họa giáng xuống đời sống. Chị dường như không thể chịu đựng nổi. Những lúc như thế, Chị thường chạy lên thầy. Ngồi thụp dưới chân thầy kể lể. Thầy ngồi nghe cho đến khi Chị kể hết câu chuyện. Xong, thầy hỏi:

"Rồi sao nữa?".

Dĩ nhiên, Chị trả lời thầy bằng tất cả sự lo lắng và tuyệt vọng của mình.

Thầy lại hỏi:

"Rồi sao nữa?"

Thầy hỏi, cho đến khi Chị không còn một câu trả lời nào khác, dù bằng sự suy luận hay tưởng tượng sự việc trong tương lai có thể xảy

ra... Những lúc như thế, Chị thường im lặng, cố lục tìm trong trí để lấy ra một nguyên nhân, một sự cố, một hoàn cảnh hay một sự khổ đau tàn phá trong tâm thức để làm câu trả lời. Thầy vẫn yên lặng chờ đợi. Một lúc, như để cho Chị thấm được phần nào. Thầy hỏi lại:

" Con ơi.... Rồi sao nữa?"...

Lúc đó. Chị không còn có thể tưởng tượng thêm câu chuyện sẽ ra sao. Những sự lo lắng, những khổ đau Chị cảm nhận, sẽ cảm nhận... Nếu đi đến tận cùng thì việc gì sẽ xảy ra nữa? Hả??? "Rồi sao nữa?!!"

Tiếng thầy hỏi lại, giọng trầm trầm đầy từ bi:

"Rồi sao nữa hả con?"

Chị thật bối rối. Chị thực không có một câu trả lời nào nữa cả. Tất cả đã đi ra ngoài sự tưởng tượng và những tâm thức lằng xằng trong Chị. Cuối cùng, Chị ngập ngừng:

"Rồi thì... rồi thì.... Ôi thầy ơi, rồi thì... chẳng sao hết... Chẳng còn gì!!!!".

Đó là ý thầy muốn dạy.

Mọi sự, mọi vật được trở quả theo chu kỳ nghiệp lực của nó. Khi nghiệp đã có đầy đủ nhân duyên thì ta không thể biến một quả khổ đau thành một trái Hạnh Phúc. Ta không thể thay đổi được hoàn cảnh, nhưng hoàn cảnh ấy - nếu đã trở quả - thì nó cũng cần có thời gian để tàn. Có đến thì sẽ có đi... Nó Không thể mãi mãi sẽ là niềm đau khổ. Bản chất của nó là Vô-Thường, và bị chi phối hoàn toàn bởi luật Nhân-Quả. Chính vì vậy, cách khôn khéo nhất là ta chỉ có thể có những cách hành xử và lối nhìn cho phù hợp với hoàn cảnh đang xảy ra để giữ gìn tâm thức đừng bị vọng động mà thôi.

Khi tâm thức không còn vọng động thì bóng dáng của khổ đau cũng

không thể ngự trị trong tâm.

*

Nhưng đó là nói trên lý thuyết. Thực hành quả là rất khó. Đối với Chị - vì chưa chứng được lý như huyền, luật vô thường của vạn pháp - Nên Chị thấy tai họa vẫn có thật, và khổ đau thì vẫn muôn đời hiện hữu... Dẫu sao, những lúc buồn hay gặp những điều bất như ý. Chị thường hay tự hỏi: "Rồi sao nữa?".

Hình như ba chữ ấy có một huyền lực thế nào ấy. Khổ đau, một ít nhiều cũng đã nguôi ngoai.

Hay là bạn thử đôi lần xem sao.

Chiêu Hoàng

Thiền Bệnh

Ông Năm

Dạo sau này, ông thực sự không hiểu bà nữa... Hình như với tình yêu rất đậm thắm ông dành cho bà suốt gần 30 năm qua cũng không đủ để làm bà hạnh phúc... Ông khổ tâm không ít, nhiều hôm, ngồi một mình ngoài sân sau, đắm chìm trong dòng suy tưởng, cố tìm ra nguyên nhân sao bà lại không vui... Có phải tại ông vụng về quá chăng??? Phải chăng bà vẫn không hiểu được tình yêu ông dành cho bà thật là rộng lớn tới chừng nào ??? Hay tại khoảng thời gian

12 năm xa cách quá dài, nên có lẽ tình yêu bà dành cho ông đã nhạt phai??

Năm 1983, bà dứt ruột, quệt nước mắt tiễn ông đi vượt biên. Cả ông cũng sợ chuyến đi không trót lọt. Thực tâm ông lúc đó, ông chẳng muốn xa bà chút nào, nhưng vì tương lai gia đình, 2 đứa nhỏ nên ông phải ráng đi. Hên là chuyến đó trót lọt, ông được đưa vào trại tị nạn bên Hồng Kông. Nhưng vì ông không có thân nhân nước ngoài, nên chỉ tùy thuộc hoàn toàn vào sự bảo lãnh của các quốc gia có lòng hảo tâm mà thôi. Khoảng thời gian trong trại thực là khổ, ông cứ sợ họ đuổi ông về nước. Trong khoảng thời gian đó ông thường liên lạc với bà qua thư từ, biết được tin tức bên nhà, bà cũng khổ sở, buôn tần, bán tảo để nuôi 2 đứa con. Ông nghe mà lòng đau như cắt, chỉ mong chóng được định cư ở một quốc gia nào đó để có thể đi làm, gửi tiền về cho bà...

Năm năm sau, cuối cùng rồi ông cũng được định cư tại Mỹ. Lúc đó, tuổi đời đã lỡ cỡ gần 50, đầu óc cũng rị mụ, đi học để dứt được một mảnh bằng đại học không phải dễ. Ông nhanh chóng quyết định đi học nghề thợ tiện, trong khoảng thời gian 6 tháng đầu, lúc chính phủ còn có thể ưu mang ông. Sau khi học nghề, ông được trường giới thiệu cho một việc làm với đồng lương trung bình, nhưng như vậy cũng làm ông sung sướng hạnh phúc lắm rồi. Tiền ông kiếm được, ông chẳng dám ăn tiêu chi, ngoài tiền chi phí bắt buộc cho một đời sống tối thiểu, phần còn lại ông đều gửi hết về cho bà... Đồng thời, ông cũng nộp đơn xin đoàn tụ gia đình cho vợ con ông...

Phải đợi 7 năm sau, giấy tờ đoàn tụ mới xong. Những tháng cuối cùng trước khi được gặp bà, tâm hồn ông xôn xao, hưng khởi không yên. Nhưng dường như có gì không ổn bên phía bà... Bà có vẻ thờ

ơ, và có ý muốn giãn ra . Bà biểu, " Giờ ông và tui cũng đã già, các con đã lớn và đều lập gia đình hết rồi, mỗi đứa đều có phận riêng của chúng. Tui chẳng mong chi hơn là ông cứ gửi tiền về hàng tháng cho tui sống, bên này, đời sống tui bây giờ đã ổn định rồi, ngày tối, tụng kinh, niệm Phật đi chùa cầu vãng sanh thôi, chẳng mong chi hơn!!". Nghe qua, ông không thấy điều đó có lý, "Bà ăn nói chi kỳ cục, chồng vợ thì phải sống với nhau cho hết kiếp chứ sao khi không mỗi người một nơi sao đặng???" Ông cảm thấy phiền hà, và ngờ rằng bà không còn yêu ông nữa Gặng hỏi, thì bà bảo bà chẳng muốn xa chùa, xa thầy và các bạn đạo, qua bến, chùa chiền đâu cho bà đi ??? Ông dứt khoát, " Bên này chùa thiếu gì, bà qua đây muốn đi đủ trăm chùa cũng có." "Vậy thì ông hứa rồi ngheng, không được cấm cản tôi đi chùa đó!!!" "Chời, bà có điên không?? Bà đi chùa chứ có phải đi chơi đâu mà tôi cấm cản. Chừng bà qua đây rồi, tôi chỉ sợ bà ham vui, quên mất chùa chiền đó !!!". "Ông hứa là phải giữ lời ngheng. Tôi qua bến đi chùa ông đừng kêu à..." "Được, tôi biết mà!!!" Sau 12 năm xa cách, ông thật sự hạnh phúc khi nếm được hương vị đoàn tụ Nhưng cái hạnh phúc đó thật mỏng manh hơn bọt nước, chỉ một tuần lễ sau là ông đã cảm thấy bóng dáng của khổ đau xuất hiện... Bà hình như đã thay đổi, bà không còn là "người vợ" của 12 năm về trước, một người vợ đảm thắm, thương yêu và chăm lo cho chồng, mà sao bà như một người xa lạ Hình như cái xác thì vẫn còn, nhưng tâm hồn là của một đứa nào đó nhập vào Bà thờ ơ mọi chuyện đời, tối ngày chỉ chăm chú vào vụ ngồi thiền mà thôi . Bà rất ham mê thiền định, bà bỏ hẳn ăn mặn, chuyển qua chay trường từ hồi nào ông không biết, bà biểu với ông: "Giờ thì tui ăn chay trường, ông có muôn ăn chay theo tui thì ông ăn, còn không, ông tự lo cơm

cho ông ngheng, tui không có dính dáng vô ba cái đồ mặt đó đâu !!"

Ông tưng hửng, tuy ảm ức, nhưng cũng nín thinh.....

Còn cái "chuyện đó " thì bà cấm hẳn, cứ mỗi lần ông lém phếng tới gần bà là bà hét lên be be, ngoài cái việc "không cho" ông, bà còn tỏ ra rất khinh bỉ khi ông tỏ ý muốn được gần bà. Bà bảo với ông rằng, những chuyện nhơ nhớp đó bà không còn bao giờ muốn nghĩ tới nữa... Sau đó, bà dùng dùng dọn qua phòng khác, cái phòng thờ của bà ngồi thiền định mỗi ngày...

Dần dần, ông bắt đầu cảm thấy ảm ức... Ông không hiểu có vợ để làm chi nữa... Ở tuổi ông, tuy đã gọi là lớn tuổi, nhưng vấn đề sinh lý không phải là không cần. Đó là nói trên vấn đề thể chất, còn vấn đề tinh thần nữa, ông cũng cần yêu và được thương yêu . Mà dạo sau này ông không tìm thấy được điều đó nơi bà. Nhưng vì còn thương bà, ông ráng nhịn, hy vọng một ngày nào đó, bà hồi tâm tỉnh trí, cảm nhận được tình yêu và sự hy sinh ông dành cho bà chẳng??? Nhưng càng ngày, bà càng tỏ ra thiếu kiên nhẫn và gắt gỏng, ngay cả những lúc ông cố làm hài lòng bà bằng cách đi thật khế trong những buổi công phu thiền định của bà cũng làm cho bà điên lên khi nghe tiếng kẹt cửa... Ông thật khổ tâm hết sức, nhiều đêm, ngồi một mình ngoài hiên vắng, ngẫm nghĩ sự đời, chẳng biết kiếp trước tạo duyên gì mà ông lại đau khổ tới vậy ??? Cả đời hy sinh cho bà, chẳng dám tơ hào đến một người đàn bà nào khác, ấy vậy mà bà chẳng biết lòng ông...Một đôi lần ông hỏi bà: "Bà tu chi mà tu quá mạng vậy ??? Không còn biết tới chồng, tới con nữa ???" Bà trả lời ông toàn là những điều thật xa vời, không dính dáng gì tới thực tế. Nào là "Tui tu để trưởng dưỡng tâm bồ đề, để cứu độ cho chúng sanh thoát khổ, được yên vui". Ông hỏi, " Tâm bồ đề là tâm chi đó bà???" " Thì đó là

cái tâm chuyên lo cho chúng sanh được an vui đó mà!!! " "Vậy thì tui đây, cái "chúng sanh" gần nhất với bà sao bà hông chịu độ tui đi. Không làm cho tui an vui đi, sao cứ lo chuyện bao đồng đâu đâu hông vậy ????" Bà nghe ông nói vậy thì nổi giận đùng đùng: "Ông hả?? Ông là "con quỷ râu xanh" chỉ chuyên tâm phá sự tu tập của tui thôi, độ làm sao nổi ???" Nói rồi, bà đùng đùng bỏ đi . Rất tiếc, bà đã bỏ ra ngoài, chứ bà còn muốn cãi lý với ông thì ông sẽ hỏi thêm một câu rằng: " Bà mới thiệt là người không biết điều và như đui, như điếc, bà biểu tui phá bà thì ai là người chăm lo, nuôi nấng bà ở nhà có dư thời giờ cho bà ngồi thiền định chi đó cho ma nó nhập vào bà không biết???"

Nhưng lần nào cũng vậy, ông không bao giờ có thể nói hết được những điều ảm ức trong lòng. Lần nào sắp gây sự lớn thì bà đều bỏ ra ngoài ...

Lòng ông thật buồn phiền hết sức....!!!

Bà Năm

Từ ngày vết hết sổ vàng còn lại lo cho ông đi vượt biên. Bà buồn thương nhớ ông hết sức. Nhưng vì đời sống chật vật, bà phải còn lo cho 2 đứa con, nên ráng buôn bán tần tảo, bận công, bận việc, niềm thương nhớ cũng nguôi ngoai . Chỉ có khi đêm về, nằm một mình với cơ thể mỏi nhừ vì một ngày lao động mệt nhọc, bà mới nhớ tới ông. Nước mắt ướt đầm cả gối .

Ông đi khoảng 6 tháng thì được tin ông. Bà mừng không kể siết...

Làm như chồng vợ sắp được trùng phùng tới nơi... Bà lập tức ra chợ mua nải chuối về tạ ơn Ông Địa, vái tới, vái lui, vái trời, vái đất, chắc ăn. bà vái luôn 4 phía, thiên thần, quỷ vật v.v.. Bà cầu nguyện cho

ông bên đó được bình an, cũng không quên cầu nguyện cho bà có đủ nghị lực bươn trải một mình gồng gánh nuôi được 2 đứa nhỏ nên người . Cũng may, 2 đứa con bà lúc đó cũng đã lớn, 16, 17 tuổi rồi, biết giúp bà chút đỉnh sau giờ học. Còn chút vốn, bà gom góp mua một cái gánh, ngày ngày làm sồi, chè đem ra chợ bán. Tối về thì mấy mẹ con xúm nhau lại giã đậu, nấu sồi . Công chuyện vất vả tới đêm mới xong. Sáng bà lật đặt thức thật sớm, đi thối sồi, nấu chè cho kịp đem ra chợ bán.

Đời sống vất vả được 5 năm thì nghe tin ông được định cư tại Mỹ. Bà vui mừng khôn siết, hy vọng ngày đoàn tụ không xa . Một năm sau thì ông bắt đầu gửi tiền về, 2 đứa nhỏ cũng đã lớn, đứa con gái bà gả chồng sau đó một năm. Còn thằng con trai thì nó đi lập nghiệp xa, ít khi về. Đời sống bà bỗng dưng nhàn hạ với số tiền ông gửi về... Rảnh rang, bà đâm ra buồn, nhớ ông, nhớ con... Nhiều đêm bà cảm thấy lẻ loi, cô độc muốn khóc...

Một vài người bạn thấy bà buồn bèn rủ bà đi chùa làm công quả cho ngày bớt dài . Ban đầu bà còn ngần ngại, vì từ nào tới giờ, bà có bước chân vô chùa chiền hay nhà thờ bao giờ ? Ông bà tổ tiên, chỉ để lại cho bà một cái đạo ông bà, ngày tết, ngày lễ thì mua hoa hương về cúng vái, từ khi buôn bán, bà biết thêm vụ cúng ông Địa mà thôi . Nhưng họ rủ miết, bà nghe xiêu lòng cũng đi cho biết... Ban đầu còn bỡ ngỡ, nhưng dần dà, bà bỗng vui vì cảm thấy cuộc đời mình ít nhất còn có ý nghĩa . Bà quen thêm với một số người trên chùa, mỗi người, mỗi hoàn cảnh, nhưng không có hoàn cảnh nào được may mắn như bà, tức là chẳng lo gì tới cơm áo, hàng tháng có chồng gửi tiền về, ngày ngày lên chùa làm công quả có bạn để chơi . Cuộc đời bà chẳng còn phải than phiền gì nữa... Lâu dần, từ khu nhà

bếp, bà mon men lên chánh điện nghe thầy thuyết pháp, lúc đó bà biết thế nào là nhân, quả. Trồng nhân gì, thì gặt quả đó. Đơn giản có vậy thôi... Trồng dưa ra dưa, trồng cà ra cà... Chẳng có lý nào trồng cà mà ra chanh được. Rồi bà bắt đầu tham gia vào những giờ thiền định... Càng ngày, bà càng thấy mình "cao quý " hơn những người chung quanh. Bà nhìn họ bằng một cặp mắt có phần thương hại . Thì không phải sao, thầy vẫn thường nói "chúng sanh" ngu si và ưa tham đắm, tự làm khổ mình ở những điều tham đắm đó. Còn bà, một "hành giả" tu tập tinh chuyên, bà đã từng cảm thấy thân tâm có chút phần an lạc trong những giờ thiền định, bà cho rằng mình đã sắp chứng đắc một điều gì và trong tâm nảy sinh là một niềm vui khắp khởi...

Đời sống đang êm đềm xuôi chảy thì có thư ông báo giấy tờ đoàn tụ sắp xong. Ông hoan hỉ vẽ một tương lai đoàn tụ Nhưng, bây giờ tâm bà đã đổi khác. Nghe ông hoạch định chương trình một cuộc sống lứa đôi (trong tuổi già), bà bỗng dấy lên một tình cảm chán nản chi đâu . Đây là lần đầu tiên bà cảm thấy ông rất tầm thường, và tỏ ý hơi khinh rẻ. (trái hẳn với năm xưa, tâm hồn bà dành trọn cho ông, luôn kính nể, và phục tùng ông như một người sinh ra để làm vợ, để phục tùng chồng). Ngày nay, bà thấy ông rất ... đời, chỉ lo bon chen ba cái chuyện đời không đi đến đâu, không như bà, lúc nào bà cũng cảm thấy mình thanh tao, thoát tục, lúc nào trên môi bà cũng sẵn sàng phớt ra những giáo điều được lập đi, lập lại như con vẹt: "Sắc tức thị Không. Không tức thị Sắc" hoặc "Cuộc đời như bóng câu qua cửa sổ" "Mọi sự đều vô thường" "Tu để cứu độ chúng sanh" "Bồ Đề Tâm" v.v... Bà đâu có biết rằng ba đang rơi vào trong một cơn "thiền bệnh" trầm kha . Nếu không có thầy chỉ dẫn tức thời, đôi khi sẽ đem lại

những hậu quả không tốt và còn có thể đưa bà vào những cơn điên loạn. Bà lại càng hồ đồ và không biết điều hơn khi đời sống bà hoàn toàn tùy thuộc và nương tựa hẳn vào ông - một người bà khinh thường và cho là rất đời, lúc nào cũng bon chen vào cuộc sống vật chất - Một người mà bà cho là chẳng biết gì về đạo, về tâm Bồ Đề muốn cứu độ chúng sanh. Nhưng chính bà, bà không hề biết rằng mình đang sống cực kỳ ích kỷ, chỉ luôn nghĩ đến cái lợi về phần mình mà không biết đến sự hy sinh của người chồng đã từng đầu gối, tay ấp với bà. Bà luôn nói đến lòng bác ái, nhưng đó chỉ là những lời sáo ngữ, đầu môi . Vì người ngay bên cạnh mình, chồng bà, đã từng chia với bà những niềm vui, nỗi buồn, những bữa đói, bữa no thì bà lại không biết đến, chỉ lơ mơ như người đi trên mây, sống trong mơ mà thôi . Vì những "tà kiến" đó mà bà đâm dửng dăng, không muốn đi . Bà chỉ muốn ở lại VN, kéo dài những ngày sống hưởng thụ, tu tập để làm cho cái Ngã thêm lớn mà cứ tưởng rằng, mình là những bậc "cao nhân", có một tâm vị tha cầu giác ngộ kiên cố lắm...

Cuối cùng, sau tất cả những "điều kiện" bà đặt ra với ông về việc đoàn tu, nào là phải tiếp tục cho bà đi chùa, nếu không có phương tiện chuyên chở thì ông phải lo điều đó. Nào là bà đã già, chỉ muốn dành toàn thời giờ cho việc tu tập, bà không muốn phải đi làm lo cho vấn đề vật chất, nuôi thân. (phần này, đương nhiên ông phải lo cho bà rồi) Nào là tâm hồn bà đã thay đổi, không còn "đời" như xưa, ông cũng phải nên nhẫn chịu chuyện đó v.v... Tất cả những điều kiện chính vừa nêu, cộng thêm cả chục điều kiện linh tinh khác, ông đều gật cả. Chỉ mong bà qua sớm để tuổi già ông có bà hủ hỉ....

Thế mà qua đoàn tụ với ông. Niềm vui thật hiếm quý như cơn mưa trong những ngày nắng hạn. Sống độc thân 12 năm trường, trở lại

với đời sống gia đình bà thấy đầy những hệ lụy. Làm gì cũng phải tùy thuộc vào người hôn phối, chưa kể những bất đồng ý kiến trong cuộc sống lứa đôi. Nhiều lần bà tự hỏi, sao ngày trước bà không nhìn thấy những sự bất đồng cực kỳ to lớn đó nhỉ?? Ngược lại là đằng khác, bà cảm thấy an vui, yên phận. Bây giờ, cái tâm thức đó không còn nữa, nó luôn luôn nổi dậy đòi "quyền làm người" trong bà, do đó, bà đâm ra nóng nảy, và thiếu kiên nhẫn với ông. Nhất cử, nhất động gì của ông cũng như là một mồi châm cho cơn thịnh nộ của bà bùng nổ. Bà nhận thấy rõ ràng, tâm thức bà không còn được bình an nữa

Một lần, trong giờ thiền định, bà nghe tiếng kẹt cửa rất khẽ, hé mắt nhìn thì thấy ông đang cố gắng, co người khe khẽ đẩy cánh cửa thật nhẹ để khỏi làm phiền bà. Nhìn cảnh đó, không những bà không cảm thấy biết ơn, mà trái lại, lòng sân tự nhiên nổi lên như một đám cháy lớn, bà chỉ nhìn thấy ở ông, một hình ảnh lấm lét của một con quỷ râu xanh, già đầu mà không nên nét, đến phá con đường tu tập của bà....

Trong tâm bà, manh nha một ý tưởng muốn ly dị. Nhưng điều đó cũng không ổn. Li dị ông thì bà lấy gì mà sống???

Bà thật là khổ tâm không ít!!!

Chiêu Hoàng

Tiếng đàn

Tôi biết rồi một ngày nào đó em sẽ rời xa tôi,
Như những cụm mây bỏ xa bầu trời,
Như những giọt nước chảy qua kẽ tay...
Hãy nói cho tôi biết,
Làm thế nào để tôi giữ được em ?
Hay bước chân em chẳng bao giờ ngừng lại bên tôi ?
Một kẻ đang mong chờ em ban cho nụ cười rộn rã
Ôi
Em
Thiên thần bé nhỏ của tôi,
Hãy dừng lại,
Hãy cho tôi được làm điểm tựa cho em
Tôi biết rồi một ngày nào đó em sẽ rời xa tôi
Như cụm mây rời xa bầu trời,
Như giọt nước chảy qua kẽ tay
Lại tiếng đàn và giọng hát ấy phát ra từ cửa garage mở rộng của một căn nhà đối diện. Căn nhà chia đôi nhà Lisa bằng một con đường .
Lần nào cũng vậy, khi nghe dòng nhạc bắt đầu chơi vui trên bầu trời,

nàng đều cảm thấy lòng thật bồi hồi xúc động . Đôi khi, nàng mơ màng tưởng tượng đến người thiếu nữ (diễm phúc) nào đó đang được hân tương tư

Đã mấy tháng nay, từ khi căn nhà đối diện vừa có một gia đình người Việt Nam dọn đến . Ban đầu, Lisa cảm thấy rất khó chịu vì nàng không thích "người thiểu số " chen vào trong giới "thượng lưu" của dân da trắng này. Nàng vốn có rất nhiều thành kiến về dân thiểu số, nhất là dân Á Châu nói chung, và người Việt, nói riêng . Với thành kiến và cái nhìn thiên cận, nàng luôn luôn nghĩ rằng, họ còn rất man rợ, mọi rợ, nghèo đói, bẩn thỉu Chính vì vậy mặc dù người Á hiện diện khá nhiều, khắp nơi trên đất Mỹ, một số lớn đã mau chóng thành công sau vài năm sinh sống nhờ tính cần cù, nhẫn nại, họ đã nhanh chóng chấp nhận hoàn cảnh, chấp nhận một đời sống mới, làm lại từ đầu bằng con số không to lớn Chính vì tính cần cù và ham học hỏi, họ đã thành công xuất sắc và có một số không nhỏ đã nắm được những chức vụ quan trọng trong những hãng xưởng lớn, trong thương trường và ngay cả trong guồng máy chính quyền

Còn trong những khuôn viên đại học, từ những trường đại học cộng đồng đến những trường lớn, nổi tiếng cũng không thiếu gì dân Á. Họ là những thành phần sinh viên giỏi - nếu không nói là xuất sắc - trong phần lớn các bộ môn, nhất là môn Toán, Lý, Hoá và các ngành thuộc về khoa học .

Dẫu vậy, cái ấn tượng không mấy đẹp của dân Á cũng không bị phai mờ trong tâm Lisa . Nàng gần như có thái độ dửng dưng - nếu không nói là kình kiêu - và hơi coi thường họ . Nàng chẳng thấy ở họ có điểm gì để nàng phải kính trọng. Vì vậy, chẳng bao giờ nàng kết thân với những sinh viên gốc Á trong trường . Bạn bè của nàng toàn là

dân Mỹ trắng gốc La Tinh . Họ thuộc thành phần giàu có do cơ nghiệp của cha ông để lại . Họ thích ăn chơi, nhảy nhót và chuyện học hành chỉ là chuyện phụ, đi học để "làm duyên" trong đời sống vật chất quá sức dư thừa này.

Lisa cũng là một trong những thành phần đó . Nàng lại có thêm một lợi điểm khác là đẹp . Phải, nàng đẹp trên trung bình so với những người con gái cùng trang lứa Thanh niên chạy theo nàng cũng rất nhiều, vì sắc đẹp cũng có, mà vì lợi dụng tiền bạc lẫn thể xác nàng cũng có

Cha Lisa là một thương gia rất thành công trên thương trường. Ông bận bịu và vắng nhà luôn luôn. Mẹ nàng ở nhà rảnh rỗi quá, chẳng biết làm gì cho hết ngày, nên sinh ra đổ đên với những quân bài, lâu dần đam nghiện, không thể dứt được, hàng tháng bà đốt tiền trong sòng bài cũng cả vài trăm ngàn là ít... Chuyện đến một ngày bị đổ bể, cha nàng không thể chịu đựng được lối đốt tiền qua cửa sổ của bà nên đệ đơn ly dị. . Còn lại nàng sống cô độc với người cha luôn luôn bận bịu . Hai năm sau, cha nàng tái giá, lấy một cô gái trẻ suýt soát tuổi nàng... Bà vợ kế này thì không bài bạc, nhưng được cha nàng cưng như công chúa đem thờ trên ngai, nàng muốn gì cũng được. Những khi trái nắng, trở trời, "cô công chúa" hơi khúc khắc ho thì cha nàng cứ cuống lên như gà mắc đẻ vậy!!!!.... Chỉ tội cho Lisa, mẹ ruột cũng như mẹ kế, chẳng ai màng quan tâm đến nàng cả. Nên nhiều khi, nàng cảm thấy rất cô đơn. Thiếu tình thương cha mẹ từ nhỏ. Đời sống vật chất thì quá dư thừa, nhưng đời sống tinh thần thì nghèo hơn một người bán hàn nhất thế giới.

Hồi nhỏ, nàng sống quanh quẩn với chị vú nuôi . Nhiệm vụ của chị là tắm rửa, lo ăn uống và đưa đón nàng đi học v.v.. Chị có khuôn mặt

tròn và người thì mập như chiếc thùng phi . Chị không nói được rành tiếng Anh, chị là người Mỹ, nhiều lúc, chị xô cả tràng tiếng Tây Ban Nha với nàng, vừa nói, tay vừa quơ lung tung, chỉ chỗ... Chị dạy cho nàng tiếng Spanish, riết rồi nàng cũng nói được khá lưu loát....

Lớn hơn, bắt đầu vào tuổi teen (lứa tuổi ô mai). Lisa lại ham mê với bạn bè, nàng lao mình vào những cuộc tình chớp nhoáng với những người bạn trai cùng trang lứa... Nhưng không có cuộc tình nào kéo dài hơn 6 tháng. Chẳng hiểu sao, khi nàng đạt được mục đích rồi, làm cho "đối thủ" bắt đầu say mê mình rồi thì nàng lại cảm thấy chán, không còn gì hấp dẫn nữa. Nàng thay nhân tình như thay áo, lạnh lùng, tàn nhẫn, và không bao giờ cảm thấy hối hận dù "nạn nhân" có khổ sở điều đứng mà chết vì nàng cũng mặc . Càng lớn, Lisa càng đẹp, sắc đẹp quyến rũ của một loại quả đã chín mùi ... Đàn ông, con trai chạy theo đến độ phúi ra không hết.... Dẫu vậy, hình như trong tận cùng tâm khảm nàng vẫn cảm thấy cô đơn... Nàng có cảm giác, họ - những người chạy theo nàng - đều có một đời sống rất hời hợt. Họ chỉ chạy theo những gì hào nhoáng bên ngoài, họ không nhìn thấy được tâm hồn cô đơn, trống rỗng của nàng. Họ không biết được những gì nàng thiếu, những điều nàng cần và khao khát... Ngược lại, họ cứ chạy theo bám riết lấy nàng, toàn là một phường van xin, cầu cạnh, khi thì cuồng nhiệt, khi vội vã, khi khẩn thiết, gọi mời... Nhiều lần, để lấp đầy nỗi cô đơn, nàng lao vào những cuộc vui không tính toán, với những người bạn không đem lại cho nàng một lợi ích gì cho tương lai... Đời sống của nàng là những chuỗi dài âm thanh hỗn độn, với những đêm trong quán rượu và những trò nhảy nhót suốt sáng... Cũng hên là nàng vẫn còn đủ trí khôn để xa lánh dân chích choác, vốn là một loại dân sống bất cần đời và tự chìm đời sông mình trong

vững lầy sâu không lối thoát...

Vậy đó.... Mà mấy tháng nay, cuộc đời của nàng gần như thay đổi hẳn. Tất cả cũng chỉ vì tiếng đàn và một hình bóng của một gã con trai Việt - dân á Châu mà trước đó nàng rất coi thường và gần như khinh bỉ. Ban đầu, sự hiện diện của hắn đến bằng những nốt nhạc, như những gót sen bọc nhung rất nhẹ . Nó thoang thoảng, lảng đãng như tơ ... Nửa trong sáng, nửa chân thành... Đôi khi như một lời tâm sự, đôi khi, thỗn thức bày tỏ nỗi cô đơn....

Thời gian hạnh phúc nhất của Lisa là những buổi chiều tàn chờ nghe tiếng đàn của hắn vọng qua... Lúc đó vào khoảng cuối mùa Thu, trời tối rất sớm, khoảng 7 giờ là ông mặt trời đã vội vã đi ngủ từ lúc nào... Đó là thời gian hắn xuất hiện.. Với cửa garage rộng mở, hắn ngồi một mình, rất cô độc, ôm cây đàn guitar dạo lên từng tiếng ngân, rồi chuyển qua những thể điệu khi vui tươi, khi buồn sầu...

Tiếng đàn như một điều gì đánh vào tâm thức làm cho nàng bừng tỉnh. Cảm thấy rằng đời sống nàng thật trống rỗng và cô đơn. Tất cả những thú vui trụy lạc của nàng trở nên nhạt nhẽo và vô nghĩa...

Không cần một lời giải thích nào, nàng lặng lẽ rời xa tất cả những bạn bè thường gặp, rời xa những cuộc truy hoan suốt sáng.... Nàng trở về trường học, với thầy, với phấn bảng, với những môn học hóc búa mà trước đó nàng không bao giờ chịu để thời gian học tập, và với những người bạn mới đang cần cù xây đắp một tương lai trong sáng... Ngoài giờ học, nàng chỉ nằm bẹp trên chiếc ghế sofa kê sát cửa sổ ngoài phòng khách, chờ đợi một hình bóng, hay nói đúng hơn, một âm thanh soi rõ tâm hồn nàng, nó có thể chuyển chở được tất cả những niềm vui, nỗi buồn của nàng. Tiếng đàn trong đêm thánh thót quá, khi nhặt khi khoan... đôi khi hắn cất tiếng hát, giọng

hắn trầm ấm, hình như trong lời nhạc có một chút gì muợn phiền, khắc khoải khôn nguôi...

Mơ thanh, rồi tưởng đến người... Dần dà, nàng nhận ra được một điều... "khủng khiếp"... Dường như nàng đã.... yêu... Phải, nàng yêu thắm, nhớ trộm cái gã hàng xóm người Việt bên kia đường !!! Từ sự yêu thắm đó, nàng đâm ra để ý và muốn tìm hiểu thêm. "Hắn là ai??" Đó là một gia đình người Việt Nam mới dọn đến. Hắn có nét giống mẹ, nhưng vì có cặp lông mày đậm với chiếc cằm hơi bạnh giống cha nên trông hắn rất "đàn ông tính"... Không như những người Việt khác mà Lisa đã gặp. Hắn dong dỏng cao như người tây phương, nhưng nhìn thì biết ngay hắn đặc 100% Việt Nam. Hắn nói tiếng Mỹ rất chuẩn và lưu loát. Phần đông những bài nhạc đều do hắn soạn lấy bằng lời Việt, đôi khi cũng có vài bài bằng Anh ngữ... Hắn có một chiếc xe jeep cũ, cà tàng... Nàng để ý mỗi lần hắn ra xe, thường mở cửa và đu lên cho lẹ rồi phóng xe chạy ào ào... Hắn thường đi một mình, ít bạn. Nếu có chỉ là những người bạn trai. Hắn cũng chẳng để ý gì đến đám con gái trong xóm - kê? cả Lisa - người con gái được bầu đẹp nhất xóm....

Giờ giấc của hắn thì gần như nhất định. Hình như hắn đi làm ban ngày, buổi tối thì ngồi soạn nhạc và chơi đàn cho đến khuya. Có nhiều đêm, nàng thấy mẹ hắn - người đàn bà có dáng nhỏ nhắn, trông còn rất trẻ - đi ra nhắc nhở hắn mới chịu đi ngủ... Ban đầu, Lisa cứ phì cười về sự chăm lo chu đáo của người mẹ. Ai đời, có đứa con trai to lớn như ông hộ pháp, có thể nuôi được mẹ rồi mà vẫn còn phải nhắc nhở từng tí một. Nhưng sau suy ngẫm kỹ, nàng thấy thật cảm động đến mức chân tình của bà dành cho đứa con trai, mà đối với nàng, dấu cả đời, chắc nàng không bao giờ hưởng được sự chân

tình ấy từ mẹ, dù là một sự săn sóc con con...

Một đôi lần, Lisa cố tạo cho hắn có cơ hội để gặp nàng bằng cách nàng rình khi thấy hắn thấp thoáng xuất hiện ngoài ngõ, rồi giả bộ bước ra trước sân lượm tờ báo, hay làm một điều gì đó cố ý gây sự chú ý của hắn... Nhưng lần nào cũng vậy, hắn chẳng để ý gì đến nàng một mảy may, lúc nào cũng vội vã nhảy phóc lên xe và phóng đi. Có lần, hắn cũng nhìn thấy nàng, nhưng chỉ là một cái nhìn lướt qua - nhìn mà không phải nhìn - thấy có một đối tượng trước mắt, nhưng không chú ý gì cho lắm.... Điều này cũng làm cho nàng thất vọng không ít. Chẳng nhẽ, dưới mắt hắn, nàng không có một nét đẹp nào mảy may thu hút hay saõ?? Hoặc giả, có thể hắn là loại người đồng tính luyến ái?? Không lẽ nào..., vì trông hắn rất... đàn ông tính, toát ra ở hắn một sự khoẻ mạnh, và một vóc dáng làm cho người đối tượng cảm thấy được an tâm nương dựa, chở che

Cả tuần lễ nay Tiếng đàn từ ngôi nhà đối diện gần như bật hẳn. Chẳng riêng gì Lisa, mà ngay cả những nhà hàng xóm lân cận cũng thắc mắc không ít... Dĩ nhiên, Lisa là người buồn hơn cả, nàng thần thờ như người mất hồn..... Đã nhiều lần định qua hỏi thăm người mẹ của hắn xem con bà đi đâu, nhưng lại ngại ngùng, rồi thôi... Nàng mong ngóng hắn từng ngày....., từng ngày....., nhưng chiếc xe jeep cà tàng vẫn vắng bóng, và những buổi tối mùa Đông lại càng lê thê và trống rỗng hơn.... Từng ngày qua, nỗi buồn, nỗi nhớ cứ tăng theo cấp số nhân. Nàng nằm bẹp ở chiếc ghế sofa và nghe như cơn sốt len lén tìm về....

Một buổi tối Lisa nửa quỳ nửa ngồi trên chiếc ghế bành kê sát cửa sổ, với cơn sốt đang hoành hành trên đầu làm nàng choáng váng... Nàng lơ đãng nhìn ra con ngõ vắng ngắt và ngôi nhà đối diện sơn

màu vàng nhạt.... Nàng chờ đợi hấn xuất hiện với cánh cửa garage mở rộng phía bên kia... Nàng hẹn lòng rằng, nhất định tối nay, nàng sẽ chạy qua làm quen, dĩ nhiên nàng sẽ bảo nàng chính là khán giả trung thành của hấn từ mấy tháng qua, và rất ưa thích những giòng nhạc hấn viết - dù bằng một ngôn ngữ rất xa lạ mà nàng không hiểu - . Nhưng có hề gì, âm thanh vô biên giới, và âm thanh đó, từ hấn đã rót thẳng vào tâm tư nàng, chiếm trọn trái tim nàng mất rồi... Nhưng Lisa càng chờ, nàng chỉ thấy thời gian càng dài ngoẵng ra, trôi chậm chạp như ông thần Thời Gian đang tinh nghịch với nàng bằng cách giữ cho nó ngừng xuôi chảy...

Nắng đã tắt từ lâu, bầu trời thẫm dần, nhường lại cho màn đêm bắt đầu ngự trị Những cánh sao lẻ loi bắt đầu mọc. Hình như chúng cũng cùng một tâm trạng với nàng, đang khắc khoải và chờ đợi một hình bóng.....

Bỗng có tiếng lao xao ngoài đầu ngõ và tiếng xe jeep quen thuộc của hấn.... Lisa như người bừng tỉnh, nàng cảm thất lòng thật hân hoan. Ô kìa, hấn đã về... Nhưng sao hình như hấn về cùng với một người nữạ... Nhìn kỹ, đó là một thiếu nữ Việt. Họ như đôi chim uyên ương ríu rít bên nhau, đang nói chuyện vui vẻ qua ngôn ngữ của họ, thứ ngôn ngữ nghe qua như tiếng chim hót....

Chiếc xe dừng lại trước cửa Hấn vội vã xuống xe và vòng qua phía bên mở cửa cho nàng.... Khuôn mặt hấn rạng rỡ mỉm cười, khẽ đặt một nụ hôn trên má người thiếu nữ... Thiếu nữ mặt đỏ hồng lên vì thẹn, nàng có vẻ không bằng lòng.... Nàng mặc trên người một chiếc áo dài trắng với hai tà bay bay trong gió trông xa như con hạc trắng đang soải bay... Đôi mắt nâu đen màu hạt dẻ làm cho khuôn mặt nàng có một nét đẹp rất hiền hoà....

Lisa nghe tim mình như có ai bóp nghẹn.... Nàng cảm thấy choáng váng và một nỗi đau đang dâng dần lên như mực nước thủy triều làm nàng như muốn ngộp thở.... Nàng nghe hai dòng nước mắt nóng từ từ chảy ra khoé mi...

Hơn bao giờ hết, nàng bỗng ước muốn mình trở thành một thiếu nữ Việt với nét đẹp hiền hoà, xinh tươi như thế.... Nàng nghe như trên cao, bầu trời đang sụp xuống mang theo nỗi đau tận cùng đang trung hoành trong tâm khảm....

Chiêu Hoàng

Tình thơ

Năm Cưng 12 tuổi, gia đình dọn về Gia đình, gần Lăng ông, Bà Chiêu . Lúc đó, tuy cơ thể bắt đầu vào tuổi dậy thì, đã biết e thẹn, nhưng Dì lại không nhìn ra được sự thay đổi đó, hoặc cố tình không nhìn thấy ... (Dì là người vợ thứ 2, Cha tục huyền sau khi mẹ nàng mất năm nàng 3 tuổi). Dì đối xử với Cưng không đến nỗi nào, tuy không thương yêu bằng con ruột, nhưng cũng không hành hạ, đánh đập gì quá đáng . Nhưng có điều Dì cứ luôn cho cô nhỏ chỉ là một đứa con nít thích chạy chơi với đám con trai, con gái trong xóm, nên ít khi nào chịu mua sắm quần áo cho Cưng, có cái gì thì mặc cái nấy . Áo dài nàng chỉ có đúng 2 cái thay đổi để mặc đi học . Mà lúc đó,

Cưng cũng còn bé thật, 12 tuổi, cô nhỏ cũng chẳng quan tâm lắm về "bộ vó" của mình. Áo dài được may rộng thùng thình như áo tràng người ta thường mặc trên chùa (vì Dì bảo phòng lớn). Người thì cứ thẳng đuột như một khúc gỗ...Lên trường gặp bạn bè cũng vẫn có thể cột 2 tà áo dài lại để chơi nhảy cò cò ...

Vì nhà gần trường Thánh Mẫu Ba nàng chuyển trường cho cô nhỏ học ở đó, nên rất tiện. Từ nhà tới trường đi bộ chỉ mất có khoảng 20 là cùng. Tuy vậy, thằng em cùng cha với Cưng vẫn được Dì thuê nguyên tháng một chiếc xích lô đến đón nó đi học 2 buổi. Lấy cớ rằng nó còn bé, đi bộ không nổi. Cưng cũng chẳng để ý gì mấy về sự đối xử chênh lệch ấy. Hình như là nàng coi đó là một chuyện đương nhiên. Thằng Cu bé hơn, thì phải được cưng hơn là chuyện thường Còn anh Thịnh, thì học ở trường Hồ Ngọc Cẩn cũng gần đó. Tuy rất gần chợ Bà Chiểu, nhưng các Cha cấm ngặt không ai được mua quà vặt trước cổng trường, nếu bắt gặp thì bị phạt rất nghiêm ngặt, không nường tay. Cưng vốn thích ăn quà, nhưng lại nhát, nên chưa bao giờ dám "phạm luật" cả, những khi giờ ra chơi, cô nhỏ chỉ đứng lảng vảng trong sân trường, nhìn ra ngoài cổng, nơi có cơ man hàng quán bán rong đứng đầy nghẹt, mời chào mà thêm rõ rãi ...

Dọn về nhà mới gần hơn nửa năm thì cô nhỏ phát hiện cách nhà nàng một căn, cũng có một thằng hàng xóm học cùng trường. Nó học hơn Cưng 3 lớp. Mỗi sáng, Cưng và nó cùng đi bộ tới trường, nhưng chẳng ai nói lời nào với nhau cả. Cưng thì cứ lầm lũi đi trước, nó cứ lẻo đẻo theo sau. Dù có ngu cách mấy, linh tính con gái cũng đoán được rằng nó thích mình. Nhất là trong giờ ra chơi, nó hay đứng trên balcon bên phía con trai nhìn qua khu con gái. Từ khi phát

hiện nó thích mình, Cưng không còn dám cột áo nhảy lò cò với đám bạn nữa ... Thỉnh thoảng vui quá, quên tuột mắt hấn, cô nhỏ lại nhào vô với đám bạn, cười đùa, la hét ... Rồi tình cờ bắt gặp cặp mắt hấn nhìn dỗi qua từ phía trường con trai, Cưng lại bị cụt hứng. Lập tức ngừng chơi và bẽn lẽn trốn đi chỗ khác...

Tuy học hơn Cưng có 3 lớp . Nhưng cô nhỏ thấy nó có vẻ người lớn lắm ... Đứng ở balcon bên này, (trường có 2 khu riêng biệt cho trai, gái Mỗi một khu học là một cái building đối diện, chỉ cách nhau một khoảng sân rộng) thỉnh thoảng Cưng cũng nhìn thấy hấn đang chơi đùa với đám con trai bên ấy, nhưng chẳng bao giờ Cưng dám nhìn lâu, sợ hấn bắt gặp thì què lắm!!!

"Mối tình câm" của hấn cứ thế kéo dài khoảng hơn một năm . Nhiều khi Cưng cảm thấy chán và mệt mỏi Chán là vì chẳng có gì vui . Mệt mỏi vì nghĩ rằng mình đã có "người theo", có nghĩa rằng mình đã lớn rồi, nên không dám nghịch phá nữa... Cưng chỉ cầu mong một ngày nào hấn đổi ý, đừng lẻo đẻo theo Cưng hoài như thế nữa!!!. Nhưng cái vụ này hình như hấn chẳng bao giờ biết nhàm chán là gì, cứ lẻo đẻo theo Cưng ngày 2 buổi tới trường, chỉ theo thôi... Chẳng ai nói với ai lời nào cả!!!!...

Cho đến một hôm....

Buổi sáng hôm đó Cưng dậy trễ.... Không hiểu vì lý do gì đồng hồ báo thức không reo . Cưng vội nhảy tót xuống giường, đánh răng rửa mặt và thay quần áo nhanh một cách kỷ lục rồi ù té chạy . Đến nơi thì cửa trường đã đóng. Cưng còn đang đứng lóng ngóng, dờ khóc, dờ cười chẳng biết làm sao cho ổn. Quay trở về nhà thì thế nào cũng bị dì đánh đòn. Còn đứng đây thì không biết sự cố sẽ ra sao Đang đứng lớ ngớ thì nghe có giọng nói khe khẽ sau lưng, hỏi trống:

- Sao hôm nay đi học trễ vậy ???

Quay lại, hoá ra là hấn. Cưng ngạc nhiên hỏi:

- Ủa... Anh cũng bị trễ sao ???

- Đúng rồi Vì anh ... chờ Nhi đó mà!!

- Chờì đất!!! Vậy là vì Nhi mà anh bị trễ theo ???.. Điều này chắc bị phạt quỳ sân trường chết thôi!!

Hấn nhắc lại:

- Mà sao hôm nay Nhi đi trễ thế???

- À... (ngượng ngập)... Nhi ngủ quên... Hôm nay không hiểu sao đồng hồ không chịu reo!!

Hai đứa đang thăm thì với nhau trước cổng trường thì Cha Thế đi ngang. Đây là một ông cha rất khó và ác độc ... Thằng em Cưng đã bị một trận đòn như tử chí vì trong lúc sắp hàng vào lớp, nó đã cười đùa với đứa bên cạnh. Nó bị đòn đau tới nỗi về nhà không thể ngồi được vì cái mông sưng tấy lên và tối hôm đó nó phải nằm xấp để ngủ

Cha vừa nhìn thấy 2 đứa nhỏ đang rù rì trước cổng trường, lập tức, cha hét lên như còi tàu:

- Hai đứa kia ...!!! Đã đi trễ mà còn rù rì chuyện trò gì ???

Vừa nói, cha vừa lách cách mở khoá cổng . Không chờ tụi nhỏ giải thích . Một tay cha xách tai hấn lên lôi đi sềnh sệch, một tay nắm chặt lấy cổ tay Cưng đi rất nhanh vào văn phòng . Cưng sợ quá gần muốn khóc oà nhưng cũng ráng lúp xúp theo sau Cha giao ngay Cưng cho một ma soeur, rồi lôi hấn về học khu phía con trai . Báo hại, sáng hôm đó, Cưng bị phạt quỳ cả tiếng ngoài sân cờ. Vừa quỳ, vừa khóc thút thít . Nghĩ bụng, tại sao vô lý hết sức . Chỉ đi trễ khoảng 15 thôi mà cuối cùng mất luôn 2 giờ học Pháp Văn . Còn hấn thì cũng bị

phạt quỳ, và phải ở lại sau giờ học để quét rác cả sân trường (chưa kể cái tai bị nhéo gần ... lìa luôn!!!)

Từ sau "tai nạn" đó. Cưng và hấn bắt đầu nói chuyện với nhau . Hấn thường đến nhà Cưng dạy kèm thêm toán . Cưng thì cực kỳ dốt toán nên Cha thấy có người tình nguyện dạy kèm như vậy thì rất hài lòng!!! Chơi với nhau khoảng vài tháng thì có sự chọc ghẹo trong trường và cả trong xóm . Các bạn bè Cưng chưa có đứa nào có "bồ" ngoại trừ nàng . Nên chúng nó chọc ghẹo nàng đến phát khổ . Còn đám con nít trong xóm thì cứ hễ mỗi lần thấy Cưng đi học cùng với hấn thì chạy theo, vừa cười nói, chỉ chỗ, vừa gào lên rõ to:

- Ê ...ê Con gái chơi với con trai . Lớn lên cái vú bằng 2 quả dứa!!! Bị chọc ghẹo nhiều quá tới độ Cưng chỉ muốn nghỉ chơi với hấn quách . Thời đó, trong đầu óc non nớt của tuổi thơ, cô nhỏ chẳng thấy chuyện "có bồ" là vui . Chỉ thấy đầy hệ lụy!!! Một đôi khi, nhớ lại những trò chơi đánh chuyền, đánh chắt, chơi ô quan . Nghịch tinh hơn một chút là chơi nấu nướng v.v.. rất vui vẻ . Đâu có như "trò chơi" có bồ này, lúc nào cũng phải khép nép, sợ hãi . Lại còn bị chọc cho đến phát khóc nữa!!!

....

Năm đó. Cưng vừa tròn 14 tuổi . Ngực cũng bắt đầu nhu nhú lên như 2 quả cau, thì "đại nạn" xảy ra . Một hôm trong bữa ăn, không hiểu sao Cưng làm gì chướng mắt Dì mà bà phát cáu tiết lên . Bảo với anh cô rằng:

- Cái con Cưng tóc tai dài thậm thượt . Con nít thì nên cắt bum bê cho sạch sẽ, gọn gàng . (quay qua anh nàng). Thịnh, ăn xong, mày đem nó ra cắt tóc đi nhé !!

Cưng nghe Dì nói như vậy mà chân tay ... rụng rời như nghe một bản

án tử hình . Vì trong quá khứ, Dì cũng đã từng bắt anh Thịnh cắt tóc cho Cưng . Lần nào cắt xong cô cũng đều khóc xưng mắt, anh Thịnh chẳng biết gì nên cắt lam nham, lổm chổm ..., dù có ngu cách mấy cũng thấy là rất xấu (mặc dù Dì cứ khen nức, khen nở là trông "xinh gái" hẳn ra). Lại nữa, sáng hôm sau đi học, bị tụi bạn cười chê Cưng càng khổ tâm hơn Nhưng Dì cứ bảo: " Còn bé mà đẹp, xấu nỗi gì?? Cứ cắt rõ ngắn cho mát mẻ..!!!."

Ăn cơm xong. Cưng bị lôi ra "pháp trường"... Cô nhỏ đã bắt đầu khóc rỉ rả từ trong nhà... Và nhất định không chịu để cho anh Thịnh cắt tóc. Nhưng làm sao dám cãi lời Dì ??? Dì dữ lắm, cãi một chút là cho ăn đòn tơi tả... Anh Thịnh bê một cái ghế đầu cho Cưng ngồi trước sân . Dì bắt Cưng phải cởi áo ra trước khi cắt, sợ tóc đâm vào người thì ngứa Chờ ị ạ, làm sao có thể cởi giữa thanh thiên, bạch nhật được đây ????? Sao Dì lại không hiểu được nỗi khổ tâm của Cưng nó to đến chừng nào ???... Ngồi giữa sân, "phơi" người cho thiên hạ ngắm hay sao ????? Thấy Cưng nhất định không chịu cởi áo . Dì phát cáu tiết, xông vào cởi phăng áo ra và nói toẹt cái điều thâm kín nhất:
- Gớm !!! Vú về mới bé tí bằng quả cau mà có gì phải thẹn!!!

Cưng oà khóc nức nở ... Hai tay co ro che trước ngực ... Trong nỗi ghen ngào qua làn nước mắt . Cưng nhìn thấy đôi mắt hấn thấp thoáng qua hàng rào trước sân nhà

Sau lần cắt tóc kỳ đó . Cưng âm thầm giận Dì rất lâu Mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng phải phơi mình trước mắt hấn là cô nhỏ lại ứa nước mắt rồi khóc lên rưng rức . Thẹn quá, Cưng cũng ... trốn hấn luôn ... Hên cho cô là năm đó hấn vừa thi đậu vào đại học Y Khoa . Nên không còn đi học chung đường với nàng nữa ... Bao nhiêu lần, hấn tìm cách liên lạc với Cưng . Nhưng Cưng ... trốn biệt!!! Nếu có tình

cờ gặp nhau ngoài đường, hỏi gì Cưng cũng chỉ lắc đầu nguầy nguậy và đi như bị ma đuổi Cuối năm đó, Cưng được biết hấn đã xong thủ tục du học tại Mỹ. Nghe qua, tự nhiên thấy như người vừa cất đi một gánh nặng . Nhưng cùng lúc, trong lòng cũng cảm thấy buồn buồn, quay mặt muốn dấu đi hạt lệ đã voi đầy khóc rả rích từ mấy tháng qua

...

Dòng đời xuôi chảy

Bao năm trôi qua . Cuối cùng gia đình nàng cũng đi Mỹ ... Thời gian cũng làm phai mờ đi những kỷ niệm khó quên . Dì bây giờ đã già... Tính độc tài vẫn còn, nhưng không còn có thể "đàn áp" được nàng nữa . Thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện xưa nàng vẫn cảm thấy oán hận Dì rất nhiều

Một lần tình cờ xuống phố ...

Nàng gặp lại hấn

Ô, "Người xưa" hồi còn thơ dại của nàng đây!!!. Cả hai đứng ngớ ngàng nhìn nhau ... Nàng có thể thấy dòng thời gian trên con người hấn có nhiều thay đổi . Trông hấn "phong trần" hơn xưa, không còn là một cậu sinh viên trẻ nữa Nhưng có một cái hình như không thay đổi chút nào . Đó là đôi mắt hấn . Đôi mắt luôn nhìn nàng rất chân thành, nửa thương yêu, nửa đau khổ. Đó là đôi mắt nhìn của thời nàng còn thơ dại, của những năm tháng nàng chỉ muốn chạy trốn hấn cuộc đời hấn vì tự ái bị tổn thương đến tột cùng . Mặc dù, hấn không phải là người có lỗi ...

Chiêu Hoàng

Trái tim lộ thiên

Từ ngày hắn quen biết cô nhỏ, trái tim hắn cứ lộ dần lên... Cho đến sáng nay, tự nhiên hắn thấy có gì cộm cộm phía trái nơi trước ngực, cởi áo nhìn thì hắn thực sự hốt hoảng khi thấy trái tim mình đã lộ hẳn ra ngoài... Trái tim hồng hồng, nằm lộ thiên yên lành đập nhịp nhàng trên lồng ngực. Nghiêng tâm nghe ngóng, hắn không cảm thấy đau, rát. Chỉ thấy thảm thì, trái tim mình đang rung lên những đoản khúc hoan ca . Nghĩ bụng, chiều nay, gặp cô nhỏ. Hắn sẽ kể cho cô nhỏ nghe về trái tim của hắn...

- Nhỏ ời

- Hử ???

- Lạ quá đi Nhỏ ạ, anh có một "trái tim lộ thiên".

Tưởng hắn nói đùa, cô nhỏ cười lớn:

- Nhỏ không còn là con nít đâu nhé. Chuyện đó chỉ có trong cổ tích thôi!!!

Hắn thấp giọng, trang nghiêm bảo:

- Anh nói thật mà!!!

Nhìn nét mặt trang nghiêm của hắn. Cô nhỏ bỗng ngờ ngợ và bảo:

- Thiệt hả ?? Cho Nhỏ coi chút được hông? ??

- Chắc chắn là được rồi . Cái gì anh chẳng "phơi" ra cho Nhỏ coi .
Nhớ hông? Lần đầu tiên gặp Nhỏ, anh còn muốn "phơi ruột, phơi gan" anh cho nhỏ biết đó muh``...!!!

- Thôi, anh đừng đùa nữa . Cho Nhỏ coi tim anh cái đã!!!

Nói rồi, cô nhỏ chăm chú nhìn vào ngực hắn. Nơi trái tim, hình như hắn nói thật, vì cô thấy chỗ đó hơi bị cộm lên... Hắn thông thả cởi từng nút áo . Tới nút áo thứ 3 thì cô Nhỏ kêu rú lên khe khẽ. Nàng vừa nhìn thấy một trái tim hồng, đang đập phập phồng trên lồng ngực hắn. Khuôn mặt nàng tái mét, run run:

- Chết chưa ????? Sao nó lại ... nhảy tót ra ngoài này làm gì thế??
Anh có đau lắm không???

- Không. Anh chẳng đau gì cả !!!

Cô nhỏ xúi:

- Anh nhét nó lại đi!!!

- Anh không nhét được. Nó nhất định nhảy tót ra ngoài chơi mà chẳng hỏi ý kiến anh gì cả. Nó hư quá đi mất!!!

Cô nhỏ xăn tay:

- Để Nhỏ nhét cho anh nhé...

Nói rồi . Cô nhỏ bặm môi, nheo mắt, rất cẩn thận, khe khẽ nâng trái tim hắn trên tay và kiếm cách nhét nó vào lại trong lồng ngực. Hai khuôn mặt rất gần nhau. Hắn có thể nhìn thấy rõ những sợi lông măng trên làn da trắng mịn không son phấn của cô nhỏ, cộng thêm mùi hương thoảng thoảng từ tóc và từ hơi thở thơm nồng. Hình như trái tim hắn đập hơi bị lờ nhịp. Hắn vội nhắm mắt lại không dám nhìn, sợ rằng lòng không cưỡng được một nụ hôn hắn đặt lên má cô nhỏ Còn cô nhỏ thì ngược lại, rất nhẹ nhàng (chắc sợ làm đau hắn). Nàng bặm môi, loay hoay tìm cách nhét lại trái tim hồng vào lồng

ngực của hắn. Có một điều kỳ diệu xảy ra . Hình như nàng thấy trái tim bỗng dừng bị lỗi nhịp và một luồng hơi ấm nhẹ nhàng tuôn chảy qua bàn tay thấm vào toàn thân . Nhưng mục đích của cô nhỏ là làm sao nhét lại trái tim cho hắn, nên nàng cũng không chú ý nhiều về sự kỳ diệu vừa xảy ra ấy Loay hoay một lúc, cô nhỏ cảm thấy thất vọng, vì ngoài cái lỗ vừa đủ cho động mạnh và tĩnh mạch thò ra ngoài nuôi trái tim. Chẳng còn thêm một lỗ nào khác . Nàng thở dài:

- Anh ơi, chẳng còn cách nào khác cả. Hay anh đi BS nhé???

- Anh đâu có đau mà đi BS? Từ hơn 10 năm nay, anh chẳng đi BS bao giờ. Đóng tiền bảo hiểm chỉ như đóng hụi chết mà thôi . Đâu có như Nhỏ, tối ngày cứ đau ốm hoài

- Ahhh.... Anh đừng nói là anh khỏe nheng. Không đau cũng ... phải đi để BS nhét nó vào...!!!

- Anh nghĩ nó không chịu đâu Nhỏ ạ . Nó thích nằm ngoài này, thứ nhất vừa thoáng khí, vừa mát . Thứ 2, những lúc nó ... hỏi hớp thì Nhỏ sẽ ... biết ngay . Khởi cần phải dùng ngôn ngữ (thô kệch) để nói cho Nhỏ nghe

Lo lắng, cô nhỏ nói giọng run run:

- Nhưng mình đã ... giao ước ngay từ đầu rồi mà!!

- Giao ước sao nhỉ ???

- Là ... là... anh không được yêu Nhỏ .

- Thì vẫn là như thế. Anh đâu có yêu Nhỏ hồi nào . Nên cái giao ước không bao giờ break. Chỉ có trái tim anh nó có "giao ước" với Nhỏ bao giờ đâu ??? (thấp giọng, như một lời tâm sự) Nhỏ a., bây giờ anh mới hiểu, tại sao người ta nói "con tim có những lý lẽ riêng của nó"

Cô nhỏ bỗng vùng chạy... Tim đập thình thịch trong lòng ngực:

- Nhỏ không tin... Nhỏ không tin.... Nó là một phần của anh. Nó chính là anh !!!

*

Cô nhỏ ú ớ....

Bỗng choàng tỉnh dậy. Mồ hôi vã ra đầy người . Hoá ra nàng vừa nằm mơ . Giấc mơ thật quá làm nàng bỗng cảm thấy lo lắng.... Len lén, tụt xuống giường. Nàng ra bàn học mở computer xem hán có gửi thư cho nàng không...

Hán có gửi cho nàng một lá thư . Nhưng lời thư rất trong sáng và vui tươi .

Tuyệt nhiên, không nhắc gì đến trái tim của hán...

Chiêu Hoàng

Ước mơ của chú Giãn con

Tôi là một sinh vật rất bé nhỏ có hai cánh cón con. Tôi được sinh ra từ một vùng bị ung nơi trái xoài Thanh Ca đặt trên bàn thờ Phật. Một lần, bằng một chút kiêu hãnh, tôi đã nói với chị Nhện Trắng rằng:

“Em được *hóa sinh* từ một trái xoài đấy!”

Chị Nhện Trắng "xì" một tiếng rất dài rồi bảo:

“Chú chỉ là một giống ruồi rất nhỏ bé, thường gọi là "Ruồi Giấm"

(Drosophila), sinh sản trong các loại trái cây và rau thối rữa. Một kiếp sống của chú, chỉ bằng khoảng năm ngày của loài người. Có một vài

miền, người ta gọi chú là Con Giãn.”

Từ đấy. Tôi chấp tôi là một chú Giãn bé nhỏ. Nhưng là một chú Giãn nhiều chuyện và ưa suy tư....

Nghe chị Nhện Trắng kể. Hôm rằm, cô chủ nhỏ đã mua mấy loại trái cây, rửa sạch, trang trọng dâng lên cúng Phật. Cô để ba loại trái cây ở tầng dưới, dụ cho ba ngôi Tam Bảo. Tầng trên, cô để một trái xoài Thanh Ca, dụ cho Bồ Đề Tâm. Tôi sinh ra từ tâm Bồ Đề ấy, từ trái xoài Thanh Ca chín rữ, trong một căn phòng rộng. Đối với một chú Giãn bé nhỏ như tôi thì căn phòng quả là một không gian rất thênh thang...

Ngày đầu tiên tôi cất cánh bay trong không gian thênh thang ấy, tôi thấy đâu đâu cũng thật lạ lùng, kỳ diệu. Trên tường có treo một vài bức tranh với nhiều màu sắc rực rỡ. Chị Nhện Trắng bảo đó là hình ảnh đức Phật A Di Đà và ngài Quán Thế Âm. Chớ có đậu vào đấy, nhất là không được "*làm bậy*" trên đó. Dĩ nhiên, tôi chẳng biết đức Phật A Di Đà và ngài Quán Thế Âm là ai, nhưng nhìn hình ảnh của các ngài, tôi cho rằng đẹp lắm, có lẽ một phần tôi rất thích màu sắc, cứ cái hình nào có nhiều màu sắc là nó lại cuốn hút lấy tôi một cách rất mãnh liệt.

"Rồi chú sẽ được gặp cô chủ nhỏ. Cô ta chỉ vào trong gian phòng này một ngày hai lần sáng, tối. Ngoài ra, chẳng còn ai vào đây nữa."

"Cô ấy vào đây để làm gì thế?"

"Để tụng kinh. Bao lâu nay, chị nghe cô tụng, tuy chẳng hiểu gì ráo nhưng riết rồi cũng thấy...ghiền. Nghe những âm thanh lên bổng, xuống trầm từ đôi môi mấp máy ấy, thỉnh thoảng cô lại đánh một tiếng chuông ngân. Lâu dần, chị nhận ra một điều kỳ diệu: Thân chị ngày càng trắng ra, tâm có vẻ nhẹ nhàng, an lạc. Có hôm, cô mệt, bỏ

thời kinh. Chị nhớ âm thanh, thân tâm ủ ê, cũng muốn ôm theo cô..."
Tôi băng khuông nhìn ngắm chị. Phải ha. Chị có một thân căn rất đẹp. Toàn thân màu trắng nuốt, nhỏ bé chỉ bằng đầu ngón tay út. Đôi mắt chị có viền nâu như vẽ. Những lúc buồn, chị ưa giăng tơ. Những sợi tơ óng ả, mượt mà. Tôi xin chị ít tơ xếp làm gối, nằm mơ màng, nghe chỉ kể chuyện ngày xưa...

Ngày xưa....

Chị đẹp lắm. Chị là một cô nhện bé tẻo teo, núp dưới đám lá của một chậu Cúc vàng được cô chủ đem về đặt dưới chân bàn thờ. Rồi chị lớn dần theo thời gian, chị bỏ chậu Cúc leo tuốt trên trần, giăng tơ, làm nhà. Một hôm, có chàng lẳng tử Nhện ghé ngang. Chị thơ ngây, yêu thầm, nhớ trộm rồi (*dại dột*) trao thân, gửi phận cho chàng. Nhưng rất tiếc, nét đẹp của chị vẫn chưa đủ để giữ chân anh lại. Anh ở với chị một thời gian rồi cũng bỏ đi. Chị buồn, chẳng làm được gì khác ngoài việc giăng tơ....

"Thế ngoài chàng Nhện...sở Khanh ấy, còn có ai ghé qua không hả chị?"

"Có chứ. thỉnh thoảng có vài chú kiến ghé qua. Nhưng mấy chú ấy cần cù lắm. Lần nào đi ngang qua đây trên miệng cũng đều ngậm hoặc hạt đường, hoặc hạt muối, đôi khi chỉ là một cọng rơm. Các chú cứ cắm cổ mà đi, chẳng ngừng lại chào hỏi lấy một câu..."

Tôi nằm nghe chỉ kể với giọng buồn buồn. Tôi ngắm nghía chị một lúc và nói bằng một giọng cực kỳ ngưỡng mộ:

"Chị ơi. Chị thật đẹp. Em ước có được một thân Nhện đẹp như thế..."

Chị cười xòa:

"Ước được thân Nhện làm chi? Đã lỡ ước thì sao không ước được làm thân Người có hơn không? Thân Người đẹp lắm. Thọ mạng lại

dài. Chị đoán, thọ mạng của loài Người chắc bằng cả ngàn kiếp của Chú nhập lại đó."

"Thiệt hả chị?"

"Thiệt mà. Chú chờ chút nữa, khi cô chủ vào đây tụng kinh thì sẽ thấy. Nói nhỏ Chú nghe, Chị đang có một đại thệ nguyện là kiếp sau có được một thân Người đẹp đẽ như thế... Kìa, hình như cô chủ đã vào..."

Có tiếng kệt cửa. Một bóng người mảnh khảnh bước vào phòng. Cô mặc một bộ quần áo in lốm đốm những đóa hoa hồng bé tí. Vừa đi, cô vừa che miệng ngáp. Đôi mắt còn ngái ngủ, hai mí cứ như muốn sụp xuống. Cô bặm môi đẩy cánh cửa tủ quần áo qua một phía, lấy ra chiếc áo tràng màu lam khoác lên người. Tôi nghe tiếng cô khe khẽ nguyện:

"Nguyện cho con khoác được áo giáp "nhẫn nhục". Nhẫn chịu được tất cả những đau khổ và chướng duyên trong cuộc sống hằng ngày..."

Vừa nói, cô vừa cài khuy áo. Chiếc áo choàng rộng thùng thình làm tôi có cảm tưởng thân người cô bị lọt thỏm trong chiếc áo ấy, hai tay áo dài phủ tận xuống tới bàn tay cô. Tôi thấy cô loay hoay vén hai tay áo lên, rồi thông thả bước tới bàn thờ Phật...

Tôi nằm núp trên trái xoài Thanh Ca, nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của cô đang rót nước. Cô có đôi mắt to, đen (nay đã hoàn toàn hết vẻ ngái ngủ) Đôi môi hồng hồng. Mái tóc cắt ngắn cùn cợn, lửng lơ chưa chạm đến vai. Sau khi thay mấy chén nước, cô thấp hươu. Đôi mắt cô khép hờ khi dâng hươu. Hai tay chắp lại như một búp sen nguyện khe khẽ. Tôi bỗng thấy chị Nhện Trắng nói rất đúng. Sao thân Người có thể đẹp đẽ như thế? So với thân nhện thì chị còn kém

xa lắm...

"Chị Nhện Trắng ơi..." Tôi bỗng bật kêu lên...

"Suyt. Đừng có làm ồn. Cô chủ sắp sửa tụng kinh. Chú ráng nghe những lời kinh cô tụng, lâu dần, Chú sẽ thấy lời kinh không chỉ là âm thanh huyền diệu, mà nó còn là ánh sáng thênh thang, chan hòa khắp nơi nữa đó..."

Nghe chị Nhện Trắng nói vậy. Tôi nín thinh. Lòng hồi hộp. Trái tim đập thình thịch như muốn vỡ lòng ngực vì sự kích động. Đôi mắt dán chặt lên hình ảnh cô chủ nhỏ đang linh động trước mặt. Tôi thấy cô quỳ sụp xuống lễ Phật ba lễ, sau đó, ngồi xuống bồ đoàn và bắt đầu thỉnh chuông. Cô ngồi xếp chân bằng tròn, lưng thẳng như một cái cột gỗ. Một tràng âm thanh tuôn ra từ đôi môi mấp máy. Thỉnh thoảng, cô lại đánh một tiếng chuông ngân

Tôi chưa thể nhận ra được âm thanh vi diệu tới chừng nào. Nhưng dáng người của cô, thân căn đẹp đẽ ấy làm cho tâm tôi bỗng bật tới độ chỉ muốn chấm dứt ngay lập tức thân Giã nhỏ bé này để phát đại thệ nguyện được tái sinh làm thân Người.. Trong không gian thênh thang, ngoài lời kinh cô đang tụng, tuyệt nhiên vắng lặng...

Thời gian như ngừng trôi...

...

Từ đó. Suốt ngày tôi chỉ mơ màng tới hình ảnh đẹp đẽ ấy. Tôi tập "*nghe kinh*" thắm ước mong một ngày kia tôi cũng sẽ có được một thân Người xinh đẹp ấy. Ôi... Tôi có *cuồng si* lắm không khi có những điều ước muốn hoang tưởng như thế?

*

Một buổi sáng. Tôi thấy cô chủ vào gian phòng thờ. Khuôn mặt cô có vẻ vui. Cô dọn dẹp, lau chùi bụi trên bàn thờ Phật và hát khe khẽ.

Đĩa trái cây được cô đưa ra ngoài phòng bếp. Tôi chưa kịp chào giã biệt chị Nhện Trắng thì đã phải ra đi một cách vội vã. Xem ra mới biết, hôm nay cô chủ nhỏ rất bận, cô phải lo dọn dẹp nhà cửa để đón một vị đại đạo sư về thọ trai. Nghe đâu, vị đạo sư này chính là đệ tử hóa thân của ngài Quán Thế Âm (cái hình được trưng trong bàn thờ Phật mà tôi vẫn thường ngưỡng mộ.)

"Anh ơi. Giúp em một tay dọn dẹp nhanh lên nhé. Năm giờ chiều nay thầy sẽ đến. Em còn rất nhiều việc để làm. Tạm thời. Anh lau chùi cho em phòng khách, phòng ăn và hút bụi nha... Còn em phải đi lau chùi phòng thờ, cầu tiêu, phòng tắm v.v.. Khoảng một giờ chiều mình sẽ chuẩn bị nấu cơm chay..."

"Cầu tiêu vừa mới chùi cuối tuần rồi, cần gì phải chùi nữa hả? Chùi nhiều quá, mệt lắm nghe!!"

"Ô... Cần chùi lắm! Chỗ nào cũng phải sạch chứ. Vì mình đang thỉnh một vị đại đạo sư về nhà đó mà...."

Tôi vẫn nằm phục trên trái xoài Thanh Ca. Nghe cô chủ đối đáp với một nam nhân có nét mặt nghiêm nghiêm. Ông ta đang nằm dài trên ghế sofa, đối diện với cái TV mở lớn. Âm thanh ồn ào, náo động, không giống như âm thanh tôi vẫn thường nghe cô chủ tụng kinh sáng, tối. Đối với cô, nghe chừng chuyện thỉnh vị đại đạo sư này về thọ trai là chuyện rất quan trọng. Chắc hẳn, ngài chính là "hóa thân" của ngài Quán Thế Âm không chừng.

Lòng tôi reo vui như mở hội, tôi thực tâm tùy hỉ những việc cô chủ đang làm. Thật kỳ diệu.... Sự tùy hỉ đó mạnh mẽ tới độ làm tôi có cảm tưởng như chính mình đang dự phần vào công việc ấy. Tôi tung đôi cánh bé nhỏ của mình bay theo cô, tôi nói với cô rất nhiều điều mà cô chẳng hiểu:

"Cô chủ của tôi ời... Cô dọn dẹp và làm cơm đón vị thầy thợ trai chắc hẳn rất mệt? Tôi xin trang nghiêm gánh vác cô ít nhiều khổ cực và một chút niềm vui. Ừ... Tôi phải làm gì nữa nhỉ? Cô có cho tôi dự phần đấy không?"

Hiển nhiên, cô không thể nghe được tôi nói đâu tôi có la hét tới khăn cổ. Lại nữa, cô quá bận bịu... Tôi thấy những giọt mồ hôi bắt đầu lấm tẩm trên trán cô...

Sau một hồi bay theo cô lẻo đẻo. Tôi bắt đầu thấm mệt. Tôi trở lại phòng bếp và nằm bẹp trên trái xoài Thanh Ca cô vẫn chưa vất vào sọt rác. Ngẫm nghĩ, thấy buồn và tủi phận, chẳng hiểu kiếp trước tôi làm gì nên tội để phải đeo một cái thân Giãn bé tí con con này? Tôi bắt đầu rấm rức khóc, ban đầu thì còn khóc khe khẽ, sau nỗi buồn dấy lên mệnh mang, tôi òa khóc lớn. Khóc chán. Tôi nằm thiu thiu, nghĩ tới lúc được tận mắt gặp vị đại đạo sư, lòng hoan hỷ lại khởi lên nên nỗi buồn mới nguôi ngoai. Tự an ủi, dầu sao, tôi cũng còn có phước để gặp được Phật pháp và diện kiến được một vị đại đạo sư như thế...

Buổi chiều.

Ngôi nhà sáng choang như mới. Cô chủ trưng bày một lẵng hoa đủ sắc ngay bàn khách rồi vội vã lên chùa đón thầy. Còn tôi. Tôi bay vào phòng thờ và báo cáo cho chị Nhện Trắng biết chuyện gì đang xảy ra. Chị cũng rất hoan hỷ, chỉ tiếc chị không đi theo tôi ra ngoài phòng khách xem công trình của cô chủ đón vị thầy ra sao. Chị có vẻ nôn nao:

"Này chú. Chú có nghĩ thầy sẽ vào phòng thờ này không nhỉ?"

"Dĩ nhiên là có chị ạ. Em còn nghĩ hơn thế nữa cơ. Chắc hẳn thầy sẽ ngồi xuống và cho chúng ta một thời kinh ngắn nữa..."

"Ồ... như vậy thì còn gì hơn... "

*

Vị thầy với bộ y áo vàng, to lớn như một vị Bồ Tát. Ngài bước vào nhà và ban bình an cho những người trong gia đình. Bữa cơm được dọn ra một cách kính cẩn. Tôi nhìn thầy mà đôi mắt chẳng tạm rời. Chao ôi, sao thân Người uy nghi và đẹp đẽ đến dường ấy? Nhìn lại mình. Đời sống của tôi cũng sắp chấm dứt. Thọ mạng của một con Giãn bèo bọt, ngắn ngủi chẳng đem lại lợi ích gì cho ai, chỉ dài bằng vài ngày của thọ mạng người.... Tôi bay đến bên cô chủ, nhìn cô đang vắt một ly nước cam cho thầy. Chợt nhớ tới lời kinh Kim Cang ban sáng cô chủ vừa tụng. Đức Phật dạy ngài Tu Bồ Đề về hạnh thí thân hằng hà, sa số như cát sông Hằng của chư vị Bồ Tát. Tôi cũng muốn thực hành Bồ Tát hạnh như thế, muốn dùng thân vô dụng này dâng lên cúng dường chư Phật mười phương. Ý nghĩ ấy thoáng qua như trong một chớp mắt. Tôi nhắm mắt, gieo mình vào ly nước cam cô chủ vừa vắt, chấm dứt thọ mạng Giãn ngắn ngủi của mình. Nguyên kiếp sau tôi sẽ có được một thân Người đẹp đẽ như cô. Tôi thấy toàn thân mình bị chìm lìm vào giòng nước vàng lạnh buốt, chơi vơi..., ngộp ngã... Nghe đâu đây như có ngàn tiếng lao xao nổi lên... Chung quanh tôi bỗng phủ xuống một màn mờ mờ như sương, như khói....

*

Cô nhỏ kể lên khi phát hiện một chấm đen đang trôi lơ lờ trong ly nước cam khi cô đem dâng thầy. Cô lấy muỗng vớt cái chấm đen ấy lên, và nhận ra đó là xác của một con Giãn. Ngạc nhiên hết sức. Bụng bảo dạ: "Kỳ thiệt, rõ ràng, hồi nãy lúc đổ nước cam vào ly, đâu thấy có con Giãn nào đâu cả?" Cô quày quả, định đem ly nước đã dơ

đổ đi và làm lại một ly khác. Nhưng vị thầy đã ngăn lại cô và bảo:

"Con cứ để ly nước cam đây cho thầy uống."

"Nhưng thưa thầy..., nước này đã dơ rồi. Để con vắt một ly khác..."

"Chẳng hề gì..."

Nói xong, bằng một cử chỉ như một lễ nghi. Vị thầy thông thả nâng ly nước cam lên ngang môi, đôi mắt khép hờ khẽ chú nguyện vào ly nước một lúc rồi từ từ uống từng hớp, xác Giãn theo dòng nước trôi tuột vào bụng vị đại đạo sư trước con mắt mở lớn của người đệ tử...

Tác giả xin chân thành cảm tạ một người bạn đã cung cấp ít tài liệu về loài "Ruồi Giấm" (*Drosophila*). Những chi tiết này đã giúp cho câu chuyện thêm phần phong phú hơn.

Chiêu Hoàng

Ước nguyện...

Hai mái đầu, một già, một trẻ chụm vào nhau thì thảo bàn luận:

- Ông có chắc là ông muốn đốt thân cúng dường chư Phật không?

- Chắc chứ...!!!

- Như vậy thì mình sẽ làm một cái dàn bằng gỗ. Ông nằm trên đó.

Cháu đi chất củi chung quanh rồi nổi lửa hả ông??

- Không. Ông muốn ngồi trong tư thế "Kim Cang Tát Đỏa" rồi chị đổ

xăng lên người ông và nổi lửa ...

- Eo ...!!! Như vậy thì đau chết thôi ...

- Chắc thế...

Cô Nhỏ tỏ vẻ hơi suy tư, nhìn ông:

- Nhưng sau khi ông chết. Cháu sẽ phải ngồi tù vì tội đốt ông..

- Chị khỏi lo điều đó. Tôi sẽ viết lại bản di chúc là tôi muốn chị làm như vậy ...

- Nhưng làm sao để có thể làm dàn thiêu và đốt ở đâu hả ông???

- Đó mới là vấn đề....

*

Cô nhỏ nhìn mông lung ra biển... Nàng ngồi bó gối trên chiếc ghế đá ngày trước 2 ông cháu vẫn thường ngồi . Nhớ lại ước nguyện của ông lão hôm nào... Lần đầu nghe ông nói điều đó, nàng sợ hãi lắm. Tưởng tượng ngọn lửa ngùn ngụt bốc cháy cùng với mùi khét lẹt của da thịt bị phồng là nàng đã rùng mình rồi . Nhưng cứ nghe ông nói miết nàng bỗng sinh tâm muốn giúp ông. Mà nói cho cùng, nàng còn quá nhỏ, ông lão thì quá già để có thể thực hiện ước nguyện đó... Ông chép miệng:

- Thật là khó... Ở Mỹ này cái gì cũng lòi thôi . Đốt thân tại nhà thì... cháy nhà... Ra ngoài đồng thì lại bị phiền toái với với cảnh sát.... Ở đây, nạn cháy rừng cứ xảy ra luôn. Nên tụi cảnh sát rất sợ khi thấy một tàn lửa rớt xuống, hướng chỉ là cả một ngọn lửa lớn đốt thân...

Cô nhỏ nghe ông nói, cũng cau mày suy nghĩ làm cho vàng trán nhăn nhăn... Bỗng cô vụt vỗ tay, nói lớn:

- Cháu có cách cho ông rồi đây... Mình sẽ qua Ấn Độ, ngồi bên bờ sông Hằng đốt thân nhé... Ở đó chẳng ai quan tâm tới việc mình làm... Tiện việc đôi bề ông ạ!!! Ông đốt thân xong, cháu sẽ lấy tro

ông rắc xuống sông Hằng... Nghe nói, dòng sông này rất linh, người nào chết họ cũng muốn rải tro ở đây ...

Ánh mắt ông lão hơi loé lên một niềm hy vọng, nhưng chợt tắt ngay:

- Làm được như vậy thì cũng tốt đấy... Nhưng bây giờ sức khoẻ ông yếu quá, chẳng đi đâu xa được...

Cô nhỏ hăng hái đề nghị:

- Cháu sẽ đi với ông. Cháu lo cho ông....

- Chị còn gia đình. Làm sao bỏ hết để đi được??? Lại nữa . Nói ra, thiên hạ tưởng ông cháu mình điên cả rồi!!!

Cô nhỏ thở dài, phụng phịu:

- Cái gì cũng không ổn. Thôi, ông quên quách cái ước nguyện của ông đi . Chờ tới khi ông mất lúc đó đốt thân cúng dường cũng chẳng muộn...

Cả hai thơ thẩn đi dọc theo bãi cát vắng người . Buổi sáng ban mai còn rất tinh khôi . Nắng non đậu trên những ghè đá... Thỉnh thoảng một vài người chạy bộ vượt qua... Ông lão vẫn còn loay hoay với ý tưởng đốt thân.. Nhưng tâm cô nhỏ thì đã bay bổng theo đàn chim xoải cánh trên vùng biển rộng... Chợt, cô nhìn thấy một vỏ sò óng ánh nằm nghiêng trên cát, cô nhặt lên và hớn hờ khoe:

- Ông coi nè... Vỏ sò này đẹp quá nhỉ...

Ông lão nhìn ngậy vào con sò. Những màu sắc và đường vân ánh lên một màu xà cừ rất đẹp, ông kêu lên:

- Ôi chao... Pháp giới !!!... Dù là hiện tượng của nghiệp lực nhưng cũng kỳ diệu và đẹp biết bao ...

Nói rồi . Ông lão cầm lấy vỏ sò, quan sát rất kỹ:

- Chị có bao giờ tự hỏi, màu sắc, những đường vân của con sò này từ đâu mà ra không?? Tại sao nó chỉ có ở loài sò mà không ở loài

ngựa, chó ??? Tại sao con khỉ có rất nhiều đặc tính giống người mà không phải là người ??

Cô nhỏ không để ý lắm đến những câu hỏi lảm cẩm của ông lão . Đôi mắt nàng bỗng đậu lại ở tiệm bán cá. Đó là một nơi lộ thiên, họ đang làm thịt và rửa sạch những con cá còn đang dẫy chết. Khách mua đứng khá đông chung quanh. Họ chọn lựa từng con rồi chờ làm sạch. Cô cũng chen chân vào nhìn người thợ cá thoăn thoắt, cắt, xẻ. Chỉ một loáng là họ đã bóc da, bóc thịt, để lại một miếng cá trắng hồng. Phần đầu và xương cá thì vớt vào một cái xô dưới đất. Mấy con bọ nông bu đầy trên mái, chỉ chực chờ cho người làm cá vớt ra bãi là chúng bu vào ăn....

*

Nắng đã lên cao . Ánh nắng chiếu xuống mặt biển vỡ vụn ra thành trăm ngàn mảnh lóng lánh. Cô nhỏ ngồi bó gối . Hình như đôi mắt hơi ươn ướt làm cho cặp mắt thêm long lanh.... Một mảnh kỷ niệm khác như cánh chim chao đảo lại hiện về trong tâm thức...

*

Một buổi chiều đến thăm. Cô nhỏ hơn hờ khoe:

- Hôm qua, bác Mậu nói cho cháu biết trên Long Beach có một ngôi chùa Tàu thỉnh thoảng họ tổ chức một buổi lễ đốt thân cúng dường chư Phật. Nhưng không phải đốt toàn thân. Họ chỉ đốt bằng mấy cây hương thôi... Hèng chi, thỉnh thoảng cháu gặp một vài vị sư có tới chín nốt nhang trên đầu...

Ông lão hoan hỷ:

- Thế thì tốt quá. Mình nên lên đó xin một buổi lễ đốt thân. Đốt bằng hương cũng được lắm rồi ...

Lòng rào rạt, cô nhỏ cũng tuyên bố sẵn:

- Cháu cũng muốn đốt nữa Nhưng... (ngập ngừng...).... Không biết có đau lắm không ông??
- Dĩ nhiên là đau rồi . Nhưng không đau bằng đốt toàn thân đâu . Nếu chị sợ thì không cần phải làm...
- Cháu sợ... Nhưng cháu cũng muốn bác chước ông...

Phải mất hơn tháng trời mới có buổi lễ đốt thân cúng dường chư Phật. Ngoài 2 ông cháu, còn có khoảng 10 chú tiểu cũng tham dự. Trước hôm cúng dường một ngày . Cô nhỏ trần trọc cả đêm, cầu nguyện ngài Quán Âm gia hộ cho mình đừng vì đau quá mà có những hành động trẻ con la hét làm mất đi sự trang nghiêm của buổi lễ. Một vài lần sợ đau, cô lại muốn đổi ý. Nhưng bụng bảo dạ: [i]"Làm như vậy thì ... "trẻ con lắm" đấy!!!" [/i] ... Nghĩ vậy, Cô lại ngậm miệng, im re ...

Đó là một ngôi chùa nằm rất gần biển. Nghe nói, chùa được một người Phật tử tín tâm đã mua lại ngôi nhà thờ cũ và cúng cho chùa nên bên trong chánh điện vẫn còn phảng phất lối kiến trúc của một ngôi nhà thờ. Chánh điện rộng thênh thang. Tất cả các hàng ghế của nhà thờ đều được dẹp hết. Cuối phòng là một bệ thờ với một bức tượng Phật khá lớn. Trên bệ trang trí những lư hương, hoa quả, trái cây, đèn nến lung linh trông rất trang nghiêm. Vị chủ lễ bắt đầu dẫn tụng cho cả tín chúng tụng theo . Cô nhỏ thực không hiểu họ tụng kinh gì, trong không gian, vang vang những tiếng Tàu xì xà xì xồ, nghe như họ đang hát. Nàng im lặng chấp tay quỳ bên cạnh ông lão và chờ đợi... Sự chờ đợi càng lâu thì niềm sợ đau càng nhiều... Nàng nhắm chặt mắt lại, nghe vang vang tiếng tụng kinh đều đều của tín chúng chung quanh. Nàng tưởng tượng chư Phật đang bắt đầu quang lâm, trong đó có ngài Quán Thế Âm - người mẹ từ bi mà nàng

hằng cầu nguyện - Nàng thì thầm xin ngài Quán Thế Âm gia hộ cho nàng ... không bị đau .

Bỗng vị chủ lễ chuyển lời tụng qua câu hồng danh đức Phật A Di Đà. Âm thanh lên bổng, xuống trầm như một dòng nhạc. Khoảng 2 bà vải bắt đầu đến từng người, cầm lên cánh tay trái mỗi người những khúc nhang ngắn khoảng 1 phân tây . Muốn cho cây nhang được dính, bà vải phải dích vào một ít chuỗi chín ở đầu cây nhang rồi ịn lên cánh tay trái . Nàng và ông lão thì được cầm ba khúc, nhưng các chú tiểu thì cầm tới 12 khúc trên cánh tay . Sau đó, nhang được đốt lên. Mùi trầm hương thơm ngát cả chánh điện... Nhang cháy khoảng độ một lúc gần cạn thì biến thành mấy cục than hồng nhỏ, sức nóng dồn xuống da thịt, cô nhỏ cảm thấy đau rát vì bị cháy bỏng, nhưng cố gắng bặm môi không khóc... Ba khúc nhang trên tay nàng cháy rất nhanh. Khoảng 2 phút thôi . Nhưng đối với nàng là cả một thời gian dài lê thê . Cũng may, bà vải giúp nàng bằng cách nắm chặt lấy cánh tay nàng – gần 3 cục than đang cháy – bà giải thích rằng làm như vậy sức nóng sẽ tản bớt qua những ngón tay bà. Tuy nhiên, miệng nàng cũng méo sệch vì đau quá. Tuy đau đớn, nhưng nàng cũng ráng liếc nhìn qua ông lão, thấy ông nhắm nghiền đôi mắt, trên môi mấp máy câu niệm Phật. Mấy chú tiểu thì còn ...thảm hơn nữa. Có chú khoảng 7,8 tuổi, miệng méo sệch, nước mắt chảy ròng ròng xuống má vì đau rát. Chú nhìn chăm chú xuống cánh tay bé nhỏ, hồng hồng da thịt trẻ thơ của mình đang bị thiêu đốt, quên cả câu niệm Phật. Nhưng các chú cũng tỏ ra rất can đảm không dấy dựa hay la hét, chỉ cố cắn răng chịu đựng, nhưng vì 12 cục than hồng cháy cùng lúc, đau quá, không thể nhẫn nổi nên nước mắt cứ tuôn như mưa ...

Một tuần sau . Cô chạy lên thăm ông, vạch cánh tay trái của ông lên xem vết thương:

- Ô hay!! Sao thịt ông mau lành thế? Sắp sửa đóng vảy rồi đây nè...

- Thế còn vết thương của chị ra sao??

Cô vừa khe khẽ vén tay áo để lộ ra 3 vết thương toe toét mủ, vừa kể lể:

- Chẳng hiểu sao cháu lại bị nổi thành 3 bọc nước, sau đó nó vỡ ra rồi có mủ nè ông. Đau lắm đấy!!!

Ông lão nhìn tỏ vẻ thương xót:

- Tội nghiệp cho chị!!! Giá mà tôi có thể gánh cái đau của chị tôi sẽ gánh tất...

Nghe ông lão nói vậy . Nàng cười rất hồn nhiên và vui sướng vì cảm thấy mình đang được che chở, yêu thương...

**

Dáng gầy gò của cô nhỏ vẫn ngồi nhìn ra biển xanh trong vắt. Cô cảm thấy buồn bã lạ lùng. Cô nhớ ông. Ông đi vào một ngày giữa tháng năm. Chuyện xảy ra đã lâu, nhưng Cô có cảm tưởng ông mới đi đâu chơi vài ngày mà không có cô tham dự. Mới hôm nào, Cô còn gặp ông truyện trò và đưa ông đi mua thuốc - mấy viên thuốc tể ông nhai như nhai kẹo - Thế mà 2 hôm sau ông mất. Cô tới thăm ông lần cuối . Có lẽ ước nguyện đã tròn. Ông đi rất êm đềm. Ông nằm bình an trên giường. Cánh tay trái thõng xuống, trên có 3 vết sẹo tròn như những viên thuốc tể của ông. Dáng ông nằm thanh thoi như một người vừa quyết định bỏ cuộc chơi

Nguồn: dac trung.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 9 tháng 8 năm 2004